Maurice Dekobra

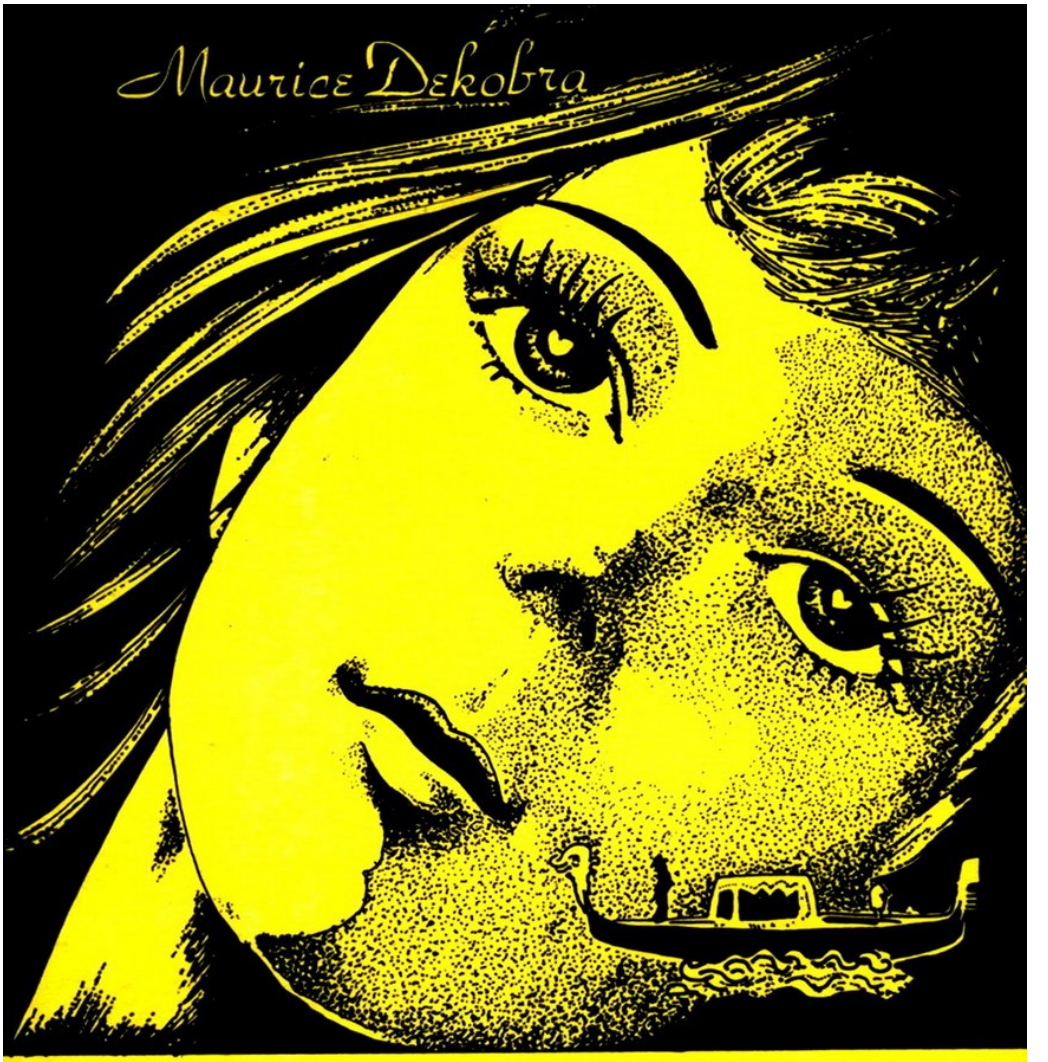

Gondola cu himere

COLECȚIA REEDITĂRI

Maurice Dekobra
Gondola cu himere

Editura LIBRA
Bucureşti, 1991

Lucrarea reproduce versiunea ediţiei tipărite în Editura „Cugetarea”, în perioada interbelică. Redacţia a respectat, în general, traducerea păstrând şi transcrierea unor denumiri sau noţiuni, intervenind, uneori, numai în actualizarea ortografiei.

Cuprins

I.
II.
III.
IV.
V.
VI.
VII.
VIII.
IX.
X.
XI.
XII.
XIII.
XIV.
XV.
XVI.
XVII.
XVIII.
XIX.
EPILOG

I.

Călare pe balconul de piatră al palatului Rezzonico, pe care-l împintena voios cu pantofii săi de tenis, Jimmy fluiera. Mierloi tânăr, importat din America, spânzurat pe faţada palazzo-ului, el simboliza Ireverenţa yankee agăţată fără mofturi pe tronul maiestuos al Regelui Adriaticei.

Adierea de seară ce brăzda apa Canalului cel Mare flutura hălăciuga blondă a părului lui Jimmy şi înfiora frunzele leandrilor în vazele de ceramică azurie.

Un gondolier vâslea de-a lungul ţărmului, cântând. Gulerul de lebădă sclipitoare al gondolei părea că şovăie în ondularea argintie a apei. Deodată, Jimmy se aplecă dinapoia meterezei sale de marmură, luă o sticlă de sifon şi-o azvârli cu nădejde spre gondolier... Proiectilul de sticlă se sparse de unul dintre stâlpii cafenii pe care era gravat blazonul Lady-ei Diana Wynham. Gondolierul tăcu. Scrută înciudat primul etaj al palazzo-ului. Jimmy, cu mâinile cornet la buze, strigă:

— Shut up!... Lasă gura!... Va în maior a!

Porunca aceasta în trei limbi rămase fără efect asupra vâslaşului care, ca represalii, slobozi trei înjurături veneţiene şi-şi reluă refrenul, urmându-şi drumul. Atunci, dintr-un chaise-longue de lângă fereastră, Lady Diana se ridică. Aruncă o privire peste balustradă şi întrebă, pe jumătate severă, pe jumătate înveselită:

— Ce, Jimmy?... Ce ai?

— N-ai auzit, Diana?... Gondolierul ăsta fredonează ”Şi, non ho piu banane.Dar eu n-am venit din New-York ca să aud aici, în italieneşte, plictiseala asta din Broadway... Diana, o mai fi vreun doge în Veneţia?... Nu?... Ei bine, dogişorii cu pălărie melon, care supraveghează la Municipiu buna ţinută a cetăţii lor, ar trebui să ceară gondolierilor cunoaşterea precisă a ultimelor refrene de la Ziegfried Follies sau din ”Grădina surioarei mele”...

— Jimmy, profanezi scumpa mea Veneţie!...

— A, nu copila mea. Să nu te apuci să-mi înşiri fraze citite prin romane sau versuri luate cu o furculiţă din albumele hotelurilor, asupra poeziei, seducţiei, atmosferei şi culorii Mărgăritarului Lagunei... Nu sunt dator să iau toate astea în serios, fiindcă Robert Browning a stat în palatul tău în 1899...

Ştiu bine că eşti mândră că ai o placă comemorativă pe zidul palazzo-ului, deasupra canalului San Barnaba, o placă pe care citeşti cu emoţie versuri dulcege:

Open my heart and you xvill see

Graved inside of it: Italy Dar dă-mi voie să-ţi spun că domnul Browning, poet hrănit cu macaroane, iubea prea mult Italia. Ne-a dezgustat. Dacă voi muri la Veneţia, am să cer urmaşilor mei să scrie, pe-o coloană roz de marmură în necazul domnului Gabriele d'Annunzio: "Deschideţi inima-mi şi veţi vedea săpat în ea: un Manhattan!"

— Jimmy, inconştienţa ta nu are ca scuză decât doar tinereţea ta. Un american de douăzeci de ani ca tine nu are dreptul de a vorbi de Veneţia fără să se aşeze în genunchi.

— Bine... Voi îngenunchea mâine pe podul Academiei şi voi mulţumi austriecilor că au avut gândul de a construi un pod de fier la umbra Tintoreţilor şi a Bordomilor... Farmecul Veneţiei, darling? Coşul uzinei de la Santa Elena; digul drumului de fier, care leagă oraşul cu civilizaţia; păianjenul telegrafului care îşi ţese pânza pe lagună; gondolierul în waterprooft kaki înarmat cu tarif sindical; ascensorul electric în campanilă, ascensor ce debordează sus turişti grăbiţi şi kodakuri; barca-automobil, care spintecă în goană apa mocnită a Marelui Canal şi care împinge larvele de ţânţari în împrejurimi!

Picioruşele Lady-ei Diana băteau enervate între tălpile chaise-long-ului. Suflă foiţa unui pai în obrazul lui Jimmy, sorbi de două ori din cocktail-ul său şi încheie cu o strâmbătură graţioasă:

— Spui paradoxuri, tinere guguman... Va trebui să iei bicarbonat de sodiu după masă.

Jimmy încruntă din sprâncene:

— Cum?... Paradoxuri?... Diana, nu-mi place să întrebuinţezi cu mine cuvinte ştiinţifice care n-au trecere în colegiile din Statele Unite, între o partidă de basse-ball şi un meci de rugby...

Desfăcu foarfecele picioarelor băgate în pantalonii albi din flanelă, se întinse cu o schimonositură ca Milon din Croton sub muşcătura fiarei şi scoase un "Eeeh!", care se prelinse uşor printre dinţii îmbrăcaţi în aur şi buzele de tânăr atlet transatlantic. Apoi, deodată, cu braţul întins, el arătă o barcă-automobil care stropi gondola trasrhetfco-ului.

— Diana, uite-o pe Florelli, care se duce să-şi ispăşească vechile păcate la altarul sfântului Zaharia...

Curioasă, Lady Diana se ridicase îndată.

— Eşti sigur?... Nina Florelly?

— Nici vorbă... Pavilionul ei mov şi negru pare o rufă impudică uscată în voia vântului... Şi-apoi, l-am cunoscut pe matelotul ei, care are un cap de ţârcovnic fiert în aghiazmă... Să ştii că se duce la spovedanie! Contele Navagero mi-a istorisit ieri la Florian că ea a căzut în patima evlaviei de când comandorul Florelli a luat-o de nevastă. Nina făcea pe vremuri cinema la Milano şi desfrâuri la Roma. Avea o garsonieră în piaţa Spaniei, garsonieră unde se fuma opium pe perne din piele de Cordova, umflate cu aer cald... Pneu, confort şi al şaptelea cer! Ba, Navagero mi-a spus că Nina Florelli, întorcându-se într-o noapte cam cherchelită, cu doi cavaleri pescuiţi dintr-un cuib de pe Via Sistina, le-a declarat deschizând fereastra şi întinzând mâinile: ”Cum să n-am, porumbeilor, gânduri smintite, când contemplu din camera mea obeliscul Treimii şi coloana Concepţiei?”

— Jimmy, nu eşti corect!

— Nu, Diana. Nu sunt mai corect de când cu necuviinţa pe care am făcut-o la uşa Vaticanului, acum trei ani. O conduceam pe Mrs. W. D. Butterworth, mama mea, la Sfinţia Sa... Mi se spuseseră, cu privire la papucii Papei, atâtea trăznăi, încât adusesem în taină o pereche de alţi papuci, cu nădejdea că Sfinţia Sa mă va lăsa să iau, ca amintire, papucii săi istorici, în schimbul alor mei... Rezultatul fu categoric... Cardinalul de gardă mă rugă politicos s-o şterg cu papucii şi cu speranţele. A doua zi Osservatore Romano publica un articol virulent asupra necuviinţei yankeilor... Diana, îţi spun, oamenii ăştia n-au simţul practic... Dacă Papa ar fi american, şi-ar vinde papuciii uzaţi colecţionarilor, şi-ar face propagandă pentru catolicism cu produsul tranzacţiilor... Sunt profund credincios, Diana... Respect toate religiile... Dar, la dracu, asta nu mă împiedică să fiu în nota vremii şi să pun reclama în slujba Providenţei... Tu eşti scoţiană, tu nu găseşti asta la highlanzii voştri înapoiaţi....La noi, în Massachusetts se anunţă predicile în pagina a optsprezecea a ziarelor, între o reclamă de maşină de ras mecanică şi o marcă de săpun; credincioşii sunt preveniţi că templul este încălzit, confortabil şi că, la ieşire, vor fi taxiuri...

Predica pe munte îşi avea rostul în Galileea, înainte de naşterea lui Edison... Dacă Isus Christos ar veni iar printre noi să predice admirabila sa morală, ar vorbi într-un megafon.şi ar semna 3 000 de cărţi poştale pe săptămână. Mai dă-mi un pai, Diana,...Seppolinele pe care m-ai făcut să le mănânc la prânz, la Taverna Feniciei, mi-au făcut o sete groaznică!

De trei luni, Lady Diana-Mary-Doroteheea Wynham locuia în palatul Rezzonico, împreună cu domnul Jimmy Butterworth din Boston (SUA). Nobila scoţiană, fiica ducelui d'Inverness şi văduva Lordului Wynham, ex-ambasadorul Angliei în Rusia, se împărtăşea în acord fizic şi dezacord estetic cu unul dintre cei mai tineri şi mai strălucitori reprezentanţi ai aristocraţiei dolarului. Jimmy, unicul fiu al văduvei Butterworth, moştenitorul averii lui John-Adam Butterworth, împăratul celuloidului, Jimmy recordman al saltului în înălţime la Colegiul din Rottenbrayn şi campion al ignoranţei fără elan la stadionul Ştiinţei şi al Artelor Frumoase, îşi învaţă meseria de gentleman cosmopolit alături de Lady Diana Wynham. Dădea două sute de mii de franci pe lună mândrei britanice, dacă nu pentru a şti că apa de gheaţă nu se bea cu paiul, cel puţin pentru a distinge coroana unui prinţ de sânge al Sfântului Imperiu, pentru a se orienta în labirintul Gothei şi a săruta cum se cuvine degetele patricienelor.

Curioasă apropiere!... Aceea care avusese ca strămoşi regi scoţieni îşi vindea ştiinţa într-ale lumii celui care avusese ca bunici nişte emigranţi. Un sfârşit de rasă, pe care destinul grefase tulpina tânără a unei generaţii noi. Un mentor seducător, îmbrăcat în Place Vendome şi în Rue Royale călăuzea cei dintâi paşi ai unui Telemaque vânjos, ras, îmbrăcat excentric şi hrănit cu chewing-gumm.

Se cunoscuseră pe lacul Garde, unde în primăvara aceea Lady Diana agăţa vârful spleen-ului său în ciulinii drumurilor solitare, printre confetele albe ale salcâmilor în floare.

Amintirea aventurii cu prinţul Seliman[1] se ştersese puţin câte puţin. Drama de la Glensloy Castle se estompase în pâclele tomnatice ale Lacului Lomond. Lady Diana nu mai plângea speranţele-i născute moarte. Îşi purtase trei ani de zile melancolia prin caravan-seraiurile mediteraneene. A fost văzută rugându-se pe Acropole, nu în umbra Pallas Athenei ci la altarul Hazardurilor Fericite care, între două învârtituri de scrânciob,

[1] A se vedea romanul Madona din tren.

procură abandonatelor frumoase reconfortul unui amor zvăpăiat sau al unui mare depozit la Bankert Troust. Fusese zărită la Biskra, amfitrită la pândă sub oceanul palmierilor. Fusese întâlnită la Tunis, rece la auzul pledoariilor negustorilor de covoare învelite în bukara şi împănate cu karamaniuri. Schiţase o aventură, curmată iute, cu un căpitan de spahii la Marrakesch şi amăgise enervarea unei seri furtunoase la Palermo, cu un negustor de perle din Salonic. Dar undele acestea de fantezie amară nu-i satisfăceau sufletu-i desfrânat. Aceea care fusese denumită ”Madona din tren” mergea la întâmplare pe şinele indiferente.

Jimmy Butterworth o amuzase la început. Petrecem uneori observând în grădina zoologică jocul unei tinere foci sau ţopăielile unei sarige de curând capturată. Bipedul voios, prins pe malurile Massachusetts-ului, pentru a fi întemniţat brusc în manierele lumii bune europene, stârnise amuzamentul Lady-ei Diana cu salturile lui de-a lungul brazdelor etichetei. Asprimea juvenilă a limbajului său, cutezanţa inconştientă, orgoliu-i nemăsurat de cetăţean american erau pentru scoţiana trufaşă cu sânge albastru un subiect de uimiri cotidiene. Într-o seară, vâslind pe lacul Garde, punctat cu stropi de argint, Jimmy dăduse brusc drumul lopeţilor, se năpustise asupra Lady-ei Diana, cuprinsese umerii ei goi în braţele-i zdravene şi declarase cu voioşie:

— Fără glumă, sunteţi încântătoare!... Da, da, da...

Lady-Diana nu protestase deoarece echilibrul luntrei era prea puţin sigur şi, în acelaşi timp, pentru că elanul colegianului certat cu retorica nu îi displăcuse prea mult. A înlăturat frumuşel gura iscoditoare a lui Jimmy şi a constatat ironică:

— Băieţelule, ai tot atâta tact cât are un dulău scăpat din lanţ!

Iar Jimmy îndrugase, luând stelele ca martore ale sincerităţii sale:

— Diana! Diana! Eşti strălucitoare cu profilul tău de Fecioară Sfântă şi cu ochii-ţi de femeie fatală. Dacă ai fi arătat vârful nasului peste zidul colegiului nostru din Rottenbrayn, ne-ai fi făcut să avem visuri nesănătoase timp de o lună... Da... Cât eşti de frumoasă!... Ador albastrul ochilor tăi, care îmi reamintesc vitraliul sălii de baie a mamei mele... Dar pulpele... Am zărit o bucăţică din carnea ta, între ciorap şi dantelă, în

după-amiaza asta când ai sărit în barcă... By Golly! Dacă Romeo ar fi văzut atât, ar fi bătut recordul urcuşurilor pe scara de frânghie!

Acestea fuseseră preliminariile legăturii domnului Jimmy Butterworth cu Lady Diana Wynham, în decorul poetic, luminat de lună, al unui lac întunecat. Peste o lună se aşezau în palatul Rezzonico din Veneţia. Jimmy nu avea cunoştinţă încă de Serenissima Adriaticii. Ocolul Europei îl dusese la Londra, la Berlin, la Paris şi la Roma. Dar, precum spusese în slangu-i cel mai pur:

— Ânţelegi, scumpa mea, trebuie să fie cineva, o ”gâsculiţă” ca tine, să guste Veneţia. Acum, că te am, trage-i cu gondolele şi cu visurile dinaintea cuştii cu leul lui Sant-Marco.

Domnul Jimmy Butterworth, care auzise din America de leul lui San-Marco, credea într-adevăr că e vorba de o fiară vie, importată din Abisinia pe vapoarele Lloydului din Triest. Sportsmanii din Statele Unite nu mai consideră Pireul un bărbat, dar li se întâmplă să-l ia pe San Marco drept un îmblânzitor.

Lady Diana ar fi vrut să locuiască în palatul Vendramin Calergi, ale cărui ziduri au fost sanctificate în ochii melomanilor prin moartea lui Richard Wagner. Dar, în imposibilitate de a închiria sanctuarul acesta în care sceptrul lui Wotan se zdrobise la 1883, ea se instalase la Rezzonico.

Rezzonicii oferiseră în al XVII-lea secol, o sută de mii de ducaţi Republicii pentru a fi admişi în falanga patricienilor. Lady Diana oferi o sută cincizeci de mii de lire domnului Hierschell de Minerbi pentru a închiria magnificul palat. Arcadele romane ale celor şaptesprezece ferestre mari, flancate de coloane corintiene, Fecioara cu zâmbet ţeapăn care, sub umbrela de piatră păzeşte intrarea grădiniţei de-a lungul fondamentului, curtea interioară pavată cu pietre îmbrăcate în muşchi, scara de marmură udată în apa verzuie a Marelui Canal, în faţa celor cinci degete groase ale palilor, aşteptând acostarea gondolelor – totul a încântat-o pe Lady Diana.

Fu văzută într-o zi de mai mutându-se în pallazzo cu generalul Liang-Tse, căţelul ei, cu şaisprezece lăzi-garderobă, blindate ca nişte blockhausuri de torpiloare; cu treizeci de cutii de pălării, îmbrăcate în pânză albăstrie de Jony; cu o ladă de sticlării de Murano, plină cu scoici de sticlă, cupe irizate, potire şlefuite; cu un lexic enorm anglo-latin, o ediţie asupra Chinei din

Das Tanzende Ich de Maria Ley şi cu Dicţionarul Cocktailurilor editat în taină, la Boston, de un amator apostat, exclus din statul major al Armatei Mântuirii.

Jimmy Butterworth avea drept orice bagaj o valiză mică de cabină, turtită ca un sertar de consolă, valiză care conţinea două smokinguri, douăsprezece cămăşi, o rachetă de tenis, portretul maică-si, o broşură explicativă asupra bolilor venerice, cupa de argint suflat oferită de colegiul din Rottenbrayn (Mass) şi un carnet de cecuri. Aducea, de asemenea, o tânără maimuţă pe care o cumpărase în trecere prin Verona, o maimuţă botezată de Lady Diana Othello, fiindcă avea un cap de soţ gelos.

*

Lady Diana nu-l iubea pe Jimmy în sensul excesiv al cuvântului. Asemenea pisicii lenevoase şi distrate, ce îngăduie pisoiului înţărcat s-o mai sugă din obişnuinţă, Lady Diana tolera intimitatea americanului tânăr. Catadixea să primească dezmierdările lui fiindcă nu-i plăceau artificiile în materie de voluptate; nu se dădea însă, toată, sărutărilor lui nedibace. Trebuia mai mult pentru a capta inima şi a biciui simţurile frumoasei scoţiene. Trebuia, ca să-i infiori trupul, o mână mai experimentată decât a lui Butterworth junior, abia iniţiat în exerciţiile simple ale metodei Carpentier. Don Juan nu cânta Polca Vrăbiilor cu un deget pe clavecinul Voluptăţilor eclectice.

În seara aceasta, deoarece Jimmy ieşise să bea gin-tizz la barul Danieli cu doi tineri camarazi de colegiu, Lady Diana ordonă lui Beppo, gondolierul său particular, s-o ducă la San Michel. Era ora douăsprezece şi jumătate noaptea. Luna plină îşi strecura argintul printre turlele ascuţite ale camapanilelor şi stropea cu reflexe opalescente cetatea Marmurei şi a Apelor. Vântul răcoros al nopţii aducea dinspre Lido răsuflarea sărată a Adriaticii. Veneţia începea să aţipească. Ultimele vaporaşe atingeau cu carena lor uzată flancurile pontoanelor pustii iar domul Suntei Maria della Salute sclipea – besactea albastră a nopţii fără somn.

Învăluită în blană, Lady Diana se lungi pe pielea de urs întinsă pe fundul gondolei împodobită cu perdele de aur. Căci, împotriva edictelor bătrâne ale Senatului, care restrângeau pe vremuri fastul bărcilor patricienilor, Lady Diana îşi zugrăvise

gondola cu conabiu şi o împodobise cu două himere de bronz care vărsau foc pe nări şi care aveau aripile întinse în voia vântului.

Fumă, cu frumosu-i chip îndreptat spre jano înfipt în partea de dinainte a bărcii sale, reproducere minusculă a lanternei gigantice fixate pe prora galerei lui Morasini. Uită de băieţandrui arhibogat şi, dogaresă reîncarnată, gustă, solitară şi tristă, otrava delicioasă a Veneţiei.

Beppo îşi împingea gondola fără zgomot, ritmând cu precizie înstrunarea stropilor care cădeau din vârful vâslei. Lady Diana se înfioră sub răcoarea umedă a bolţii din Rialto, ale cărei pietre plâng zi şi noapte că le pângăreşte fumăraia progresului şi căută sub umbrele Pescheriei pustii sufletul rătăcitor al peştilor morţi.

Gondola pluti pe lângă Ca d'Oro, nebunia minunată a bătrânului Contarini, Ca d'Oro a cărei dantelărie de marmură de pe faţadă e stropită de lumina rece a lunii.

Ordonă lui Beppo să întoarcă pentru a admira şi mai mult giuvaerul acesta unic, dantela pietrificată de veacuri care-şi răsfrânge motivele şi capitelurile, împletiturile şi arcadele în oglinda mişcătoare a Marelui Canal. Gondola se strecură apoi pe braţul Sfinţilor Apostoli. La dreapta, zidurile negre cu ochii închişi ai ferestrelor ţintuite. La stânga, crâmpeie de piatră poleite de lună, cu ochiul sclipitor al unei lucarne sau cu luminiţa vie a unei gherete. Beppo se încovoaie sub arcada unui podeţ. Pe cheiul îngust trecu şi dispăru o femeie cu un şal negru, umbră tăcută înghiţită de o ulicioară. Barca atinse două gondole vechi acostate lângă o scară de lemn, tocită, două gondole jalnice cu prora ruginită, cu sabordurile crăpate; păreau două cochete bătrâne, zbârcite, veştejite, decăzute, care îşi reamintesc între patru ochi gloria dispărută din vremurile eroice ale lui Daniel Manin şi Tomaseo.

Un motan roşcat, hămesit, zburlit, aşezat pe prora unei gondole, contempla, neclintit, reflexele domoale ale apei tulburate. Lady Diana întinse în treacăt mâna ca să-l dezmierde pe gânditorul cu ochii oblici. Animalul îşi culcă urechile şi nu mişcă. Trăia în el sufletul unui plebeu mort misterios într-o seară de carnaval sau al unui sclav înjunghiat de dragul unei frumoase în ziua unirii simbolice a dogelui cu marea? Se spune la Veneţia că

motanii roşcaţi tăinuiesc dinapoia irisului de smarald flacăra pribeagă a oamenilor care au pierit prin fier.

Gondola conabie lunecă fără zgomot de-a lungul unei grădini plină de mistere, ale cărei frunze păreau că oftează sub adierea uşoară a regretelor şi înaintă cu grijă pe lângă Mănăstirea Iezuiţilor. Apoi, deodată, un spaţiu liber: laguna deschisă ale cărei ape clipoceau blând la temelia Fondamentului Nuove.

— Cârmeşte spre San Michel, spuse Lady Diana gondolierului.

Atunci, grăbind vâslitul, Beppo se îndreptă spre insula Cimitirului, al cărui zid de cărămizi trandafirii e împrejmuirea consolatoare. Capela se înălţa printre câţiva chiparoşi, torţe negre care vegheau la căpătâiul morţilor. Lady Diana era ameţită treptat-treptat de tăcerea lagunei moleşite. O bucura că nu mai aude vorbăria lui Jimmy şi nici clămpăneala argoului transatlantic care sfâşia uneori farmecul unei meditaţii ori strivea zborul unor gânduri nostalgice.

Rezemată pe un cot de blana de urs alb, îndreptată spre zidul rectiliniu, contempla, fără să vadă, mormintele – puzderie... Bănuia, claie peste grămadă, îngropate în insuliţa asta, pe patriciana descompusă în rochia ei de bal şi pe negustorul răposat în redingota de zile mari; pe fata din popor ce dansa monjerrina în seara înălţării şi pe vâslaşul îndesat ce conducea Bucentaurul în hărmălaia veselă, a cetăţii în sărbătoare; pe contessina graţioasă ale cărei buze surâdeau la farsele lui Goldoni şi pe fantele zvăpăiat, ai cărui ducaţi se topeau în tripourile lui Ridotto... Morţii Veneţiei erau aici, cu zdrenţele aurite ale trecutului său, cu firimiturile gloriei sale, cu parcelele splendorii de altădată.

Lady Diana închise ochii. Promenada lentă de pe marginea cimitirului o înfiora. Atingerea cu neantul o îngheţa. Unde bruşte treceau pe catifeaua pală a pielii sale. Îşi evoca trecutul. Explora în gând labirintul fericirilor moarte şi pătrunderea în necropola plăcerilor secate. Amanţii îi treceau prin minte ca nişte figuranţi pe-o pânză de fundal. Socotea numărul celor principali în cadenţa vâslei gondolierului. Lordul Wynham, în primul rând. Bărbatul! Iniţiatorul neplăcut, înmormântat acum într-o capelă rece şi neguroasă în comitatul Essex. Al doilea: Lordul Howard de Wallpen. O replică a cavalerului ce râde al lui Franz Hals.

Campion de polo şi recordmen de istorii picante la desert. Al treilea: ducele de Massignac, secretar la Ambasada Franţei. Un Alfred de Vigny cu gabardină şi cu preţiozităţi în vorbă. French Love. Nopţi dramatice, dialoguri sălbatice. Al patrulea: George Wobbly, comedian burlesc la Empire. Contrast. Sărutări aseptice şi piruete pe harta Dezmierdării. Al cincilea: domnul Somerset Wiffle, membru al Parlamentului. Un accident de cale ferată. Express şi bilet dulce. Al şaselea: Leo Tito, dansatorul de la Ambasadori. O răzbunare de femeie pentru a face în ciuda Dorotheei Hobson, partenera lui. Iubiri neliniştite, cu mâna pe colierul de perle. Al şaptelea: un matelot într-o seară de spleen. Al optulea: un boxeur într-o seară de chef. Al nouălea: un necunoscut. Nouă bis: un ofiţer englez pentru pedepsirea necunoscutului. Cravaşă şi kukri de Gurkha pe divan. Al zecelea: căpitanul de spahii într-o vilă maură. Idilă scurtă. Îmbrăţişări mincinoase. Muşcături şi lucruri răsturnate. Al unsprezecea: domnul Achille Skopelos. Un levantin. Mlădieri de pisică şi dulceaţă de trandafiri. Al doisprezecelea: Jimmy Butterworth.

Lady Diana opri contabilitatea în josul coloanei. Gondolierul întorcea la dreapta spre canalul Maranilor. Va întoarce pagina şi ea? Pagina albă, în capătul căreia, sub reportul ”Doisprezece”, destinul va scrie un nume nou?

Lady Diana oftă. Îşi petrecu blana peste sânii decoltaţi şi murmură:

— Al treisprezecelea... Al treisprezecelea!

Nu era superstiţioasă. Dar, fără să vrea, coincidenţa o tulbura. Dorea ca acest al Treisprezecelea să-i eclipseze pe toţi ceilalţi şi să încununeze superb romanul amorurilor ei. Anticipa Marea Aventură a vieţii cu amantul predestinat. Gusta de pe-acum bucuriile şi suferinţele pe care pasiunea aceasta devorantă le va azvârli în inima sa. Legănă îndelung, în voia gondolei, simfonia tumultuoasă a speranţelor tainice. Apoi, deodată, se smulse din reverie cu o tresărire bruscă. Aprinse o altă ţigară, ca să-şi călăuzească mai sigur gândul şi se mustră cu energie că alunecase într-un romantism demodat. Farmecul Veneţiei a îmbătat-o. Ca să reacţioneze, evocă spiritul unui umorist vienez ce-i spusese într-o zi, supând cu ea la shoener:

”În Veneţia gondolele nu plutesc pe apă, ci pe saliva amanţilor care perorează pe canalurile ei de două mii de ani!”.

Barca o luă pe lângă grădina publică şi reintră în bazinul San-Marco. Cheiul Esclavonilor era pustiu. Luminile străpungeau ici-colo zidurile caselor scunde. Alte lumini, la stânga, scânteiau pe suprafaţa apei, licurici care jalonează canalurile Lido-ului. Piazetta, cu puzderie de lumini şi zidul trandafiriu, imens şi clar, al Palatului Dogilor, amintiră Lady-ei Diana că Jimmy era încă la Danieli cu camarazii săi de colegiu. Nici nu-i trecu prin minte să îl caute.

— La Rezzonico, spuse gondolierului.

Era ora unu şi jumătate noaptea când gondola se strecură printre stâlpii cafenii şi acostă la scara principală. Lady Diana sări pe treapta de marmură, înverzită de muşchi marin, şi-l concedie pe Beppo. Se duse în camera sa fără s-o întrebe pe cameristă dacă domnul Jimmy s-a înapoiat.

Bău un pahar cu apă rece şi, pe birou, în cupa de onyx unde găsea în fiecare dimineaţă New-York Herald-ul şi Dailly-Mail-ul, observă ediţia de zi a Gazettei di Venezia. Deoarece ziarele engleze soseau cu douăzeci şi patru de ore întârziere, avu curiozitatea să arunce o privire asupra ultimelor ştiri din gazeta italiană. Un titlu pe două coloane îi atrase atenţia deodată:

ASASINAREA LORDULUI STANLEY.
INSURECŢIE LA CAIRO

Chestiunile coloniale ale ţării sale nu o pasionau. Dar îl cunoscuse pe Lordul Stanley, pe vremuri, când soţul ei defunct o ducea la recepţiile diplomatice de la Curtea din Saint-James. Asasinarea înaltului comisar al guvernului britanic era o ştire gravă. Citi cu interes depeşa agenţiei Ştefani, concepută astfel:

”Cairo, 20 iunie. Un egiptean fanatic, al cărui nume nu se cunoaşte, a înjunghiat azi-dimineaţă pe Lordul Stanley, la ceremonia inaugurării statuii Lordului Kitchener. Ucigaşul a fost arestat. Crima aceasta politică pare a fi primul semnal al unei acţiuni puse la cale de anumiţi naţionalişti egipteni, căci s-a aflat din sursă sigură că mijloacele de comunicaţie cu Khartoum sunt tăiate şi că garnizoana engleză de acolo este asediată de mii de insurgenţi.”

Lady Diana puse ziarul jos. Se gândi câteva clipe la victima patriotului egiptean. Apoi, pentru că destinele Egiptului nu

prezentau vreo atracţie deosebită, se dezbrăcă. Vru să-şi guste ultima ţigară, înainte de a se culca. Îmbrăcată într-o pijama albă de mătase, cu scaiul scoţian brodat sub sânul stâng, cu picioarele în papuci de brocart argintiu, se sprijini în cot de una din ferestre. Nimic nu mai însufleţea Canalul cel Mare. Luna dispăruse. Întunericul năpădise piaţeta San-Samuel, dinaintea palatului. Lady Diana fu iarăşi frământată de bilanţul pasiunilor sale şi de numărul Treisprezece. Putea să bănuiască oare că hazardul, care se joacă de-a baba-oarba cu marile întâmplări ale vieţii noastre, va lega printr-un fir invizibil drama din Cairo cu dorinţele ei de amantă nepotolită?

II.

Emma, camerista genoveză a Lady-ei Diana, îşi trezi stăpâna la orele opt. Emma era mai mult o damă de companie decât cameristă. Se bucura de toată încrederea Lady-ei Diana care, deseori, o ţinea la curent cu tainele-i mărunte şi cu marile-i planuri. Ducea gustarea pe o tavă de sticlă verzuie, cu solemnitatea unui paracliser ce umblă cu moaştele unei sfinte. Avea pe tavă ceai într-un ceainic de faianţă veritabilă de Faenza, marmeladă de portocale adusă din Dundee şi pişcoturi fine. Avea, de asemenea, o scrisoare, netimbrată, cu blazonul unei patriciene. Emma vesti:

— Milady, un gondolier mi-a dat scrisoarea aceasta din partea contesei Orseolo.

Diana o cunoştea din vedere pe această matroană, care locuia în palatul vecin. Citi misiva cu jumătate de glas:

„Lady Diana, nu-mi veţi lua în nume de rău, sunt sigură, exprimându-vă foarte viile doleanţe ale pisicii mele siameze Bettina, premiată întâi acum un an la expoziţia din Turino. Venind aseară acasă, am surprins maimuţa domnului Butterworth lângă ea, într-o atitudine ce nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor sale necurate. Maimuţoiul acesta impetuos încerca să perpetueze seminţia strămoşilor săi cu nefericita mea pisicuţă. Am avut mult de furcă până ce să-l alung şi să previn astfel o catastrofă jalnică... V-aş fi, deci, foarte îndatorată, Lady Wynham, dacă aţi îndruma în viitor înflăcărarea excesivă a animalului în alte direcţii şi vă rog să credeţi în sentimentele mele întristate dar distinse.

Dolfina Orseolo”.

Lady Diana găsi nostimă întâmplarea. Dar, pentru că aveapoftă să-i caute pricină lui Jimmy, o întrebă pe Emma:

— Domnul Butterworth s-a înapoiat?

— Da, Milady, la trei dimineaţa... Domnii dorm încă...

— Cum, ce tot spui? Domnii?

— Da, Milady. Domnul Butterworth a venit azi-noapte cu doi americani tineri, prieteni ai domniei sale. Unul s-a culcat în pat, altul pe chaise-longue, iar domnul a dormit pe vreo

cincisprezece perne îngrămădite una lângă alta, luate din budoarul dumneavoastră.

— Cum? Cum?

— Le-am servit chiar şi o gustare: porridge, ouă cu bacon, eperlani fripţi, pâine de secară, clătite cu sirop, gem, ceai şi coniac.

Lady Diana se ridicase în pat, exasperată:

— Trimite-mi-l pe domnul Butterworth imediat.

Când fu singură, zgâlţâi cu îndârjire pernele şi murmură în franţuzeşte:

— Acest ”gigollo” devine insuportabil!

Domnul Jimmy Butterworth apăru: părul în dezordine, halatul portocaliu de campion al boxului în antrenament. Exclamă:

— Hello, Diana! Ce face mititica?

Privirea Lady-ei Diana îi ţintui avântul lângă pat.

— Am aflat, dragă, că ai venit la mine în casă cu doi necunoscuţi!

— Fireşte... Bob Mitchell şi Fredy Whichmott... Camarazii mei din Rottenbrayn...

— Nu cumva crezi că palatul meu este o pensiune de familie?

— Vai, Diana, dar e loc îndeajuns aici pentru un trib.

— Asta e un motiv ca să-mi impui prezenţa băieţandrilor pe care eu nu-i cunosc? Nu, dragul meu, va mai trece mult până să cunoşti legile bunei creşteri, iar purtările tale încep să mă scoată din fire... Citeşte, pe de altă parte, scrisoarea pe care am primit-o. Contesa Orseolo, vecina mea, se plânge de necuviinţele maimuţoiului tău... Admirabil...

Jimmy citi misiva patricienei nemulţumite. Izbucni într-un râs nebun şi declară:

— Bettina dezonorată sau amorurile lui Othello! Straşnică glumă pentru suplimentul comic al ziarelor din Hearst, Diana. Mărturiseşte că întâmplarea te-a amuzat. Ia gândeşte-te, Othello, cu mosorul de mic funcţionar încălzit, necăjind pisicuţa bătrânei Orseolo. Aş fi dat douăzeci de dolari să asist la idilă!

— Deocamdată matroana e supărată, iar maimuţoiul tău mă face de râs.

— Nu-i nimic, Diana. Matroana o să vină şi aşa la serata pe care ai s-o dai aici în noaptea Mântuitorului.

— Serată?

— Dragă Diana, dă-mi voie să-ţi vorbesc. Am aflat că se sărbătoreşte la Veneţia, întotdeauna în ziua de 18 iulie, sfârşitul unei ciume groaznice care a pustiit Veneţia în nu mai ştiu ce an. În noaptea asta lumea petrece, iar oraşul se întoarce cu susu-n jos. Atunci, mi-a venit o idee, stând de vorbă cu camarazii mei şi cu câţiva veneţieni de neam care, aseară, dădeau pe gât băuturi tari în sănătatea ta, la barul Danieli... Am hotărât să te consacrăm dogaresă.

— Dogaresă?

— Da, minunată idee, nu? Erau acolo cei mai mari reprezentanţi ai tineretului lagunei. Barbarigo, care a avut printre strămoşi doi dogi şi care lucrează la morile Stucky ca să-şi câştige viaţa, contele Erizzo, fostul erou al aviaţiei italiene, care a doborât numeroşi austrieci în timpul războiului... Frumosul Foscarini... Ştii, tipul cu profil întunecat de senator roman, care ţi-a azvârlit săptămâna trecută un trandafir, când gondola ta trecea pe sub podul Paiului. Şi-apoi alţii, pe care abia îi cunosc, prieteni care fac larmă în holul hotelului... Comandorul Lorentetti, Gr. Uff. Tradeletto şi colonelul Ceresole... Pistoale de primul rang, iubita mea. Nu, nu, lasă-mă să vorbesc, Diana. Toţi ăştia te cunosc şi te admiră. Povestea ta cu prinţul Seliman şi tragedia din castelul tău scoţian i-a pasionat pe veneţieni. Te consideră ca pe cea mai frumoasă floare a serelor calde ale Gothei şi ca pe eşationul cel mai rar din galeria nobilelor internaţionale. Au aplaudat propunerea mea şi te socotesc vrednică a fi consacrată ca dogaresă. E epatant, Diana! Fireşte că suport eu cheltuielile ceremoniei. O serbare nemaipomenită aici. Petrecerea în saloanele tale şi o sută douăzeci de gondole pe Canalul cel Mare. După focul de artificii al Giudeccăi te vor încorona. A propos, să telegrafiezi îndată la Paris pentru a ţi se trimite o mantie de purpură şi hermină. Trebuie să reconstitui Gloria Veneţiei după plafonul lui Veronese, care mi-a sucit muşchii gâtului tot admirându-i Palatul Ducal. Înţelegi, darling? Decanul seratei, un ghiuj bătrân, plin de decoraţii, încărcat de onoruri şi de zbârcituri, te va consacra, în timp ce tu ai să alegi un doge după placul inimii, ca în jocurile de societate. Naturliche că n-ai să mă încoronezi pe mine. Eu nu intru în joc. Eu fac parte din Consiliul de Zece... De Zece Mii de dolari pe care îi voi da pentru limonadă, lampioane, supeu!

Lady Diana îl ascultase pe Jimmy, totodată surprinsă şi dezarmată. Cum să se supere pe băiatul ăsta prost crescut care amesteca, într-o uluitoare olla podrida, gafele şi atenţiile, incorectitudinile şi gesturile frumoase? Îl lăsă pe Jimmy s-o îmbrăţişeze cu înflăcărare şi exclamă, înveselită:

— Nebun ce eşti, dragul meu Jimmy! Eu, dogaresă? Nici nu-mi trece prin gând!

— Nici mie. Whichmott mi-a sugerat ideea spunându-mi că i s-a părut că găseşte o asemănare între tine şi sfânta Caterina din Palatul Ducal, a cărei căsătorie mistică a fost celebrată în faţa dogelui Francesco Donato. De aici până la a te alege dogaresă nu mai era decât un ginfizz de băut. Vom începe prin a întocmi o listă provizorie de invitaţi; ai să vezi că va fi foarte amuzant. Vom amesteca persoanele de neam cu cele de rând, pe patricienii autentici din secolul al XIII-lea cu S.V.C.A. din al XX-lea.

— S.V.C.A.?

Barbarigo mi-a explicat sensul acestei abrevieri: Societatea Veneţiană a Conţilor Ageamii. Vom lua, de asemenea, şi crema de la Excelsior Palace pentru ca elita din Lido să nu fie uitată. Va trebui s-o invităm şi pe mrs. Askomore. Am zărit-o seara cu Trimbutt, liderul laburist cu lordul Montagu Batsman. Un lider laburist la Veneţia, lăfăindu-se într-o gondolă în sănătatea şomerilor din Manchester. E formidabil!

Lady Diana îşi arătă surpriza:

— Cum? Vipera de la Saint-James aici?

— Da! În carne şi-n venin. Am vorbit cu ea chiar. Mi-a criticat, potrivit obiceiului său, americancele pe care le găseşte proaste, egoiste şi prost crescute. Ca să mă răzbun, i-am spus o anecdotă. Mă prind că n-o ştii. ”O doamnă vizita fregata istorică pe care o comandase Nelson la Trafalgar; ofiţerul îi arătă o placă mare de aramă, ţintuită pe punte şi-i explică: ”Aici, doamnă, a căzut Nelson în timpul bătăliei navale”. Atunci doamna răspunse simplu: ”Nu mă mir, comandante. Era cât pe-aci să mă poticnesc şi eu trecând adineauri pe lângă ea”. Mrs. Askmore catadicsi să găsească întâmplarea hazlie şi exclamă: ”Era o americană, fireşte”. ”Nu, doamnă, replicai eu cu un zâmbet. Doamna în cauză este mrs. B., cea mai bună prietenă a dumneavoastră”.

Jimmy ronţăi un pişcot de pe tava de sticlă verde şi întrebă:

— Acum, Diana, pe cine ai să alegi doge?

Diana schiţă un gest nehotărât, care-i dezvălui braţul gol.

— Vom vedea.

— Ştiu că ai în momentul acesta trei cavaleri agăţaţi la carul tău şi care n-ar vrea decât să mă dea jos de pe tron.

— Lasă-i să tragă la oişte, Jimmy!

— Ai să-l alegi pe Henry da Mantignac, pe sir Reginald Duckling sau pe Erich M. Krauss? Francezul va avea mai multe şanse decât diplomatul englez? Industriaşul prusac îi va eclipsa pe aliaţii de altădată?

— Nu ştiu. I-am invitat pentru diseară, la masă, la Montin. Între fructe şi gorgonzola voi lua, poate, o hotărâre. În orice caz, Jimmy, îţi dau liber diseară. Distrează-te cu prietenii tăi. În vremea asta eu voi face la masă puţină analiză de suflete şi voi compara reacţiile celor trei curtezani ai mei, sub picăturile acidulate ale provocărilor mele.

*

Montin este restaurantul cel mai celebru din parohia San Travaro. Poloboacele din grădina sa adăpostesc boema veneţiană care gustă zuppa di verdura, asezonată cu parabole transcendentale şi cu trăncăneli inevitabile, cu proclamaţii neo-futuriste şi cu controverse iredeniste. În seara asta, Lady Diana prezida un mic dineu la care asistau un francez, un englez şi un german.

Domnul de Mantignac era un pretendent rece, stăpân pe sine, zgârcit în elanuri şi-n gesturi. Se înscria fals împotriva teoriei universal admise a parizianului expansiv, flecar, muieratic. Sir Reginald Duckling, curtezan entuziast, avea răspunsuri prompte, muşcătoare. Herr Dr. Erich Kraus, amorez tenebros şi gentlemen haflovrez, tăinuia, în spatele albastrului candid al ochilor săi limpezi, o voinţă de fier. Mantignac, rentier cultivat, vizita Veneţia ca artist şi ca diletant. Duckling, ataşat la Foreign Office, practica la Lido over arm stroke între două misiuni diplomatice. Kraus, industriaş milionar, ghiftuit cu devize străine, vindea italienilor maşini.

După banalităţile de rigoare, care se armonizau cu miezul limfatic al pepenilor verzi şi cu firele decolorate ale macaroanelor, Lady Diana se întoarse spre Duckling şi reflectă:

— Ce oribil lucru asasinarea Lordului Stanley la Cairo,, nu-i aşa, Sir Reginald. Bărbatul meu mi-l prezentase la Buckingham-Palace. Fusese numit lord guvernator al Egiptului şi părea cât se poate de fericit. Era scris ca pământul Faraonilor să-i aducă nenorocirea.

— Într-adevăr, neplăcută afacere insurecţia asta, Lady Diana. Situaţia se agravează, pare-se. O depeşă din Londra anunţă că flota Mediteranei pleacă spre Alexandria.

Erich Kraus îl privi pe Duckling cu un zâmbet ironic:

— Tu ai vrut-o, Georges Dandin!

Şi, mândru de erudiţia-i molierească, prusianul adăugă:

— Cheia Mării Roşii se va colora cu sânge în curând. Eh, stăpânirea drumului Indiilor merită ciolanele unui grenadier-englez, aşa cum ar fi spus defunctul nostru cancelar de fier. Numai că bunii voştri aliaţi francezi îşi râd în pumni... Haha!

— Pardon! Pardon! protestă Mantignac. Egiptul al egiptenilor ar fi, Algeria a arabilor şi sfârşitul Africii noastre de Nord. Interesele noastre sunt egale.

Lady Diana gustă rubinul topit al chianti-ului său şi exclamă convinsă:

— Toate acestea vor fi aranjate de Societatea Naţiunilor.

Atunci, toţi trei fanţii, brusc de acord, se înveseliră peste măsură. Kraus râse batjocoritor:

— A, da, jucăria născocită de un profesor de istorie dat în mintea copiilor... E nostimă invenţia!

— Totuşi, scopul este nobil. Dragostea pentru pace este un lucru frumos, care va triumfa cu timpul.

— Desigur, scumpă Lady Diana. Dar o Societate a Naţiunilor fără sancţiuni este ca un oraş fără poliţişti. Faustrechtul dreptul pumnului, va aranja timp de veacuri legăturile dintre popoare. Restul nu-i decât fantasmagorie. S-a văzut vreodată o mulţime accesibilă raţiunii? Au fost cândva călăuzite masele cu conceptele logicii? Lupta pentru viaţă, şi aşa crudă între particulari, devine feroce între naţiuni. Poftele sunt multiplicate. Da, o Societate a Naţiunilor care face apel la bunele sentimente ale popoarelor şi le ameninţă cu sancţiuni platonice este un

copil de patru ani, care îngaimă cântecele în mijlocul unei haite de lupi flămânzi.

— Erich, mă îngrozeşti!

— Ba nu, dragă prietenă. Dacă n-ai fi fără voie victima utopiştilor, a pacifiştilor behăitori şi a atâtor îampagii care se plimbă pe digul Umanităţii măturată de furtuni, ai vedea în faţă adevărul. Din păcate abulici pretenţioşi, ieşiţi din Universitate sau retori şireţi scăpaţi din şcoala primară declară cu solemnitate pacea în lume şi împrăştie asupra electorilor lor, o mană de cuvinte goale, de fraze plăcute şi de antici, paradisiace. Iresponsabili sau cabotini.

— Aşadar, după insurecţia egipteană, prevezi alte conflicte?

Germanul îşi înălţă pieptul şi continuă:

— Conflicte? Dar le şi aveţi între aliaţii de ieri!

Mantignac şi Duckling se priviră. Francezul declară cu un zâmbet:

— Nu văd decât unul posibil: cucerirea inimii Lady-ei Wynham.

— Nu! Nu! reluă cu gravitate Erich Kraus. Debitorul nu-l are niciodată la stomac pe creditor. Americanii care sunt ghiftuiţi de aur european, unchiul Sam, adevăratul biruitor al războiului, a cărui uriaşă factură i-o plătim toţi, unchiul Sam, Skylock reînviat, va fi nevoit într-o zi să-şi deschidă iar lăzile pentru bătălia pe Pacific. Atunci va veni rândul nostru, al jupuiţilor, al râioşilor bătrânei Europe, foşti tributari ai visteriei din Washington, să ne îmbogăţim pe spinarea contribuabilului transatlantic. Le vom vinde foarte scump obuze sau beej, în timp ce ei se vor sfădi cu galbenii şi vor vedea cât costă comprimarea expansiunii Niponilor scoşi din răbdări.

— Implacabilă viziune a viitorului, Herr Doktor! glăsui Mantignac. S-ar părea că anticipările astea apocaliptice îţi prilejuiesc o satisfacţie personală.

Prusacul îşi umflă şi mai mult pieptul atletic şi continuă:

— Personală nu, domnule. Dar Prusia nu-i ţara în care să se poată domestici himerele. Toţi oamenii de Stat prusaci au fost Realpolitiker. Înţelegeţi sensul precis al acestui cuvânt. Pe şesurile noastre sterpe, de la Vistula la Elba, pe pământul nostru neospitalier, am învăţat cum să luptăm corp la corp cu Realitatea. Dumneavoastră, latinii, savuraţi plăcerea de a trăi

sub un cer îngăduitor şi vă întoarceţi imediat privirile când Destinul îngrămădeşte norii la orizont. Noi, prusacii, suntem fiii spirituali ai lui Hegel.

Domnul de Mantignac moţăi din cap.

— Ce să vă răspund, Herr Doktor? Cum să mă răzvrătesc împotriva logicii vorbelor dumneavoastră? Poate că dumneavoastră sunteţi fiii lui Hegel; dar noi suntem, cu siguranţă, ai lui Samson. Dalila ne-a făcut să zgâlţâim templul pentru a-i strivi pe Filistini, şi-am primit lovituri în cap. Din păcate, Dalila are dinţi lungi şi accent englezesc. Dacă anglo-saxonii n-ar fi lipsiţi de orice imaginaţie şi de orice ştiinţă psihologică, n-ar semăna vrăjmăşia în rândurile unei naţiuni care va fi fost tot atât victima aliaţilor cât şi a inamicilor săi. Nu trimiţi un încasator să bată la uşa unui mausoleu care cuprinde rămăşiţele unui milion şi jumătate de oameni, mai ales când morţii aceştia au murit în timp ce viitorii lor creditori se îmbogăţeau făcându-i să plătească scump armele pe care le mânuiau şi muniţiile pe care le ardeau.

— Nu te răzvrăti, Mantignac! bombăni Duckling. Peste zece ani voi n-o să mai puneţi mâna pe nici o marcă de la germani, iar noi nu vom mai încasa un franc din tezaurul francez. Cu planul Dawes şi cu acordul asupra datoriilor se va face hârtie de împachetat.

Lady Diana îşi puse mâna pe braţul lui Duckling:

— Dar dumneata, Reggie, al cui fiu spiritual eşti?

— Al lui Mercur, scumpă prietenă. Adică al zeului Comerţului.

— Şi-al hoţilor?

— Dacă doriţi, Diana, deoarece comerţul este pentru furt, ccea ce e muşchiul pentru schelet. O naţiune de negustori poate să aibă alt ideal decât acela de a îngenunchia la altarul Bursei?

Mantignac încuviinţă:

— Sir Reginald are dreptate. Şi fiindcă schimbăm adevăruri tari, îi voi reaminti că, pentru compatrioţii săi, aurul are mai multă valoare decât sângele. Au dovedit aceasta între

1914-1918.

Lady Diana îşi arcui sprâncenele deasupra ochilor frumoşi, miraţi:

— Cum adică?

— Războiul cel mare n-ar fi durat nici un an dacă Regatul Unit nu aproviziona, indirect, duşmanul prin canalul neutrilor. Dar trebuia ales! Comerţ paralizat şi ostilităţi scurte. Sau: trafic înfloritor şi război lung. V-aţi gândit vreodată la aceasta, Lady Diana? V-aţi gândit vreodată că Domnul Brown, industriaş englez, câştiga milioane vânzând bumbac olandezilor şi suedezilor, care îl trimiteau mai departe germanilor, atuncicând Brown-fiul, soldat pe front, era ucis de adevăraţii clienţi, ai tatălui? Ce dilemă comediană pentru un businessman!: Cinci sute la sută beneficii nete, sau pielea fiului meu?

Sir Reginald Ducking izbucni într-o hotărâre cinică:

— Tocmai ce v-am spus adineauri, Lady Diana. Compatrioţii noştri n-au şovăit. Şi-au răpus copiii pe treptele Bursei. Afacerile sunt afaceri.

— Cinismul dumitale îmi îngheaţă spatele, Reginald.

— De ce aţi vrea ca realitatea să fie consolatoare? Întrebă Mantignac. Optimismul e diabetul spiritelor credule care fac zahăr din urâţeniile omeneşti. Ceea ce este exasperant este,; făţărnicia cumplită a făpturilor civilizate. Pentru a se înşela singure, afectează specularea nobleţii şi măreţia de suflet a popoarelor, ascunzând sub o mantie de altruism lăcomia care-i călăuzeşte. O să-i vedeţi pe englezi operând în Egipt. Gloanţele vor ploua asupra fellahilor. Li se va arăta lor ce înseamnă, a vrea să fie fericiţi, fără învoirea Colonial Ofice-ului. Naţionaliştii din Cairo vor apela la toată lumea care o să verse lacrimi de crocodil. Iar aurul Sovietelor îi va încuraja pe feciorii lui Ptolomeu să se lovească de oala de fier.

Comentariile domnului de Mantignac fură întrerupte de apropierea unui fachir, care punea pe fiecare masă un prospect în trei limbi, lăudând ascuţimea viziunii sale supranaturale.

— Chemaţi-l sugeră Lady Diana. Îi ador pe prezicători fiindcă nu e un bob de adevăr în prezicerile lor. Şi-apoi, oricine a întâlnit în viaţă o ţigancă sau o somnambulă care i-a spus lucruri uimitoare?

Fachirul o salutase pe Lady Diana. Avea nume hindus: Hananati. Dar Sir Reginald Ducking îl bănui mai degrabă născut prin locurile Jaffei.

— Citeşti în palmă? Întrebă Lady Diana.

Ghicitorul cu veşmânt cenuşiu schiţă o strâmbătură discretă.

— Nu, doamnă... Mâna nu-i sigură. Vreţi să-mi încredinţaţi un obiect de care nu vă despărţiţi niciodată?

Lady Diana îi dădu verigheta. Hananati o strânse în palmele-i crispate şi încremeni încordat. Murmură apoi, la spatele Lady-ei Diana:

— Vă văd printre dune de nisip, la piciorul piramidelor.

— Şi-apoi?

— Atât.

Mantignac reflectă sarcastic:

— Precum văd, nu zăreşti multe lucruri pe fondul astral.

— Am văzut-o lămurit pe doamna printre tarbuşi, cu piramidele şi cu sfinxul în zare. Mai mult nu pot să spun.

— Daţi-i zece lire. Mai mult nu merită.

Fachirul se îndepărtă. Lady Diana se aplecă spre Sir Reginald şi observă:

— Curios, totuşi! Înainte de venirea tipului, am vorbit între noi despre insurecţia din Egipt, iar aseară m-am gândit la bietul Lord Stanley.

— Coincidenţă!

— De bună seamă! Cu atât mai mult cu cât n-am nici un motiv logic până acum de a mă plimba pe malurile Nilului.

Masa se terminase. Lady Diana şi cavalerii săi devotaţi ieşiră din restaurant şi ajunseră pe jos la canalul Giudecca, unde Beppo îi aştepta în gondola cu himere. Germanul se aşeză la stânga, francezul la picioarele Lady-ei Diana.

— Dragii mei, mai glumi ea, avem dreptul să flecărim despre prezicerile voastre aşa de întunecate asupra viitorului omenirii. Vă voi pune o întrebare netă: dacă am să-l încoronez, pe unul dintre voi, doge la serbarea pe care-o voi da în noaptea Mântuitorului la mine, ceilalţi doi au să fie geloşi?

— Oh, exclamă Mantignac, abordăm careul ipotenuzei geometriei galante. Gelozia a făcut să curgă mai multă cerneală, scumpă prietenă.

— Fără a mai socoti lacrimile! murmură Duckling.

— Şi palmele! adăugă Kraus. Deoarece gelozia e complimentul direct al amorului, aşa cum tunetul e complimentul fulgerului, omul înţelept îşi înşurubează pe inimă un paratrăznet.

— Gelozia e omagiul adus de gelos celei pe care-o iubeşte, afirmă Duckling.

Iar Lady Diana replică:

— Să mă ferească domnul de un omagiu care seamănă cu un buchet de urzici. Totuşi, dragă Reggie, te cred îndeajuns de altruist ca să nu-ţi pară rău de fericirea altora.

— Aşa se zice! În realitate, fericirea altora e ca mirosul unei fripturi bune: ţi-e cu neputinţă să-l suporţi după ce ai mâncat.

Lady Diana îşi muie vârful degetului în apa neagră.

— Pentru mine, reluă ea, a fi gelos e a manifesta instinctul proprietăţii. Unii nu admit ca alţii să pună ipoteci pe trupul pe care-l posedă...

— Ca proprietate-nudă!

— Aşteptam replica aceasta de la dumneata, Mantignac! Dar exagerezi comparând amorul cu o ipotenuză.

— Aţi prefera să-l asimilez bisectoarei unui unghi obtuz?

întrebarea lui Mantignac avea să rămână fără răspuns.

Beppo, în loc să ocolească punctul Vămii, o luase prin canalul della Salute, de-a lungul căruia se întinde clădirea impozantă a bisericii Santa-Maria. Gondola stătea gata-gata să intre în Canalul cel Mare, când o barcă-automobil trecu zvârlind în lături doi snopi de spumă. Barca era condusă de un bărbat cu fetru bej, cu un impermeabil kaki, cu mănuşi crem. Elegantul cârmaci zărise la timp gondola ca s-o evite, dar prea târziu ca să n-o stropească cu învârtiturile elicei. Atunci, ţinând cu mâna stângă cârma, scoţându-şi cu dreapta, repede, pălăria, se întoarse spre Lady Diana şi exclamă în italieneşte:

— Doamnă, toate scuzele mele!

Apoi, pupa albă a bărcii fu înghiţită de întuneric, iar cei din gondolă se aleseră cu câţiva stropi pe mantale şi cu câteva zgârieturi.

Beppo mormăise o înjurătură. Sir Reginald strigă:

— Ce imbecil! Putea să spintece gondola.

Kraus adăugă:

— Ar trebui interzise motoarele de 80 de cai. Veneţia nu-i făcută ca să-i brăzdezi canalele cu o viteză de 22 de noduri şi să se macine temelia palatelor cu plescăitul repetat al apelor frământate!

Dar Mantignac o studia pe Lady Diana. Ea nu părea supărată deloc de incidentul acesta neprevăzut. Cu ochii îndreptaţi

spre portul San-Marco, făcea sforţări să vadă încă barca dispărută, meteor alb pe canalul întunecos.

— Vă gândiţi la pilotul zorit din barca-fantomă? o întrebă Mantignac în şoaptă.

Ghicise evident ceva în mintea Lady-ei Diana, căci ea schiţă un gest de enervare şi, adresându-se gondolierului, spuse:

— Beppo, ce barcă e aceea? Ai putut s-o recunoşti?

— O, da, Signora... O cunosc din vedere. O cheamă Beatrice şi acostează undeva, lângă Clubul Nautic.

— A cui e?

— Nu ştiu, Signora.

— Atunci du-ne repede la palazzo.

Gondola acostă. Lady Diana sări, brusc, pe trepte şi zise:

— Scumpi prieteni, scuzaţi-mă. Nu mă simt tocmai bine. Intru în casă. Beppo vă va conduce unde o să doriţi. La revedere.

Nu aşteptă cuvintele de rămas-bun ale adoratorilor. Străbătu iute curtea interioară a palatului, cu plantaţii de cameropi, urcă în camera sa şi sună camerista. Emma apăru.,

— Domnul Butterworth a venit?

— Da, Milady. Domnul Butterworth îl rade pe Othello.

Lady Diana se îndreaptă degrabă spre bibliotecă şi-l găsi Într-adevăr pe Jimmy care, cu-o maşină de ras şi cu un pămătuf, îl ţinea pe Othello captiv între genunchi.

— Oh, Diana, făcu el cu voioşie, te-ai şi înapoiat? Soseşti la timp! Ajută-mă să-l ţin pe blestematul ăsta ca să-i fac o mutră de june-prim scăpat de la Drury Lane.

Scoasă din fire, Lady Diana luă pămătuful şi săpunul ca să le arunce pe fereastră. Exclamă:

— Dragul meu, nu-mi pasă de maimuţoiul tău! Hotărât lucru, ai fler cât un setter împăiat. Ascultă. Minutele, secundele sunt preţioase. Cunoşti o barcă-automobil cu numele Beatrice?

— Nu.

— Sări atunci în barca mea şi pleacă în căutarea bărcii albe care poartă, la proră, un pavilion mic, triunghiular, cu-o stea. Vreau să ştiu numele celui ce-o conducea astă seară, la unsprezece şi jumătate, când era cât pe-aci să ne scufunde în colţul canalului della Salute. Ai înţeles, Jimmy?

— Îi cauţi pricină idiotului acela?

— Da.

— Încrede-te în mine. Dacă-l găsesc, am să-i boxez fălcile cât ai clipi din ochi.

— Ba nu, să te astâmperi. Eu voi fi aceea care-i voi arăta ce înseamnă politeţea. Tot ce doresc să ştiu este numele şi adresa persoanei. Explorează portul. Du-te pân-la Lido, dacă-i nevoie. S-ar putea să-şi fi lăsat barca la pontonul Excelsiorului. În sfârşit, să nu te întorci până nu-ţi vei fi îndeplinit misiunea. Jimmy, contez pe tine.

Jimmy avea defecte. Dar nu i se putea reproşa că nu e un amant serviabil. Îl azvârli în cuşcă pe Othello, ale cărui fălci erau încă umede de clăbuci de săpun, îşi luă pardesiul şi coborî scara principală cu viteză de campion olimpic. Desfăcu în doi timpi frânghiile Tritonului şi refuză concursul mecanicului care se oferea să-l conducă.

— Dacă domnul merge la Lido, să fie cu luare-aminte pe canalul Orfanello. Pe dreapta e laguna moartă. Ţineţi-vă după felinarele stâlpilor.

— Nu duce grijă. Am benzină îndeajuns?

— Da, domnule... Domnul merge departe?

— La Triest, dacă e nevoie. Dă-i drumul.

Motorul hurui. Elicea aşternu pe apa neagră o dâră de clăbuci albi. Tritonul se năpusti cu direcţia spre pontonul Academiei.

Între timp, sus, în camera neluminată, sprijinită de fereastră, Lady Diana îl privea pe Jimmy depărtându-se. Barca şi cârmaciul nu porneau să cucerească Graalul, ci luau urma unui om al cărui profil de condotier Lady Diana îl întrezărise, urma unui om a cărui voce caldă trezise, În noapte, în subconştientul ei, ecoul fatidic al unei speranţe nemărturisite.

III.

Lady Diana se întinsese pe patul cu coloane răsucite, un pat încolăcit ca un patruped ce se rostogoleşte pe spate în spasmul voluptăţii. Pătura albăstrie, de pluş, cu broderii de argint, era intactă. Lady Diana nu se dezbrăcase. Ferestrele erau deschise în noaptea limpede ce aspira, discretă, umbrele din odaie. Distingeai siluetele principale ale tabloului din Palma-bătrânul, pe consola aurie şi bibelourile ţărcuite ca nişte scoici în acvariul vitrinei Louis XIV.

Era ora patru dimineaţa. Jimmy nu se întorsese încă. Lady Diana îşi înfrângea nerăbdarea încercând să aţipească. Dar somnul nu se apropia de trupu-i zgâlţâit de tresăriri, nici de mintea-i în care gândurile se învălmăşeau ca fecioarele lui Wotant în seara bătăliilor decisive. Lady Diana căuta să pună stăpânire pe sine. Dar în zadar.

De ce zbuciumul ăsta? De ce febra neîntemeiată? Necunoscutul zărit de ea nu era mai mult decât un veneţian zorit, sau un turist în treacăt, sau un om ca mulţi alţii. Şi totuşi... Se încrucişase de mai multe ori, în cursul vieţii sale aventuroase, cu tineri frumoşi, cu făpturi care aprind dorinţe fugare în sufletul femeilor sensibile la virilitatea lor. Nu catadicsise niciodată să le acorde altceva decât pomana unei înfiorări secrete sau să închine seducţiei lor ofranda unei chemări tăcute. De ce, în seara asta, aştepta cu nelinişte întoarcerea misionarului îndatoritor?

Zorile agăţau de campanilele din preajmă eşarfa vălului lor străveziu. Apa calmă a Marelui Canal trimitea spre cer paloarea-i de bolnav, iar globul Doganei se pregătea să răsfrângă pe obrajii de aur primele raze. Deodată zumzetul depărtat al unui motor o smulse pe Lady Diana din aşternut. Se aplecă pe fereastră. La cotitura Sfântului Toma, în dreptul palatului Balbi, Tritonul aluneca pe apa liniştită. Cu capul gol, Jimmy era la cârmă. Lady Diana îi făcu semn. El flutură fularul. Curând, paşii săi zoriţi răsunară pe culoar. Intră în cameră.

— Ei, ce-ai făcut?

— Oh, dragă, mi-s mâinile îngheţate. E frig pe apă, ştii. Dă-mi un păhărel de brandy.

— Bietul Jimmy... Uite, bea.

Jimmy dădu pe gât paharul, îşi frecă palmele şi exclamă pe jumătate serios, pe jumătate comic:

— Eeh, m-ai făcut să văd stele verzi cu Beatrice asta. Altădată am să plătesc un detectiv care să spioneze în locul meu, pe lagună.

— Aşadar, ştii?

— Un moment, Diana, lasă-mă s-o iau de la capăt. Îmi spuseseşi – nu-i aşa? – că barca fantomă pornise spre San-Marco. Ascultă. Opresc în dreptul portului; scrutez yachturile acostate la Clubul Nautic; dau târcoale în jurul pontonului de la Danieli. Nici o urmă de Beatrice. Mă duc la portarul hotelului. Habar nu are. Îl ascult pe barman. Îmi spune: ”A, da, barca aceea care face zgomot? Mi se pare că e a unui nobil spaniol ce stă la Lido”. Sar iarăşi în Triton şi-o iau spre Lido. Pentru că însă nu sunt tocmai familiarizat cu canalurile, greşesc drumul şi mă împotmolesc în faţa insuliţei San Servolo. Se potrivea. Era un nebun în ospiciu, care miorlăia ca o fată bătrână la dentist şi-mi trimitea în noapte văicăreala lui halucinantă. Trece o barcă de la Excelsior Palace. Fac semn pilotului. El mă remorchează şi mă scoate din baltă. O sută de lire bacşiş; pornesc singur şi ajung la Palace. De Beatrice nici urmă. Întreb în dreapta şi în stânga. Paznicul îmi spune: ”A, da... Barca-motor cu stea neagră? A fost aci aseară. Mi se pare că e a unui negustor angrosist din Triest”. Urc, pentru orice eventualitate, la Excelsior, inspectez terasa, barul şi dancingul şi mă înapoiez pe ponton. Nici pomeneală de nobil – negustor. Servitorul hotelului se afla în dreptul pontonului; îmi zice: ”A, da, barca aceea care goneşte ca o torpilă? Mi s-a spus că e a unui egiptean bogat, ce ocupă provizoriu palatul Civran”. N-aveam altceva de făcut decât s-o cârmesc spre Veneţia şi să caut palatul Civran, pe Canalul cel Mare, ca să descopăr adevărata identitate a nobilului-negustorului-egipteanului. Era prea târziu pentru a trezi din somn pe cei ce stăteau în palat. Din fericire, era acolo o recepţie intimă. Şase-şapte persoane vorbeau la etajul întâi, în galeria de piatră. Oamenii mă văd dând târcoale sub ferestrele lor. Erau bine dispuşi. Unul îmi strigă vesel: ”Aţi pierdut ceva în canal, domnule? Poftiţi o lumânare!”. Fac investigaţii pentru a patra oară. ”Beatrice? Nu cunoaştem aşa ceva. Dar dacă vreţi să beţi un cocktail cu noi, nu vă fie ruşine”. Deodată, cineva se apleacă şi exclamă:

”Dumneata, Butterworth?”. ”Da, eu”. Îl recunosc pe Barbarigo. Mă întreabă râzând: ”Dar ce faci singur cuc în barcă la ora asta? Dacă o cauţi pe Desdemona, ea petrece cu Jago”. Îl rog pe Barbarigo să coboare. Vine la mine. Îl întreb din nou.

El îmi spune: ”O barcă cu o stea neagră în faţă? Îmi pare că am văzut-o. Dar nu, dragul meu, ea nu poate să fie nici a unui negustor, nici a unui nobil spaniol, nici a unui egiptean.! Am văzut-o deseori acostată la încrucişarea canalului San Luca cu canalul Fuseri. Ai multe şanse s-o găseşti între Manin şi cartierul San-Fantino. Doar dacă proprietarul ei n-o fi umblând razna. Acolo o să capeţi precizări asupra identităţii sale.”

Îi mulţumesc lui Barbarigo. El mă strigă: ”La drept vorbind nu-s curios, dar aş vrea mult să ştiu pentru ce explorezi Veneţia la două noaptea, în căutarea unei bărci necunoscute?. ”Proprietarul ei m-a stropit astă-seară. Vreau să-l învăţ buna creştere, aplicându-i un pumn în bărbie”. ”Oh, americanii!” Motorul meu duduie, virez şi caut să mă orientez. Trec de palatele Dandolo şi Loredan. Canalul San-Luca nu mai este departe. Uite-l. Un culoar negru, pavat cu gondole. Străpung una şi îmboldesc alta. Dau buzna într-o luntre plină cu coşuri de pătlăgele şi castraveţi. Trec pe sub două podeţuri, în Campo Manin şi-o iau de-a lungul zidurilor congregaţiei Caritătii. Canalul e, într-adevăr, sinistru pe întuneric. Un decor de crimă, vrednic de timpurile când condotierii aceia... ştii.... cum le, zice?... Au un nume de polcă... A, da, Carmagnola!... De timpurile când Carmagnola îşi păstra capra şi varza între Republică şi ducatul Milanului. Deodată, fii atentă, Diana: dau cu ochii de Beatrice. Stătea lângă scara unei case cu două etaje,, care avea două ferestre pătrate de fier şi-o uşă scundă la capătul treptelor. Bine-nţeles nici o lumină. Sar atunci în Beatrice şi-o inspectez, nădăjduind să găsesc undeva numele proprietarului. Scormonesc la întâmplare lucrurile. Rezultatul: poftim!

Jimmy se întrerupse şi întinse spre pătura albastră produsul vânătoarei: o mănuşă; un număr din Secole şi o cutie neagră de chibrituri. Lady Diana privi cu interes obiectele. Oftă:

— Dar cum vrei să ghicesc numele cuiva după ele?

— Să imităm raţionamentul deductiv al poliţiştilor. Omul fumează. E un italian şi-şi cumpără mănuşi din Londra. Stai! Cuvintele însemnate pe marginea ziarului: Mercoledi, 5 ore, Miercuri, orele 5. Vezi bine, deci, că-i un italian.

— Asta nu-ţi dă nici numele, nici adresa lui. O fi stând în casa aceea cu aer de închisoare.

— Dă-mi voie să urmez. Nu ţi-am povestit partea cea mai curioasă, Diana. Pe când şterpeleam amintirile astea din barca cea misterioasă, un fel de ferestruică se deschide sub acoperiş şi un cap se iveşte. Îmi zic: ”E subreta; admirabil. C-un bacşiş bun o să fiu lămurit...”. O strig în cea mai bună italienească a mea: ”Scusi, Signorina”. O voce groasă îmi răspunde: ”Ce cauţi în barcă?”. Întunericul mă înşelase, era un bărbat, îi zic: ”Proprietarul e aici?”. ”Nu, dar de ce?” ”Aş vrea să-l întreb de marca motorului. A cui e barca?”. ”Nu te priveşte! Şterge-o!”. ”Tante grazie – Foarte mulţumesc. Thank you, old top!”. Şi după dialogul acesta grăbit, ochiul de geam se închide. Personajul dispăru ca un cuc de pendulă. Avusesem timp să-l privesc atent. Diana, închipuieşte-ţi, era un preot. Dacă nu un preot, în orice caz un ecleziastic cu o sutană neagră. Ciudat, nu-i aşa? Ce-o fi căutând, la trei din noapte, elegantul tău yachtsman în casa unui preot? O femeie frumoasă m-ar fi mirat mai puţin decât viziunea neaşteptată a acestui Bartholo arţăgos. Am văzut jucându-se Bărbierul din Sevilla la New-York. Tutorele copilei avea un bot la fel, lung şi osos şi un cap de catâr costeliv. Pe de altă parte, fiindcă nu ţineam să fac scandal la ora aceea, trec pe bordul Tritonului şi mă pun la pândă pe după colţul canalului Fuseri. Tocmai era acolo o gondolă hodorogită. Timpul se scurge. Aud sunând ora patru în Turnul San Fantino. Nu era prea romantică veghea în gondola aceea împuţită. Contemplând casa, vânătă în penumbră, cu faţada năruită pe alocuri şi cu cei doi ochi negri ai ferestrelor zăbrelite, vedeam parcă figura unei copile pipernicite, pline de pecingine şi de coşuri. Deodată, uşiţa se deschide. Gura copilei scuipă o umbră care coboară scara, ajunge pe chei şi dispare într-o ulicioară. Cred la început că e vorba de necunoscutul tău. Dar mă liniştesc. Beatrice se afla tot la locul ei. În sfârşit, sătul de a tot veghea zadarnic, m-am urcat iarăşi în Triton, am ajuns la Canalul cel Mare şi m-am îndreptat spre Rezzonico. Iată, Diana, cum mi-am pierdut timpul.

Jimmy se jucă maşinal cu cutia de chibrituri şi glumi:

— Ia spune-mi, Diana, nu cumva eşti îndrăgostită de tipul acela?

— Eu? Îndrăgostită? Nu zău, Jimmy, faci nişte glume...

— Fiindcă n-ar fi frumos să mă pui să te ajut în căutarea unui rival de-al meu...

Lady Diana dădu din umeri. Cu acea extraordinară facultate de a minţi, care este semnul de legătură al internaţionalei feminine, luă un aer zâmbitor, ofensat şi replică:

— Un rival? Dar cum te poţi teme de cineva, Jimmy, tu, care ai totul pentru a plăcea: tinereţe, frumuseţe, avere?

jimmy se ridică, se bălăbăni pe lângă pat şi protestă fără multă convingere:

— Nu mă persifla, draga mea! Exagerezi!

— Nu te persiflez, dragule, spun adevărul.

Atunci el fu încredinţat pe deplin şi, copleşit de orgoliul său, se înălţă potrivindu-şi maşinal nodul cravatei.

— Hai, du-te şi te odihneşte, Jimmy, încheie Diana. Eşti obosit. O să mai vorbim mâine.

Jimmy o sărută şi ieşi. Lady Diana îşi aprinse lampa de la căpătâi. Mai puţin ca oricând o păştea somnul. Cele trei obiecte ale Beatricei se aflau pe pat, lângă ea. Nicicând vreun pelerin în extaz n-a contemplat cu mai multă ardoare odorul sfântului. Dezmierda cu înflăcărarea unui cucernic în rugăciune, dezmierda din ochi mănuşa goală, înveliş pieritor al unei mâini pe care-o bănuia. Nu cuteza nici măcar să mai lupte împotriva dominaţiei unui necunoscut care, în timpul nopţii, împletise în preajma sa reţeaua pânzei sale invizibile. Privirile-i mergeau de la un obiect la altul. Căutau să străpungă enigma acestui suflet prin cuvintele scrise cu creion pe titlul ziarului; să evoce voinţa aceea care era desigur tare, judecând după precizia literelor; să anticipeze reacţiile eului acela, imperios, desigur, dacă timbrul clar al vocii nu înşela.

Blondul zorilor însorite năpădea acum în cameră, aşternând reflexe pe marginea vazelor şi dâre de lumină pe gâtul sticlăriilor irizate. Sirena îndepărtată a unui vaporaş anunţa] deşteptarea oraşului: Lady Diana era încă indiferentă la chemările dimineţii. Nu era singură în cameră. Gându-i se întreţinea cu un interlocutor ireal ce răspundea întrebărilor pe care ea nu le formula. Şi fantoma plăcută se materializase pentru ea sub aspectul baroc al unei mănuşi, al unui ziar şi al unei cutiuţe.

***

În fiecare zi, la şase şi jumătate, contesa Moltomini se deprinsese să-şi strângă cunoştinţele la Florian. În timp ce vinurile răsăreau pe masa înconjurată de scaune de fier, umbra Noilor Procuraţii se întindea în piaţa San-Marco, iar porumbeii, sătui de-a tot fi fotografiaţi alături de o sută de mii de cretini care îi ghiftuiesc cu grăunţe, se duceau la cuiburile lor, de sub cornişele de piatră. Dispăreau în grupuri unduioase, gunguritoare, ca nişte frunze în vânt. Între timp, sub galerii, turişti nenumăraţi se îngrămădeau dinaintea vitrinelor şi se extaziau în faţa pieilor colorate, a micilor lei de alabastru şi a gondolelor-călimări aurite cu mercur.

În seara aceea, contesa Moltomini trona, cu Lady Diana în dreapta şi cu marchiza d'Etrevan în stânga. Comandorul Lorenzetti gusta o îngheţată, iar Gr. Uff. Tradeletto sorbea un vermut cu sifon. Vorbeau despre ultimul roman al lui Michel Georges-Michel: *La sărbătoarea Veneţiei.*

— Nostimă evocare a cetăţii Dogilor, glăsui Tradeletto. Scriitorul francez a notat, cu arta unui îndrăgostit al lagunei, aspectele numeroase şi felurite ale oraşului nostru. Când iubeşti Veneţia, când ai în trup farmecul şi frumuseţea ei, n-o înşeli nici măcar cu un condei.

Marchiza d'Etrevan aprobă:

— M. G. M. s-a achitat foarte bine de datoria sa estetică. Noi, toţi cei care venim aici, suntem îndatoraţi acestei Veneţii cu inimă generoasă, care ne oferă, fără precupeţire, drugii de aur ai frumuseţii sale şi lumina radioasă care ne purifică. Citiţi-l pe Andre Suares. N-a compus el în Voyage du Condottiere un imn splendid în cinstea Cetăţii fără rival?

Contesa Moltomini se înclină cu un zâmbet:

— Mulţumesc, în numele strămoşului meu, care a luptat pentru gloria Veneţiei.

— Deocamdată, draga mea, ea devine colonie germană. Turiştii germani cotropesc hotelurile. La Pilsen, chelnerii mi-ai oferit un scaun, ieri, spunându-mi: Bitte schon, gnaedige Frau f Nu se mai vorbeşte limba lui Guido da Verone la dumnea-voastră, ci aceea a domnului Max Reinhardt. Venim de pe lacuri. Pretutindeni pe drumuri ne-am încrucişat cu automobile pe care era litera „D" revelatoare. La Villa d'Este, pe lacul Como, nu-s decât saxoni sau westfalieni. Ce năvală, domnilor!

Comandorul Lorenzetti remarcă:

— Aşadar, marchiză, nu mai e parfumul insulelor Boromee, ci al Borborygmelor?

Moltomina exclamă:

— Haide, haide, carissimo! Nu vorbi de rău despre inamicii noştri de ieri. A venit ora împăcărilor pe pământ. Pace turiştilor cu gânduri bune!

Şi, întorcându-se spre Lady Diana, o întrebă:

— De ce nu sunteţi văzută mai des la Lido, Lady Wynham? Nu vă place?

— Ba da. Îmi place plaja de nisip de pe malul mării, pe care încolţesc ierburi şi cabine de baie. Şi-apoi regimul Regelui Pausole, care predomină la Excelsior, nu-mi displace. De la pijama la rochie de seară, sau de la pantaloni de baie la smoking fără tranziţie – iată soluţia problemei îmbrăcăminţii.

— Eram aseară la serbarea de binefacere, declară Tradeletto. S-a petrecut aici o întâmplare nostimă. Închipuiţi-vă că după amiază, obişnuiţii faimosului hotel observaseră pe o pernă de catifea o frumoasă pereche de mănuşi albe, de căprioară, destinate unei mânuţe gingaşe. Sub mănuşi erau aceste cuvinte scrise englezeşte: ”Persoana care posedă aceste mănuşi va fi fericită să dea o sărutare astă seară, la unsprezece, oricui va fi cumpărat dinainte un bilet. Întâlnirea în faţa orchestrei. Preţul biletului: zece lire. Sumele vor fi vărsate operelor de binefacere ale oraşului Veneţiei”.

Natural, numeroşi amatori ispitiţi de misterul anunţului se prezentară cu cele zece lire. În timpul seratei se făcură tot felul de ipoteze. Ale cui erau mănuşile? Ale englezoaicei încântătoare cu mâinile graţioase sau ale yankeei plăpânde cu degetele aşa de fine?

Care nu fu stupefacţia posesorilor de bilete când, la unsprezece fix, văzurăm venind la orchestră un dolofan cu ochelari, care strigă cu pronunţat accent napolitan: ”Eu sunt proprietarul mănuşilor. Am cumpărat perechea aceasta, azi dimineaţă, dintr-o prăvălie de galanterie. Haide, cine-i la rând să îl sărut”. Şi cum amatorii, dezamăgiţi, protestau râzând, mistificatorul încheie fluturând mănuşile: ”Hai, consolaţi-vă... Aţi făcut filantropie fără recompensă. O să mergeţi de-a dreptul în rai”.

Lady Diana oferi ţigări tuturor, apoi cu un ton indiferent se adresă contesei Moltomini:

— A propos, nu cunoaşteţi o barcă-automobil, care se numeşte Beatrice şi care goneşte cu viteză pe Canalul cel Mare? Aseară gondola mea era cât pe-aci să se scufunde din vina pilotului grăbit.

— Beatrice?... Dumneata o cunoşti, Lorenzetti?

— Nu, scumpă prietenă.

— Dar dumneata, Tradeletto?

— Nici eu.

Lady Diana păru că glumeşte.

— Aşadar, nimeni din Veneţia nu cunoaşte vasul ăsta fantomă? E Olandezul care zboară fără supape, cu turbo-compresor!

— Barca nu aparţine vreunul membru cunoscut de tagma noastră. Este, desigur, vorba de un străin în treacăt.

— Un străin care citeşte Secolo şi care s-a scuzat într-o excelentă italiană?

— Mă mir...

— Şi care frecventează o casă ce pare o închisoare la San Fantino?

Comandorul Lorezetti declară categoric:

— Scumpă Lady Wynham, daţi-mi patruzeci şi opt de ore şi mă însărcinez să aflu numele acestui personaj misterios.

— Îţi voi fi foarte îndatorată, scumpe commendatore!

Lady Diana se despărţi de contesa Moltomini şi ajunse pe jos la Rezzonico, mergând pe Calle larga 22 Marzo. La şapte seara, străduţa aceasta istorică este plină de călători care se grăbesc să cumpere cărţi poştale ilustrate înainte de închiderea magazinelor. Lady Diana auzi, trecând pe lângă prăvălia unui acordeur, un gramofon care nazaliza ultimul succes al Pavilionului la Viena; aruncă o privire indiferentă spre stalactitele de fir crem din Grota Dantelelor ţinută de o urmaşă a lui Jesurum şi nu catadicsi să admire la vitrina unei antichita un Carpaccio garantat, între o pianină din lemn de trandafir cu claviatura ştirbită şi relicvele unui quatrocento îndoielnic. Ajunse în sfârşit în spatele lui San Samuele şi refuză oferta unui gondolier. Beppo o zărise şi traversă canalul ca s-o aducă la palat.

Sări, fără un cuvânt, în gondola sa. Se gândise pe drum la ultimele cuvinte ale Moltominei. Era posibil oare ca proprietarul Beatricei să fie cu totul necunoscut de cea mai bună societate

veneţiană? Şi ca slugile hotelurilor, aşa de bine informate de obicei, să ignore identitatea italianului? Era o enigmă care-o enerva ca o jignire personală. Îi era ciudă pe omul acela. Îi era ciudă, de parcă el ar fi găsit o plăcere răutăcioasă ţinându-i curiozitatea în încordare şi ascunzându-se ca să-i aţâţe şi mai mult dorinţa de a-l cunoaşte. Şi-ar fi chinuit cu plăcere carnea ca să înfrângă obsesia irezistibilă şi şi-ar fi pedepsit inima ca să-i arate o superbă indiferenţă. Dar pornirile acestea nu ţineau mult. De aproape douăzeci şi patru de ore gândul ei nu avea alt obiect decât lămurirea misterului.

Dimineaţa îşi cercetase servitorii. La prânz, telefonase secretarului de la Clubul Nautic. La şase venise dinadins la masa contesei Moltomini cu nădejdea secretă că va găsi în sfârşit rezolvarea unei ecuaţii ai cărei termeni se compuneau dintr-un ţâşnit de apă, dintr-un salut cu o pălărie elegantă şi din trei cuvinte de scuză zvârlite cu glas vibrant.

Gondola cu himere roti în dreptul palatului. Lady Diana se smulse din reţeaua gândurilor ca să privească debarcaderul palatului. Deodată, un zvâcnet o ridică de pe bancă.

Zărise o barcă albă acostată lângă stâlpul pontonului. Era Beatrice cu stea neagră la cârmă. Forma-i plină se legăna molatică între stâlpii cu blazonul Lady-ei Diana, de care părea a-şi bate joc. Un mecanic citea, aşezat dinapoia motorului. Inima Lady-ei Diana începu să bată violent. Deodată glasul lui Jimmy, la etajul întâi, o făcu să ridice capul:

— Say... Diana... E-aici. De-un ceas şi jumătate te aşteptăm! Bem lichioruri ca să ne treacă vremea!

Capul lui Jimmy dispăru. Lady Diana ardea de nerăbdare să urce mai curând scara. Îşi înfrânse totuşi pornirea şi, cu pas molatic, străbătu curtea interioară. Jimmy îi ieşise în întâmpinare. Se încrucişară la cotitura rampei de marmură.

— Nu zău, exclamă el cu entuziasm pueril, este aici. A venit la cinci şi jumătate ca să-ţi prezinte scuze. Un tip extraordinar, draga mea!

— L-ai primit tu?

— Da. Ne-am prezentat fără prea multe mofturi. Îl cheamă... ia stai... Angelo Ruzzini. Da. Chiar aşa. Contele Ruzzini. Nobleţe papală sau coroană de tinichea, habar n-am. Dar este un gentlemen. I-am arătat toată dugheana noastră. Saloanele, galeria, camera ta, a mea.

— Jimmy!

— Ei, ce e? A văzut, desigur, şi alte cartiere de femei frumoase la vârsta lui. A admirat chiar pânza lui Palma-bătrânul şi orhideele tale şi pe generalul Liang-Tse, care nu l-a muşcat şi pe Othello, care a făcut pipi pe braţul lui, şi portretul mamei, şi cupa mea de argint din Rottenbrayn. Îţi spun, Diana, că ne-am împrietenit de parcă am fi făcut împreună, zece ani de zile, sport.

— Du-te de-i spune că vin peste o clipă.

Lady Diana dispăru. Folosi cu sprinteneală fardurile de obraz şi intră în bibliotecă.

Vizitatorul se ridică. Jimmy declară foarte protocolar:

— Scumpă Lady Wynham, dă-mi voie să-ţi prezint pe prietenul meu, contele Angelo Ruzzini.

— Incântată, domnule, zise Lady Diana, întinzând braţul.

Ruzzini îi sărută mâna şi se exprimă în engleză. Vorbea engleza admirabil, deşi cu un uşor accent italian.

— Lady Wynham, am întârziat cu douăzeci şi una de ore pentru a vă prezenta scuzele mele în privinţa micului incident de ieri. Vă rog să mă credeţi că n-aş fi aşteptat nici zece clipe dacă o misiune urgentă nu m-ar fi obligat să-mi urmez drumul la bordul bărcii care nu ştie de obstacole.

— Şi care stârneşte groaza printre gondolieri pe Canalul cel Mare! glumi Lady Diana.

— Oh, Lady Wynham, eu nu sunt dintre aceia care au timp de hoinărit în Veneţia. Sunt ultimul supravieţuitor al unui neam care a dispărut aici: un veneţian grăbit.

— Veţi avea, totuşi, vreme să fumaţi cu mine o ţigară?

Contele Ruzzini se aşeză nu departe de Lady Diana, cu un gest de protestare galantă. În picioare, la masă, Jimmy prepară noi cocktailuri.

În timp ce el se adresa lui Ruzzini, întrebându-l dacă preferă un manhattan sau un corpse reviver, Lady Diana îşi studia musafirul.

Recunoscuse de la primele cuvinte sunetul agreabil al vocii lui timbrate. Vocea unui seducător. Căci Angelo Ruzzini nu era dintre bărbaţii pe care o femeie, blazată chiar, să-i primească indiferentă. Avea mlădierea felinei în structura sa atletică. Tânăr încă. Abia patruzeci de ani. Tenul bronzat, al unui mediteranean trăit îndelung în bătaia soarelui Africii. Ochii negri,

privirea imperioasă de bărbat care n-a cunoscut de prea multe ori frica. Îi ghiceai muşchii sub costumul bej, elegant. Îi ghiceai şi voinţa ascunsă în spatele cutei de la gura care, când zâmbea, dezvăluia dantura foarte albă de mâncător de oameni. Era îmbrăcat corect, fără exces de eleganţă. Blazonul Ruzzinilor îi împodobea degetul mic şi-o perlă roză strălucea la cravată. Tâmplele-i încărunţite aşterneau puţină blajinătate pe masca de cuceritor, o mască de neuitat în care voinţa îşi imprimase gheara, în care ironia ştia să încreţească uneori strângerea pleoapelor străjuite de gene foarte negre.

— Deoarece am făcut cunoştinţă într-un chip aşa de puţin convenţional, reluă Lady Diana, aprinzând o chedivă în capătul ţigaretei blonde de baga, vă voi întreba, domnule, cum m-aţi descoperit în palatul acesta în care locuiesc de abia de două luni.

— Serios, nu văd nimic rău în a vă spune adevărul adevărat. L-am recunoscut azi-dimineaţă pe gondolierul dumneavoastră Beppo. I-am vorbit. Mi-a destăinuit cine sunteţi. Şi astfel am ştiut că voi avea să exprim Lady-ei Diana Wynham regretele mele pentru că era cât pe-aci să-i scufund gondola.

— Aşadar, Beppo a vorbit? L-aţi cumpărat?

— Nu, Beppo mi-a făcut acest mic serviciu pentru că ne-am cunoscut pe vremuri.

— Ce coincidenţă! A fost în serviciul dumneavoastră?

— În serviciul meu nu e tocmai exact. A slujit sub ordinele mele în Legiunea străină.

Lady Diana întrerupse mişcarea mâinii ei frumoase, ce scutura ţigara într-o scrumieră. Îl privi pe Ruzzini cu-luare-aminte.

Jimmy oprise şi el clătinatul băuturii pe care o prepara. Strigă:

— Legiunea străină? Interesant.

— Am servit, într-adevăr, sub drapelul francez cu treisprezece ani în urmă. O pornire a minţii, Lady Diana. Sau, dacă preferaţi, o pornire a inimii. Gestul unui îndrăgostit deznădăjduit, care caută în primejdie uitarea unei mari mâhniri.

Jimmy era tot numai urechi. Prezenţa unui soldat din faimoasa Legiune, corp de trupă uluitor, ale cărui isprăvi le citise în colegiu, îl intriga în cel mai mare grad.

— Ruzzini, exclamă el, ia povesteşte-ne!

Lady Diana protestă:

— Jimmy!

Şi, întorcându-se spre Ruzzini, adăugă:

— Vă rog să nu i-o luaţi în nume de rău cerbului acesta scăpat din Massachusetts, domnule.

Dar Jimmy protestă:

— Oh, Diana, lasă ceremonia! Ruzzini şi eu suntem prieteni buni. Dacă s-a înrolat la francezi, ar putea să ne-arate motivul. Nostim, nu?

Veneţianul nu catadicsi să-i răspundă. Se adresă Lady-ei Diana şi, zâmbind, continuă:

— Să nu trageţi cumva concluzia că aveţi în faţa dumneavoastră un dezertor sau vreun criminal evadat. Am avut în compania mea un prelat italian, un prinţ rus autentic şi un strănepot al sultanului. Toate blazoanele în bivuac. Dar asta e poveste veche. Locuiesc temporar în Veneţia, oraşul meu natal şi, dacă veţi binevoi, Lady Wynham, să vă fac onorurile vreunui colţişor al cetăţii Dogilor neexplorat încă de dumneavoastră, uzaţi şi abuzaţi de mine; voi fi prea fericit să vă fac să uitaţi că, într-o seară de iunie, fără să vreau, am botezat Graţia dumneavoastră cu apa Canalului cel Mare.

Ruzzini se sculase. Îşi luă rămas bun de la Lady Diana şi, escortat de Jimmy, se urcă în barca sa. Peste cinci minute, tânărul american revenea în bibliotecă, unde o găsi pe Lady Diana pierdută în gânduri, în fotoliul enorm de piele cafenie.

— A, tu eşti? zise ea enervată. Hotărât lucru, eşti imposibil în societate, dragă. Împingi indiscreţia până la ultimele margini ale sistemului planetar.

— Haide, Diana, nu te mai grozăvi că nu te interesează mărunţişurile omeneşti. Mă prind că ai fi ţinut să ştii de dragul căror ochi frumoşi de femeie a intrat băiatul ăsta, un gentlemen desigur, în Legiune.

— Fireşte.

— Aha!

— Dar ăsta nu era un motiv ca să-l întrebi de-a dreptul.

— Mărturiseşte că nu se prezintă rău deloc prietenul Ruzzini.

— E un bărbat frumos. Şi-un caracter.

— Ia stai. E acolo, în raft, un fel de Who’s who al Societăţii veneţiene. Vom vedea îndată dacă tipul e un aventurier care şi-

a însuşit un titlu sau dacă e un patrician adevărat. Să vedem. R... R... Raspi... Renier... Rusolo... Aha, Ruzzini. Ascultă, Diana:

„Familia Ruzzini, venită din Constantinopol, s-a stabilit în Veneţia prin anul 1125. Carlo Ruzzini fu ales doge în 1732. Ultimul reprezentant al acestei ilustre familii este N. H. Angelo Ruzzini”.

Ei, ce-ţi spuneam? Gentlemenul cu haine cenuşii, care mi-a bătut cocktailurile şi te-a stropit cu apă sărată e descendentul autentic al unui doge din al XVIII-lea veac. Dragă Diana, cred că după acestea nu mai ai nici un motiv să-i faci mutră acră. Nu mă dau în lături să-ţi declar că el îmi este foarte simpatic şi că, dacă n-ai nimic împotrivă, îl voi pofti la masă în cursul săptămânii.

IV.

Gondola cu himere luneca, în noaptea caldă şi liniştită, pe placa de sticlă a lagunei încremenite. Mişcările uşoare ale vâslelor lui Beppo abia încreţeau oglinda întunecoasă în care se reflecta scânteierea stelelor. Un cearcăn plana asupra Veneţiei şi a luminilor ei, ca o aureolă de miosotis şi aur pe capul unei Madone de Fra Angelico. Pământul, încremenit deodată, părea intrat în perioada odihnei şi-a liniştii eterne şi se părea că lumea nu va mai cunoaşte de-acum încolo frământarea stearpă a unei omeniri grăbite să trăiască. Lumini fixe sclipeau ici-colo, flori incandescente care jalonau aleile parcului nautic. Nici o adiere nu venea dinspre Lido sau dinspre munţii Euganieni. Atmosfera dormea, de asemenea, cuprinsă de letargia elementelor aţipite.

Lady Diana, uşor îmbrăcată cu un crepe-de-Chine opalin, îşi rezema trupul mlădios de blana de urs. Ruzzini, aşezat turceşte pe pardoseala vasului, fuma în tăcere. Studia chipul vecinei sale, chip luminat de lanterna gondolei. Admira umerii ei goi, tesactea de carne pală, de pe care se prelingeau stropii înşiraţi ai colierului.

— Ruzzini, spuse ea cu glas tărăgănat, eşti un om misterios. Ne-am întâlnit de patru ori din ziua când ai avut gândul politicos de a veni să mă vezi. Ai binevoit să pierzi cu mine câteva ore din timpul dumitale, pe care îl ghicesc preţios, şi să mă iniţiezi în frumuseţile tainice ale acestui oraş, pe care nu-l poţi cunoaşte niciodată îndeajuns. Şi totuşi, am impresia că stau de vorbă cu o mască. A trecut vremea carnavalului, dragul meu! Masca nu mai e de rigoare. Eu îţi vorbesc făţiş, în timp ce dumneata îmi răspunzi de după o mască de catifea cu broderii de reticenţe. Nu mă consideri demnă de mai multă încredere?

Fumul ţigării lui Ruzzini se învălătuci uşor în noapte. Lady Diana văzu dinţii lui albi dezvăluind un zâmbet tăcut, ce însemna o mărturie, în cazul când nu tăinuia o sfidare.

— E drept, Lady Diana. Merit mustrările.

Tăcu o clipă şi adăugă:

— Dar nu mă aşteptam la ele. Modesta mea persoană e, la urma urmei, vrednică să capteze atenţia dumneavoastră?

— Fără ironie, te rog. Noaptea e prea calmă, iar lumea pare prea moleşită în seara asta ca să mai apelăm la gimnastica obositoare a preciziilor logicii. Nu suntem înconjuraţi de snobi

care trebuie distraţi şi nici de matroane care trebuie înspăimântate. Nu ne aflăm în atmosfera ieftină a saloanelor, unde paradoxul este plivit şi unde cuvântul de spirit se altoieşte pe o profesiune de credinţă burzuluită. Să fim simpli ca noaptea care ne înconjoară. Să ne dezvăluim sufletele sub dominoul negru al umbrelor complice. Crezusem că ne leagă o simplitate adevărată. M-am înşelat?

— Nu poate exista simplitate între două făpturi ca noi, Lady Diana. Dragoste sau ură. Neutralitatea armată nu-i nici măcar permisă. În momentul acesta ne ascuţim pumnalele sau ne pregătim sărutările viitoare.

Formula lui Ruzzini îi plăcu Lady-ei Diana. Ea râse cu poftă şi exclamă:

— Fie! De la ocheade la împunsături nu e de trecut decât un canal. Te aştept. Dar aş prefera să ştiu dacă este nevoie să-mi păstrez pulberea uscată sau să-mi pregătesc spada în cazul când adversarul ar înălţa capul deasupra parapetului.

— Periculos! Misterul e o platoşă. Vă voi mărturisi totuşi isprava unui străbun de-al meu, Alviser Ruzzini, căpitan sub Bertoldo d'Este, străbun care, la asediul Ardosului, atrase asupra sa loviturile otomanilor, dându-şi jos casca.

— În definitiv, caro mio, nu ştiu despre dumneata nimic altceva decât că ai luptat cu gondolierul meu împotriva maurilor. Ce eşti dumneata: camerist secret al papei, negustor de sticlărie, stâlp de tripouri sau poet neînţeles? Nu ştie nimeni.

— A, da. Cei patru ani ai mei în Legiune.

Patricianul îşi coborî pe jumătate genele lungi peste ochii săi negri şi păru că se complace în viziunea lăuntrică a trecutului tulbure.

Oftă:

— Eh, tinereţe, tinereţe, câte greşeli se fac sub egida ta! Mă pot destăinui acum, scumpă Lady Diana. Faptele datează de mai bine de cincizeci de ani. Au fost prescrise. Şi apoi, uraganul războiului cel mare a măturat şuviţele de păr, florile uscate şi bileţele din caseta iubirilor defuncte.

Ruzzini tăcu. Apoi, brusc, începu:

— O femeie m-a dus, odată, în biroul de recrutare al Legiunii. Fortul Saint-Jean din Marsilia, Sidi-Bel-Abbis din Algeria, Taza din Maroc, iată primele patru etape ale unei inimi rănite de un evantai.

— Dumneata, Ruzzini, aşa de vulnerabil?

— Eram pe vremuri. Astăzi, port zăbala cu care experienţa îi instruieşte pe oamenii maturi. Dar cum aş fi putut să rezist seducţiei femeii aceleia? O poloneză ce răspundea la declaraţiile mele aşezându-se înaintea pianului şi îmblânzind prin muzică dragostea mea fierbinte. O denumisem Maria Orfeu. Ocupa un castel pierdut în Carpaţi, la frontiera Galiţiei, un castel dintre acelea cum nu mai vezi decât în ediţiile ilustrate ale marilor romantici din al XIX-lea veac. Un burg ruinat aproape, pierdut într-un ocean de brazi, în haosul unei văi înconjurată de stânci sfâşiate parcă de colţii unui cataclism. N-am trăit niciodată ore mai impresionante decât în serile petrecute la Bliznika, unde fusesem invitat la marile vânători de lupi. Închipuiţi-vă un tânăr latin, neastâmpărat, cuprins de romantism; Manfred în cizme de vânătoare; Laura cercetând pe ceasu-i brăţară ora demonismului byronian şi visând cu umbra sa ”tot ce pofteşti, în afară de realitate”, anything but reality! Poloneza aceasta, pe care o voi denumi Linda, ca să pun o etichetă fiarei împăiate acum în muzeul vieţii mele galante, Linda se juca cu pasiunea mea, cu mici lovituri de gheară. Când o sileam să cedeze dragostei mele, mă ducea în sala de muzică, imensă catedrală cu geamuri ogivale, unde pianul cu coadă părea o bancă mică, uitată într-un colţ, şi-mi cânta nocturne, balade, valsuri de Chopin. Romantismul halucinant al acestui muzician făcea să-mi geamă inima ca un motan ce suferă electricitatea furtunii iminente. Vă jur că sufeream fizic când Linda aceasta crudă turna peste dorinţa mea aprinsă valul melodiilor grele de morbideţe. Iar când îi ceream milă, ea se îndrepta spre mine, cu braţele-i lungi pe clavirul tăcut, îmi oferea buzele şi se ferea apoi, murmurând: „Mâine, dragul meu, mâine, odorul meu!”. Iar a doua zi reîncepea supliciul: mă tortura, neînduplecată şi blândă, depărtată şi provocatoare, călău fermecător, aureolat de un blond închis. Într-o seară, pe când o imploram înlăcrimat, cu accentul unei sincerităţi care ar fi mişcat-o până şi pe Lilith, ea îmi spuse în taină: ”Ai răbdare încă douăzeci şi patru de ore, odorul meu. Oaspeţii mei vor pleca mâine. Tu ai să rămâi şi-ai să primeşti răsplata pe care dragostea ta o merită”. Vă puteţi închipui bucuria mea! A doua zi, văzui cu plăcere intensă cum tovarăşii mei de vânătoare pleacă. Mă lăsară cu zâmbete şirete şi cu strângeri de mână pline de subînţelesuri. Dar eu eram prea

fericit ca să iau aminte sau să mă formalizez. Cinai între patru ochi cu Linda. ”Nu mănânci, mă mustră ea cochetă. Faci rău, întunecatul meu amant! Ar trebui să capeţi puteri pentru a savura mai bine fericirea ce te aşteaptă”-.

Seara fu cât un veac. Linda era mai seducătoare din ceas în ceas. Dinaintea focului de lemne din sala pustie îmi luă deodată capul şi îmi sărută cu aprindere buzele. O sărutare ameţitoare, ce mă făcea să mă clatin ca un om beat. Peste o oră, mă ducea în camera ei şi cunoscui una dintre acele fericiri pe care nu le guşti de două ori de-a lungul unei vieţi. Timp de cincisprezece zile trăii ore neuitate lângă frumoasa Linda. Într-o dimineaţă, trăsura aduse la castel o verişoară a ei, fiica unui profesor din Varşovia. Fui îndatoritor cu Ludmila. Îndatoritor numai. Eram prea absorbit de fericirea mea pentru a mă gândi să cochetez cât de puţin cu ea. Dar nu ştiu ce demon o ispiti pe Ludmila. Plăcerea perversă de a-şi necăji verişoara sau dorinţa răutăcioasă de a surpa dragostea noastră? Oricum, observai în curând că Ludmila se amuza să-mi arunce ocheade. Într-o seară, înainte de masă, avu chiar cutezanţa să se arunce în braţele mele şi să afecteze voluptatea, în chip de glumă. Din nefericire, Linda o surprinse în această poziţie. Îmi aruncă o privire cumplită, deşi eu protestai, iar Ludmila o încredinţă că fusese o copilărie. Linda păru că acceptă explicaţiile noastre, dar stingherеala plană asupra mesei. Pe la unsprezece, când Ludmila se despărţi de noi, îi spusei Lindei: ”Draga mea, nădăjduiesc că nu eşti supărată pe verişoara ta din cauza copilăriei sale. Nici eu nu mă aşteptam la manifestarea asta năvalnică din partea unei femei tinere, aşa de corecte”. Linda mă privi. O scânteie neliniştită licărea în ochii ei. Îmi răspunse: ”Cred. Te voi pedepsi însă pentru că te-ai jucat în chip aşa de nechibzuit cu fata. Urmează-mă în camera mea şi nu mă mai întreba nimic”. Camera ei era o încăpere vastă, cu tavanul vechi sprijinit de doi stâlpi de piatră. Linda aprinse lampa şi se îndreptă spre mine, enigmatică. Glumii: ”Aşadar, ce pedeapsă ai să-mi aplici, răutate, pentru o vină care nici nu există?”. Uşor, dar poruncitor, ea mă împinse spre unul dintre stâlpi şi-mi zise: ”Te voi lega de coloana asta de granit”. Surpriza se reflectă pe chipul meu. Linda îşi apropie gura de a mea şi murmură: ”Nu ţi-e frică, nu-i aşa? N-ai să te împotriveşti capriciului amantei tale? Vreau să te înţepenesc aici, pentru ca dorinţa ta să se aprindă

înainte de a accepta să te primesc în aşternutul meu. Haide, lasă-te, amant necredincios". Luă nişte frânghii groase dintr-un cufăr şi, cu o vigoare nebănuită, mă legă de stâlp, de la gât până la glezne. O să-mi spuneţi că lucrul acesta era în sine comic şi chiar burlesc. Punerea aceasta în scenă, evocatoare a rugului torturii şi a patosului cam pueril al lui Fenimore Cooper, ar fi trebuit să mă înveselească. Nu mă înveseli, pentru că eram un îndrăgostit nebun şi pentru că mă frământa o presimţire. Linda îmi adresă un zâmbet graţios şi dispăru. Aşteptai cinci minute, zece minute, un sfert de oră în camera pustie cu pereţi de piatră, cu mobile negre şi grele de stejar. Un singur detaliu îndulcea severitatea decorului. Un pat larg, foarte scund, acoperit cu blănuri mohorâte, cu cearceafuri desfăcute, împodobite cu broderii minunate, luminat de răsfrângerile albastre ale unei lămpi mici, înzorzonată ca o păpuşă din secolul al XVIII-lea. Uşa se deschise, deodată. Linda reapăru, cu un capod înflorat. Îmi adresă un zâmbet adorabil. Apoi, în pragul uşii deschise, zării umbra unui bărbat, răsărind puţin câte puţin, şovăitoare. Linda îl îndemnă în limba polonează. El intră. Stupefacţia mea fu aşa de mare, încât inima mi se opri timp de două secunde pentru a bate apoi în ritm dezordonat. Eram incapabil să strig ceva. Mă uitam la om. Un tăietor de lemne? Vreun flăcău din pădure? Linda îi vorbi în şoaptă şi mă arătă cu degetul. Bruta mă contemplă rânjind. Muşchii mi se încordară cu deznădejde, vrând să rup frânghiile. Eram însă legat prea zdravăn. Fui deci nevoit să rămân, neputincios, la stâlp şi să văd. Lady Diana, mai mult nu-i nevoie să spun.

Ruzzini îşi aruncă ţigara ce sfârâi în apa neagră. O privi pe Lady Diana, care-l asculta nemişcată, cu capul în mâinile petrecute pe după ceafă, cu părul scurt, încadrat de braţele-i frumoase dezvelite. Ruzzini râse încet, în silă: chemarea unei păsări ironice în noapte.

— Eram tânăr, Lady Diana. Am suferit grozav. Căci chinul meu ţinu o mare parte din noapte. Pe la patru dimineaţa, Linda porunci omului să mă dezlege. El se apropie. Dar ea a citit desigur fulgerul morţii în ochii mei şi a înţeles că-i voi strânge de gât complicele, căci îl concedie îndată şi îmi desfăcu ea însăşi legăturile declarând cu o voce răguşită: "Îţi spusesem că te voi pedepsi pentru că m-ai înşelat cu Ludmila".

— Ce-ai făcut atunci? exclamă Lady Diana cu încordare.

— Am făcut ceea ce un îndrăgostit disperat putea să facă. Zvârlii dispreţul meu în faţa femeii, tratând-o cu singurul cuvânt pe care-l merita; protestai afirmându-mi nevinovăţia şi alergai în cameră la mine să-mi fac valiza. Peste un sfert de oră părăseam castelul în toiul nopţii, mă duceam jos la gara care se afla la cinci kilometri şi luam primul tren pentru Lemberg. Un om în toată mintea s-ar fi dus la Berlin sau Viena, să uite grozăvia în alte braţe. Eu, amant năucit, zdrobit, sătul de viaţă, căutai uitarea înrolându-mă sub epoletul verde al ostaşilor Legiunii.

Lady Diana închise ochii. Apoi, după o pauză, întrebă:

— Dar acum ce-ai face?

— Acum i-aş spune Lindei: „Draga mea, ai idei demne de Caterina cea Mare”.

— Nu, dragul meu, n-ai spune asta dacă ai iubi încă.

— E drept. Dar voi spune, totuşi, fiindcă n-am să mai iubesc.

Gestul de prietenoasă ameninţare al scoţienei îl făcu pe veneţian să zâmbească; el adăugă:

— Ştiu ce-o să-mi obiectaţi. Să nu spun: hop. Ei bine, scumpă prietenă, când pretind că n-am să mai iubesc, înţeleg prin aceasta că nu voi mai cădea pradă unei patimi nimicitoare. Doresc, desigur, încă, multe femei. Poate voi mai iubi, frumos, cu moderaţie, cu tact. Dar anotimpul fulgerărilor, al bătăilor de inimă, al şederilor prin ploaie şi al scrisorilor pe care le uzi cu lacrimi s-a sfârşit pentru mine. Fericirea mea se mulţumeşte cu o aventură scurtă şi prefer ciripitului unei coţofene domesticite, chemarea discretă a unei păsări călătoare.

— Aşadar, purtarea incalificabilă a unei singure femei te-a vindecat de Femeie?

— Nu, nu vindecat. M-a lecuit numai de dragoste.

— Şi de la înrolarea dumitale în Legiune? Bănuiesc că în Africa ai suferit o transformare şi că, după ce ai pus armele jos, ai fi putut găsi pe cineva care să te facă să uiţi greşelile castelanei din Carpaţi.

— Am găsit, într-adevăr, o altă femeie, pe care era cât pe ce s-o iubesc pătimaş; din fericire, soarta a îndepărtat mâna care se pregătea să ducă otrava la buzele mele.

— Ia povesteşte-mi.

— Era o pariziană măritată cu un englez. Jucasem golf cu bărbatul ei la Vichy. Mă prezentase soţiei sale, o fiinţă superbă,

de-o eleganţă care atingea marginile adevăratei arte. N-am văzut niciodată o astfel de ştiinţă a coloritului, un astfel de gust pentru linie, un astfel de instinct pentru ţinută. Făcui curte asiduă femeii acesteia, care se cobora să răspundă pornirii mele. Se oferi să-şi împartă viaţa cu mine. Acceptai, bucuros. Un detectiv pus de bărbat ne surprinse la Biarritz. A doua zi complicea mea dispărea. Aflai mai târziu că ea pusese totul la cale pentru a obţine divorţul şi a se despărţi de englez, pentru ca să se mărite cu un american mult mai bogat, care-i oferise un roof garden new-yorkez, inima şi milioanele. N-am mai dat ochii cu parizianca aceea eclectică. Era cât pe-aci să-mi pierd capul după ea. Ea a desăvârşit cura începută de poloneză.

Confidenţele patricianului o interesau pe Lady Diana.

Păru că râde şi, cu acelaşi ton prefăcut pe care îl adopta ca să istorisească micile-i întâmplări din trecut, spuse:

— Totuşi, Ruzzini, dumneata eşti frumos. Ba da! ba da! Ţi s-a spus aceasta de o sută de ori şi sunt sigură că o mie şi una de femei te-au privit cu tainica dorinţă de a te cunoaşte mai îndeaproape.

— Nu ştiu nimic. Poate că nu le-am iubit pe-acelea care mi-ar fi asigurat fericirea pe lume. Ceea ce dovedeşte o dată mai mult că dragostea este un carusel de copii, în care verigile sunt prinse la întâmplare. Acum atârnă de veriga aceasta o inimă de aur, acum un suflet rău.

— Care este adevărata înţelepciune?

— Să priveşti caruselul cum se învârteşte.

— Dar dacă vârsta nu te lasă în rând cu spectatorii?

— Să te joci cu verigile fără să-ţi pese de cel care atârnă sub ele.

O barcă-automobil trecu departe, iar ondulările elicei clătinară uşor gondola, rechemând-o pe Lady Diana la realităţile prezentului. Îşi cercetă din nou vecinul:

— Acum ce faci?

— Trăiesc fericit pentru că Eros m-a scos din joc...

— Vreau să spun: care este principala dumitale îndeletnicire în viaţă?

— Nu am nici una.

— Ruzzini! Nu te cred. Dumneata simbolizezi în ochii mei tipul omului de acţiune. Dumneata leneş? În ruptul capului! Voinţa emană din dumneata ca undele dintr-un post TFF. Ar

trebui să fie cineva lipsit de orice sensibilitate ca să nu resimtă de la distanţă efluviul energiei dumitale. Aşadar, nu-mi înşira că hoinăreşti pe ţărmul Adriaticii şi că visezi la lună între două campanile. De altminteri, nu mi-ai spus deunăzi că eşti un veneţian grăbit?

— Şi munca din diligenţă e grăbită.

Lady Diana schiţă o mişcare de enervare:

— Nu, dragă, nu! Să nu mă crezi o rândunică de hotel, care crede că tot ce zboară se şi mănâncă. Am învăţat să-i cunosc pe oameni. Şi până la noi ordine, te consider un realizator, nu nu manechin evadat din Bâlciul Vanităţilor.

— Părerea aceasta mă flatează, Lady Diana. Dar ea nu-i meritată în întregime. Cine se poate lăuda că este un realizator adevărat! Lumea nu-i oare încrucişarea veleităţilor pierdute? Voinţa noastră nu este ca glontele care porneşte din puşcă? Viteza lui iniţială descreşte treptat-treptat şi traiectoria se sfârşeşte în pulbere. Aşa se termină şi planurile oamenilor.

— Îndeplineai totuşi o misiune urgentă în seara când era cât pe-aci să-mi răstorni gondola. Un rendez-vous galant?

— Nu mă cunoaşteţi acum îndeajuns ca să fiţi sigură că un atare motiv nu m-ar fi oprit să întorc barca şi să cer scuze pentru imprudenţa mea?

— Pricep. Nu vrei să mă lămureşti asupra activităţii dumitale. Ai întredeschis pentru mine cartea trecutului sentimental, dar nu mă socoteşti demnă de a fi iniţiată în misiunile dumitale urgente. Iartă-mi indiscreţia săvârşită fără să vreau. Nu se va repeta.

Lady Diana se îndreptă spre Beppo şi ordonă brusc:

— Ne întoarcem!

Gondolierul coti prora bărcii spre insuliţa San Giorgo Maggiore, care-şi ridica turnul ascuţit printre stele puzderie. Lady Diana privea luminile îndepărtate ale ţărmului Esclavonilor. Părea că ignoră complet prezenţa lui Ruzzini, care o privea în tăcere printre pleoapele strânse.

— Lady Diana, declară el deodată, sunt cazuri în care orice om vrednic de acest nume nu are dreptul să destăinuie taina faptelor sale. Eu mă găsesc în acest moment într-o astfel de situaţie, încât cea mai mică indiscreţie ar avea urmări dezastruoase. Veţi înţelege, deci, rezerva pe care mi-o impun şi de la care nu m-aş abate nici chiar în faţa mamei.

— Nici măcar în faţa femeii a cărei iubire ar fi aşa de mare încât mai degrabă ar muri decât să te trădeze?

— Nici.

Lady Diana râse sarcastic.

— Ia spune-mi, Ruzzini, nu complotezi cumva contra Fasciei?

— Am sprijinit-o întotdeauna.

— Păcat. Nu mi-ar fi displăcut să mă fi plimbat într-o seară, pe lagună, cu un conspirator adevărat. Viaţa e aşa de monotonă astăzi şi lipsită de pitoresc.

— Ce eroare! Nicicând Europa n-a cunoscut o perioadă mai tulburată şi mai prielnică aventurilor. Telegraful, drumul de fier şi sufragiul universal nu au ucis romanticul. El goneşte pe străzi, pe rues, pe streets, pe Strassen. Te pândeşte la colţul unui vagon, al unui steamer sau al unui 40 H.P., pe trotuarul unei mari capitale sau în fumoarul unui mare hotel. Ce copilărie să-l înzestrezi neapărat cu o mască, o capă, un trombon! El se ascunde în inimi, Lady Diana. În aprinderea războiului de bursă romanticul e înăuntru. Îi frământă pe exaltaţi şi pe smintiţi. Altădată avea ca obiect amorurile unei regine, evadarea unui bastard sau triumful unei secte. Astăzi, inspiră pe amatorul de alcooluri prohibite sau pe micii studenţi evrei care vor să zdruncine societatea. Romanul unui miliardar din al XX-lea veac este mai bogat în peripeţii decât viaţa unui pirat din vremea Dandolilor. În zilele noastre, viaţa nu-i monotonă decât pentru sufletele mediocre.

— Ai o retorică convingătoare, Ruzzini.

— Exprim corect ceea ce simt. Verbul la mine, contrariu multora dintre compatrioţi, nu este decât urmarea actului. Lucrez întâi. Vorbesc apoi.

— Cu excepţia cazurilor când te fereşti de o prietenă indiscretă. Vai, te necăjesc, carissimo!

— Viaţa dumneavoastră, Lady Diana, nu este ea o dovadă flagrantă că am dreptate? Viaţa dumneavoastră, care este o broderie de aventuri şi de evenimente dramatice pe canavaua fatalităţii?

— Ce ştii?

— Nu mare lucru, dar puţinul pe care l-am aflat asupra trecutului dumneavoastră îmi dovedeşte că suproamenescul nu vă uimeşte şi că aţi spune din inimă ca Goethe: ”Trebuie să faci

de multe ori prostii ca să prelungeşti viaţa!”. Dumneavoastră aţi avut cutezanţa de a trăi. Mă înţelegeţi? Aţi străbătut ”maica noastră jilavă, pământul”, cum îi spun ruşii, şi aţi învăţat să trăiţi din plin. Dumneavoastră şi eu am gustat, rând pe rând, amărăciunea decepţiilor şi farmecul zilelor bine întrebuinţate.

”Wer nie sein Brod mit Traenen ass...”

”Cel care nu şi-a mâncat niciodată pâinea cu lacrimi, nu e vrednic să atingă rochia dumneavoastră şi nici să strângă mâna mea care a ucis”.

Dar văd că gondola dumneavoastră ne-a adus în dreptul palatului. Mă voi despărţi de dumneavoastră, Lady Diana şi vă voi spune adio, căci plec mâine dimineaţă spre Milano şi

Roma.

— Ruzzini, ai să fii înapoi la serbarea pe care-o dau în noaptea Mântuitorului? M-aş bucura nespus de mult să iei parte şi dumneata.

— A, da. Domnul Jimmy Butterworth mi-a spus că tineretul Veneţiei doreşte să vă încunune ca dogaresă.

— O simplă figură de stil.

— Protestez. Acum cinci veacuri, aţi fi meritat să luaţi loc în Palatul Ducal şi să primiţi pe tronul dumneavoastră procesiunea celor douăsprezece patriciene încoronate cu aur,, în amintirea răpirii ibovnicelor Sfântului Petru în castello de către corsarii din Istria.

— Aşadar, vii sâmbătă la opt?

— Până atunci mă voi fi înapoiat, desigur, şi n-am să lipsesc de la glorificarea Dianei Anadyomene ieşită, cu toate seducţiile ei, din apele calme ale lacului Lomond.

Ruzzini opri gondola în dreptul canalului San Vidai, se despărţi de Lady Diana şi dispăru deasupra grilajelor îmbrăcate în verdeaţă ale palatului Franchetti: După câteva clipe, intra în palazzo şi ea, mulţumită, preocupată. Plimbarea nocturnă cu Ruzzini îi lăsase o impresie dulce-amară, care îi plăcea inteligenţei ei, dar care-i hărţuia sensibilitatea. Se petrecea în ea o luptă între corp şi spirit. Era prea fină şi prea inteligentă ca să desprindă limpede cauza unei nelinişti, pe care cuvintele patricianului o-nveninaseră.

Era bucuroasă de însuşirea cu care era înzestrată de a vedea lucrurile clar, de a-i înţelege pe oameni. Suferea însă din pricina prea văditei şi prea calculatei ei neîncrederi. Ştia bine că

el o amuzase aşa cum amuzi un copil cu istorii drăguţe. Îi dăruise firimiturile vieţii lui amoroase. Îmblânzitorul dă panterei un cocoloş, ca să-i treacă de urât în cuşcă. El îi arătase o părticică din inima sa, fără a catadicsi să-şi dezvăluie adevăratul cuget. Era în purtarea lui ceva care o înciuda, o umilea, o îndârjea. Ea, aşa de mândră de obicei, care de trei ani vedea cu nepăsare cum bărbaţii îi dau ocol, era ofensată că un om arăta atâta încăpăţânare în a-i satisface curiozitatea şi că nu manifestă mai multă plăcere faţă de interesul pe care i-l purta ea. O mira încă un amănunt. Ruzzini nu făcuse nici cea mai mică aluzie la Jimmy. Prezenţa tânărului american pe lângă Lady Diana îl interesa aşa de puţin încât nu binevoia să facă o aluzie, discretă chiar? Culmea indiferenţei

— Ori suprema abilitate a unui diplomat versat în fineţele carierei sentimentale?

Era ora douăsprezece fără un sfert când intră în galeria etajului întâi. Se miră că aude hohote de râs în budoar. Deschise uşa şi-l găsi pe Jimmy care juca poker cu Henri de Mantignac, cu Sir Reginald Ducking şi Erich Kraus. Jimmy trântise un careu de dame şi înşfăcă, gălăgios, câteva sute de lire. Jucătorii se sculară, învăluiţi într-un fum albăstriu.

— Ce cafenea! strigă Lady Diana. Nu vă e ruşine să-mi cotropiţi astfel sanctuarul?

— E vina lui Jimmy, replică Ducking. Noi voiam să jucăm în bibliotecă. El a preferat aici.

Jimmy o strânse pe Lady Diana în braţele cu impetuozitatea unui cerb tânăr şi exclamă:

— Iartă-mă, draga mea. Am vrut să fac plăcere celor trei curtezani ai tăi, aducându-i într-o încăpere îmbibată de parfumul tău.

Lady Diana strânse mâinile tuturor şi privi cu neglijenţă masa de joc. În faţa lui Jimmy era un teanc.

— Diana, spuse el, cu siguranţă că în seara asta m-ai înşelat. Am un noroc porcesc.

Ea dădu din umeri cu dispreţ:

— Vai, ce vulgaritate!

— Domnilor, vă iau martori. În timp ce eu mânuiesc cărţile, doamna se leagănă în gondolă cu cel mai frumos armăsar al Veneţiei. Veţi recunoaşte că trebuie să fie cineva înzestrat cu un liberalism solid ca să tolereze o astfel de abatere.

Lady Diana se apropiase de Jimmy. Îl ameninţă furioasă:

— Un cuvânt mai mult pe tonul acesta şi dispar mâine.

Jimmy făcu o strâmbătură de elown ce plânge şi scânci:

— Nu! nu! Nu pleacă! Eu plânge mult. Dumneata, dame foarte crude cu micuţul Jimmy.

Mantignac interveni:

— Lady Diana, vedeţi bine că prietenul nostru glumeşte!

Dar ea nu avea chef de glume:

— Nătărăul ăsta întrece orice margini!

— În sfârşit, n-am dreptate? miorlăi cu încăpăţânare yankeul. Îi dau Dianei permisiunea să se plimbe seara şi ea profită pentru a se duce să viseze sub stele cu Ruzzini. Dragii mei, haide, protestaţi şi voi. Dacă nu punem piciorul în prag, Diana o să ne dea de-a dura pe toţi, pentru a cânta Fumculi-Funicula cu patricianul gândurilor ei şi pentru...

Jimmy nu-şi sfârşi apostrofarea. Palma Lady-ei Diana îl întrerupse, însoţită de hohotele lui Mantignac, Duckling şi Kraus.

— Haide, scumpă prietenă, zise Mantignac împăciuitor,. nu te mai supăra. Jimmy e hazliu şi se amuză scoţându-te din fire.

— Permisiune seara? Nu vă închipuiţi doar că aş fi aşteptat permisiunea acestui maimuţoi ca să fac ce vreau şi să mă duc unde poftesc... Negustorul ăsta tânăr de celuloid abuzează prea mult de îngăduinţa pe care i-o arăt.

La auzul numelui de Ruzzini, Erich Kraus îşi ridicasecapul tuns chilug. Părea preocupat mai mult de numele acesta veneţian decât de răfuiala Dianei cu Jimmy. Spuse deodată:

— Îl cunoşti pe contele Ruzzini, scumpă prietenă?

Lady Diana uită deodată vina tânărului Cressus şi se întoarse spre Kraus:

— Da, îl cunosc. Dar dumneata?

— Şi eu. Oh, foarte puţin. Ne-am văzut într-o zi la Berlin.

— La Berlin? Ia spune-mi.

— Ha! ha! râse Jimmy. Vedeţi că se interesează prea mult de Don Juanul ăsta?

Duckling îi impuse tăcere:

— N-ai cuvântul, Jimmy. Lasă-l pe Kraus să vorbească.

— Vă voi spune exact în ce împrejurări a ajuns la urechile mele numele acestui italian. În 1919, făceam parte din consiliul tehnic şi economic ataşat pe lângă Waffko, în alţi termeni: comisia germană de armistiţiu. Într-o zi, primii vizita lui Selim

Bey, un turc cu care fusesem în raporturi de afaceri în timpul războiului şi care veni să-mi propună să uzez de influenţa mea ca să cumpere unele mărfuri asupra cărora nu pot insista. Plata urma să se facă în dolari, iar tranzacţia ar fi avut loc sub numele şi pe răspunderea contelui Ruzzini. Îl întrebai pe turc pentru cine lucra contele Ruzzini şi care era destinaţia reală a mărfurilor. El îmi răspunse că Ruzzini, nobil veneţian, fusese în timpul războiului unul dintre conducătorii contraspionajului italian la Roma, că opera în numele unei republici sud-americane şi că un vas brazilian va lua în primire, la Hamburg, materialul. Transmisei propunerea celor în drept, căci aveam mult mai mult interes să vindem mărfurile decât să le abandonăm în mâna ofiţerilor Antantei. Credeam că va fi rezolvată curând, când fui înştiinţat, la câtva timp după aceea, de către serviciul nostru de informaţii din Wilhelmstrasse, că afacerea Selim Bey-Ruzzini nu mai era posibilă. Un agent englez descoperise afacerea şi dăduse de veste War Office-ului. Ceva mai târziu, avui prilejul să-l întâlnesc pe contele Ruzzini în holul hotelului Esplanade, unde se afla cu Selim-Bey şi cu un fost aghiotant al emirului Faygal. Schimbarăm câteva cuvinte. Prietenul meu turc îmi declară, fără să manifeste, de altminteri, cea mai măruntă ciudă: ”Englezii au pus beţe în roate micului nostru târg, Herr Doktor. Regret şi-ţi cer scuze că te-ai deranjat inutil”. Şi fiindcă eu protestam, contele Ruzzini încheie: ”Ceare a face, domnule. Englezii au câştigat partida. Au s-o piardă a doua oară”. Şi-atât.

Lady Diana îl ascultase pe Kraus cu cel mai pronunţat interes.

Întrebă:

— Ce concluzie tragi din toate acestea, Erich?

— O, nimic. Sau, dacă vrei să vorbesc cu toată sinceritatea, aş spune că se pot trage două concluzii: primo – contele Ruzzini nu avea câtuşi de puţin intenţia să transmită materialul unei republici sud-americane...

— De ce?

— Pentru că, în acest caz, ambasada britanică n-ar fi intervenit, desigur.

— Şi cealaltă concluzie?

— Contele Ruzzini nu-i are pe englezi la inimă. Dacă i-aţi fi auzit accentul când mă asigura că a doua oară ei vor pierde partida, n-aţi mai fi avut nici o îndoială în această privinţă.

Jucătorii de pocker se uitau la Diana. Jimmy rupse tăcerea cel dintâi:

— Vezi, Diana, te compromiţi cu un anglofob, care se îndeletniceşte cu lucruri deochiate. Rău asta! Pf! Pf! Albionul perfid! Foarte rău!

— Ah! mă plictiseşti!

Sir Reginald Duckling ironiză la rându-i:

— Acum îţii explic pentru ce patricianul era cât pe-aci să scufunde gondola în acea seară. Ochise doi supuşi ai Maiestăţii Sale Britanice: pe Diana şi pe mine!

Dar Lady Diana se ridicase brusc:

— Sunteţi exasperanţi cu glumele voastre stupide. Noapte bună!

Îşi petrecu mantila peste umerii goi, ca o pasăre ce-şi strânge aripile şi trânti cu putere uşa budoarului.

V.

Jimmy şi Sir Reginald Duckling făceau, în fiecare dimineaţă plajă la Lido, pe nisip. Întinşi, aproape goi pe plaja Excelsiorului, exibau nouă la sută din anatomia lor cu impudoarea calmă a anglo-saxonilor. La prânz, se înapoiau pe bordul Tritonului. Jimmy îl lăsa pe Sir Reginald la Danieli, iar el venea la Rezzonico.

În ziua următoare nopţii când Lady Diana i-a lăsat pe-pockerişti buimaci dinaintea cărţilor răvăşite, Sir Reginald îi spuse lui Jimmy:

— Du-mă la gară. Aş vrea să reţin un loc la Simplon-Express pentru o vieneză încântătoare, prietenă a mea, care pleacă mâine.

Barca o luă în susul S-ului pe care îl schiţează Canalul cel Mare, şarpe tatuat pe trupul Veneţiei şi stopă dinaintea podului de fier.

Jimmy şi Sir Reginald săriră pe peron. Deodată, Jimmy dădu cu cotul vecinului său şi murmură:

— Ia uite colo... pe treptele gării. Ruzzini pleacă însoţit de o femeie.

Sir Reginald fluieră şi replică sardonic:

— Slăbiciunea Dianei n-o să se plictisească la drum.

— Du-te de-ţi opreşte locul; eu o să-l supraveghez pe patrician.

Jimmy îl urmă pe Ruzzini de la distanţă şi-l observă cu-luare-aminte. Femeia care-l întovărăşea era îmbrăcată sobru. Era în vârstă de vreo douăzeci de ani; subţirică şi brună, avea un profil pur de camee. Semăna cu-o Madonă. Îi lipsea doar pruncul pe genunchi şi Sfântul Gheorghe cu suliţa, la dreapta,, ca s-o confunzi cu admirabila creatură, numai duioşie şi blândeţe, ieşită din paleta lui Giorgionne. Mergea lângă Ruzzini cu perfectă graţie şi sprinteneală şi-l ţinea, familiar, de braţ. Trenul din Milano stătea gata să plece. Ruzzini îşi îmbrăţişa tovarăşa, sări în compartiment şi se plecă să-i mai spună ceva. Convoiul se urni. Femeia flutură batista şi rămase pe gânduri, pe peron.

Jimmy însă văzuse îndeajuns. Se întâlni cu Sir Reginald şi se întoarse la Rezzonico. Era nerăbdător să-i comunice Dianei descoperirea.

— Diana, eu sunt! spuse el, bătând la uşa camerei. E unu fără un sfert. Te-ai sculat?

Un glas depărtat răspunse:

— Dă-mi pace!

— Ascultă, Diana, vreau să-ţi vorbesc. Deschide.

Aceeaşi voce plictisită repetă:

— Nu înţelegi? Dă-mi pace!

Jimmy se încăpăţână. Strigă la uşă:

— Eh, la naiba, dar deschide odată! Vin de la gară şi l-am văzut pe Ruzzini.

Atunci, paşi grăbiţi, înăbuşiţi de pâsla papucilor se-apropiară. Diana deschise. Îmbrăcată sumar, ţinea în mâna dreaptă o periuţă şi în stânga un borcănaş.

— Ce tot îndrugi? L-ai văzut la gară pe Ruzzini?

— Mai întâi, scumpa mea, îmbrăţişează-mă... altfel nu-ţi spun nimic.

Ea aşternu o sărutare grăbită pe chipul lui Jimmy, aşa cum factorul zorit aplică ştampila pe-un plic timbrat şi exclamă nerăbdătoare:

— Ei şi?

— Ei, îţi repet că l-am văzut pe frumosul tău Ruzzini la prânz, la gară.

— Dragul meu, nu-mi spui nimic senzaţional. Mi-a spus aseară că pleacă la Milano.

— Ţi-a spus şi c-o să fie urmat de-o brună nostimă?

— Ce?

— O brună foarte nostimă. Un profil dintre-acelea, draga mea, pe care să-l sorbi cu un sirop.

Lady Diana se aşezase în faţa toaletei. Îşi înnegrea cu temei genele lungi ce umbreau azurul ochilor ei. Nu manifestă nici o surpriză, nici un interes exagerat.

— Bine, dar ce-i senzaţional în asta? O să se facă gaură-n cer că domnul ăsta e însoţit la gară de o femeie brună?

Jimmy era întrucâtva dezamăgit, ca un povestitor a cărui istorie n-a prins. Ezită. Dar, deodată, Lady Diana se întoarse şi, cu periuţa în aer, întrebă repede:

— Era aşa de frumoasă femeia aceea?

Atunci Jimmy se înseninã:

— Frumoasă? By jingo! Să-i bage în păcat pe toţi presbiterienii voştri scoţieni! De altfel, părea foarte intimă cu

Ruzzini. Braţ la braţ pe peron. Paul şi Virginia! Când s-a dat semnalul, frumosul Angelo şi-a îmbrăţişat frumoasa signorină, cu patimă şi trenul ajunsese la Mestre când ea tot mai flutura batista pe peron.

De data asta, Jimmy triumfa. Lady Diana se prefăcea că-şi vede înainte de toaletă, dar mâna-i tremura vizibil, iar periuţa atingea pleoapele, în loc să dezmierde genele învoite. Pentru că ea tăcea, Jimmy căută, cu generozitate, s-o consoleze:

— Ascultă, darling, să nu-ţi închipui că flirtul te-a aşteptat pe tine ca să joace rolul lui Adam cu Eva pe marginea lagunei. Ceea ce am aflat astăzi dovedeşte pur şi simplu că descendentul dogilor preferă brunele. Fiecare cu gustul lui, nu-i aşa?

— Nu-mi închipui nimic, Jimmy. Decât că mă amuză să-l văd pe cel care afişează mult dispreţ pentru dragoste şi care se pretinde vaccinat împotriva atingerilor dragostei, îmbrăţişându-şi în public dulcineea. Nostim, atâta tot.

Lady Diana oftă şi murmură:

— Oh, bărbaţii!

— Draga mea, nu-i vorbi pe bărbaţi de rău. Fără noi ce-aţi face? Broderie.

— Nu. Lucruri mari.

— Mulţumesc. O femeie care visează lucruri mari e ca un copil ce umblă cu o puşcă. Dă loc la accidente.

— Prietene, te scutesc de consideraţii. La vârsta ta n-aii dreptul să judeci femeile. Te uiţi la ele fără să cauţi să le înţelegi. Pleacă. Mă îmbrac. O să dejunez singură. Tu vei putea face la fel cu Erich Kraus, care mă aşteaptă în salon.

Jimmy protestă, strâmbându-se:

— Cu Kraus? Oh! Neamţul mă plictiseşte. Orgoliul lui naţional mă scoate din sărite.

— Deutschland iiber cdles... America fir st... Vă potriviţi de minune. O să puteţi privi de sus Lumea întreagă, între pepene şi cafea!

La orele trei, Jimmy, Kraus, Duckling şi Mantignac sorbeau răcoritoare sub peristilul palatului. Stâlpii se legănau pe satinul lichid al Marelui Canal. Gondolierii din portul vecin jucau cărţi pe treptele constelate cu muşchi de apă. Un porumbel fugit din piazzeta dădea nehotărât târcoale, în preajma turlei lui San

Samiuelo înainte de a se aşeza pe degetul arătător al Sfântului Duh.

La întrebarea lui Jimmy, Eirtma răspunsese că Milady a plecat cu Tritonul şi că n-o să revină până diseară. Atunci, Jimmy declară musafirilor săi:

— Ascultaţi, aşa nu mai merge. Suntem tuspatru interesaţi de fericirea Dianei şi n-ar trebui s-o lăsăm să se hazardeze într-o aventură cu un tip îndoielnic. Eu, prietenul ei, şi voi trei, flirturi acreditate, am face bine să ne sfătuim. Câtă vreme n-a fost vorba decât de o toană, m-am pretat capriciilor ei, dar toate au un capăt. Dacă o mai lăsăm cu gentilomul acela misterios o să-şi piardă penele dacă nu şi niscai bijuterii de preţ.

— Kraus, dumneata care îl cunoşti, ce crezi?

— N-aş vrea să rostesc o judecată pripită asupra unui om pe care l-am văzut trei minute. Totuşi, a priori, personajul îmi pare capabil de orice.

— Un Ruzzini? Un Ruzzini, al cărui străbunic a domnit asupra Veneţiei? protestă Mantignac.

— Poate fi de neam foarte bun şi, totodată, un aventurier în regulă.

— Ce-a făcut în război?

— Era eminenţa cenuşie a contraspionajului italian. Lucra sub ordinele şefului oficial. În realitate, el era trăgătorul de sfori.

— Totuşi, intervenţia unui agent englez l-a înfundat la Berlin. Faptul mi s-a părut cu atât mai curios, cu cât aliaţii nu se mâncau încă între ei la 1919.

— Dar dacă comanda aceea de arme va fi fost destinată inamicilor Angliei? Asta n-ar da o explicaţie?

— Irlanda?

— Nu ştiu. Londra are pe glob şi alţi adversari în afară de Dublin.

— Dar de ce Ruzzini, care în timpul războiului lucra de acord cu aliaţii ar fi pactizat sau traficat, după încheierea păcii, cu duşmanii Angliei?

— Dragă Duckling, asta e taina lui. Argint sau sentiment: iată chestiunea. Procedezi ca el când ţii să câştigi milioane sau când vrei să-ţi satisfaci o răzbunare personală.

Jimmy ascultase argumentarea germanului şi a englezului. Exclamă enervat:

— Oricât aţi spune, eu tot n-am s-o pot convinge pe Diana că s-a angajat cu individul într-o aventură periculoasă Or, nu cu informaţii vagi o vom edifica. Ne trebuie fapte Unde să le găsim?

Sir Reginald răspunse:

— Vreţi să fac eu o mică vizită şefului Siguranţei? Am fost în legături cu el pentru o chestiune oficială. Nici vorbă c-o să mă informeze exact asupra omului ce ne interesează.

Cei patru cavaleri ai Lady-ei Diana se ridicară. Căzură la înţelegere ca Sir Reginald să se ducă la Municipiu şi să-şi regăsească prietenii la Quadri.

***

La orele cinci, Jimmy, Henri de Mantignac şi Kraus, aşezaţi într-un salonaş roccoco, la Quadri, îl strigară pe Sir Reginald, care-i căuta sub arcade. Turiştii sorbeau cafea, frunzărind ghiduri. Orchestra cânta, fără entuziasm, o melodie învechită de Donizetti.

— Ei, ce-ai făcut? exclamă Jimmy.

— Ies din biroul cavalerului Spalla. Omul ăsta încântător s-a mirat la început de vizita mea şi m-a întrebat, râzând. dacă nu cumva mi s-a furat ceasul la hotel sau dacă n-am fost chelfănit la vânătoare de plăceri în districtul San Angelo. L-am informat că obiectul vizitei mele era puţin mai grav şi că doream numai câteva lămuriri confidenţiale asupra contelui Ruzzini.

— Şi-atunci?

— Atunci, cavalerul Spalla a fost foarte evaziv în răspunsuri. Mi-a garantat onorabilitatea patricianului dar, în afară de această declaraţie de principiu, nu mi-a spus nimic deosebit. Mi-a declarat textual: ”Ruzzinii au părăsit Veneţia de ani de zile, aşa că s-au înstrăinat aproape de societatea veneţiană. Conitele Angio Ruzzini a fost, îmi pare, însurat acum vreo zece ani cu o florentină foarte frumoasă, dar o despărţire prin bună înţelegere a pus capăt vieţii lor conjugale, în orice caz, reşedinţa lui e mai mult la Roma, unde are un birou de afaceri. Este un călător pasionat, care nu stă niciodată multă vreme în Italia.

— Dar casa lugubră din San Luca? zise Jimmy. Ţi-a dat prin gând să...

— Aşteaptă. Dezamăgit că aflu aşa de puţin asupra tipului nostru, l-am întrebat pe calaverul Spalla: ”Cum se explică însă că barca-automobil a contelui Ruzzini face aşa de lungi

popasuri, noaptea, în dreptul unei case vechi, cu ferestre zăbrelite în dreapta, pe canalul San Luca, după al doilea pod al lui Campo Manin?”. Cavalerul Spalla a început să râdă şi a replicat: ”Nu se poate! Mă mir. Contele Ruzzini ar trebui să aibă, în cazul acesta, preferinţă pentru amoruri ieftine. Căci casa în chestiune este trecută pe listele noastre ca fiind tare deochiată; este a unei oarecare signore Saccardi, care închiriază câteva camere mobilate amatorilor de senzaţii. Îi tolerăm traficul câtă vreme el nu jigneşte morala publică. Ţin să vă mai înştiinţez că nu la ea ar trebui să trimiteţi în pensiune o fată cumsecade.”. Iată esenţialul celor aflate, încheie Sir Reginald. Puţin!

Cei patru complotişti comentară cazul şi se despărţiră. Jimmy şi Sir Reginald făcură câţiva paşi spre faimosul orologiu care, de la 1499, indica timpul procuratorilor şi care acum arăta ora prânzului porumbeilor din împrejurimi. Jimmy se opri deodată la colţul Merceriei şi-i spuse lui Sir Reginald:

— E un mijloc foarte simplu de a ne documenta asupra îndeletnicirilor lui Ruzzini.

— Care?

— Să mergem diseară la signora Saccardi. Străini în căutare de plăceri, n-o să trezim nici o bănuială. Ruzzini se află la Milano. N-o să ne deranjeze nimeni în timpul anchetei. Vrei să vii cu mine?

— Cu plăcere. Dar ce-o să-i spui Dianei?

— Nimic, fiindcă n-o să ne ducem la masă, la palazzo; asta va pune capăt oricăror explicaţii. Sunt sigur că nu ne vom întoarce cu mâna goală şi că mâine voi putea să-mi edific prietena asupra bizarelor cercuri pe care le frecventează cavalerul ei neprihănit.

Ca să-şi treacă vremea, Jimmy şi Sir Reginald străbătură pe jos oraşul pentru a se duce să ia masa la Vida. Dădea în amurg. Amurgul se furişa prin dârele de lumină ieşite din dughenele cu tavan scund. Apa canalelor, punctată cu insecte se înnegrea. Merceria era plină de oameni grăbiţi, care întindeau pasul spre cinematografele mici din cartier, unde îi aşteptau nelipsiţii cow-boy, care gonesc într-una pe ecranele vechiului continent. Reginald, căruia îi plăceau drumurile tăcute, pe care nădăjduia zadarnic să găsească urma unui pantof de senator sau obiectul uitat al unei marchize în drum spre Fenicia, hoinări cu Jimmy prin labirintul ulicioarelor încrucişate. Ieşeau

dintr-o fundătură ca să ocolească un canal şi treceau pe sub o boltă neagră ca să dea într-un campo cu ceruî violet deasupra. Respirau, rând pe rând, mirosul acru al unei pieţi pavată cu pătlăgele roşii, cu corcoduşe şi pătlăgele vinete şi duhoarea îmbâcsită a unui bric-a-brac, corabie a lui Noe plină de praf, de lemn putregăit, de brocarturi uzate, de oglinzi şterse, de păpuşi veştejite. Apoi, deodată, se poticneau de zidul înnegrit al unei biserici cu fronton înzorzonat, cu statui pătate de găinaţ de păsări. Ocoleau casa Domnului şi-i înghiţea o ulcioară ce dădea într-o curte vărgată de rufe întinse; coteau spre stânga, străbăteau Merceria, îşi făceau loc prin mulţimea aceloraşi drumeţi, porneau pe o galerie, se dădeau înapoi din faţa unui pod mic, arcuit ca un piept de găină, reveneau în Merceria şi se pomeneau lângă monumentul lui Goldoni, prăjină pentru porumbeii amatori ai comediei dell'arte.

— Hai repede la podul Rialto! strigă Jimmy. Nici o pisică nu şi-ar mai găsi mâţele în oraşul ăsta infernal.

Străbătură stinghiile podului acela surprinzător, cu locuinţe, unde câţiva veneţieni privilegiaţi mănâncă, dorm şi se reproduc, de cinci sute de ani. Se pomeniră pe ţărmul celălalt al Marelui Canal şi ajunseră în sfârşit la restaurantul Vida, pus sub patronajul lui San Giacomo dall'Orio. La orele zece, socotiră momentul potrivit pentru desfătări vicioase şi ajunseră la casa din San Luca. Jimmy se opri pe podul Campo Manin şi o arătă lui Sir Reginald.

— Uite-o. Să nu te miri c-o regăsesc. Două ore de pază, fără să dau cu ochii de Ruzzini...

— Unde-i intrarea? Pe canal sau pe ţărm?

— Hai să vedem şi partea cealaltă a clădirii.

Porniră pe ulicioara întunecată. Jimmy îi descifră numele cu glas tare:

— Caile degli Assassini!... Aha, promite!

Sir Reginald se oprise cu multă curiozitate.

— A, asta-i ulicioara Asasinilor, despre care se vorbeşte în vechile cronici veneţiene. Se pare că senioria, înainte de a pune capăt crimelor săvârşite în acest cartier, interzisese la 1128 portul bărbilor false "a la grecque", fiindcă moda asta permitea răufăcătorilor să nu fie recunoscuţi şi să mânuiască pumnalul fără vreun risc.

— Noi suntem raşi. Ordonanţele senatorilor n-au să ne poată face vreun reproş, glumi Jimmy. Haide să ne orientăm. Casa este, desigur, pe stânga, în fundătura asta.

Se opriră în dreptul unei uşi verzi, pe care văzură săpate în aramă cuvintele acestea:

Signora Saccardi
Affita Cammere

Sunară. O bătrânică îmbrăcată într-o rochie cenuşie, cu un şorţ alb, deschise uşa. Culoarul era tapetat cu hârtie şi luminat de un bec, corolă luminoasă a unei mari flori galbene, de foiţă.

— Buona sera, spuse Jimmy în italieneasca sa. E la Signora Saccardi a casa?

Bătrânica îi introduse într-un salon, a cărui banalitate nu avea nimic specific, în afară de o litografie a regelui Humbert sub un geam pătrat şi de câteva numere vechi din Gazzetino illustrato, pe o măsuţă de lemn lustruit. Curând, uşa se deschise şi signora Saccardi apăru. O femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul negru şi cu chip măsliniu, fardat uşor. Purta o rochie închisă, decoltată în colţuri şi, pe unghiul ascuţit de carne palidă, o cruce de aur, atârnată de un lanţ minuscul. Spuse cu un zâmbet bun-venit străinilor şi, pentru că ei se exprimau anevoie în italiană, ea le vorbi englezeşte cu o uşurinţă surprinzătoare.

— Sunteţi în treacăt prin Veneţia, domnilor? Se vede. Şi, după minunile lui San-Marco, aţi vrea să vă documentaţi asupra celorlalte frumuseţi ale ţării. Nu?

Jimmy afectă sfiala şi mărturisi:

— Oh, signora, omul nu poate admira numai pe Tintoreto şi mormintele Dogilor. Ni s-a spus că dumneavoastră vă luaţi sarcina de a oferi distracţii de soi turiştilor care se plictisesc.

— Şi cine v-a spus asta?

— Portarul de la hotel Helveţia.

Recomandarea fu suficientă pentru doamna Saccardi.

— Foarte bine, domnilor, foarte bine. Poftiţi, vă rog.

Îşi duse musafirii într-o încăpere de la primul etaj, care ţinea loc de budoar şi de cameră de culcare, cu sofa acoperită cu un caşmir într-un alcov făcut din mătase brumată.

— Cumnata mea, Andrea, spuse ea, vă va ţine tovărăşie. *Asti spumante* sau şampanie rece?

— Şampanie. Şi de cea mai bună!

Ea dispăru. Jimmy se plecă spre sir Reginald şi murmură:

— Ascultă. Ocupă-te de ea. În timpul ăsta, eu voi căuta să-i dezleg limba cumnată-si. Dacă Ruzzini este un obişnuit al casei, ea va începe să vorbească după două-trei sticle de dry.

Andrea apăru cu pahare şi cu o sticlă pe tavă. Zâmbi bărbaţilor, scoase dopul, potrivi gramofonul, bătu din palme şi se aşeză între amândoi, mulţumită că a creat voioşie în camera lugubră. Cumnata doamnei Saccardi era o boloneză cu chipul fraged, cu părul creţ ca blana unei oi. Două verigi de aur, atârnate de urechile-i mici, îi dădeau un aer de sclavă de operă-eomaca, de curând importată din târgurile Asiei Mici. Ochii ei cafenii zâmbeau între fruntea bombată şi pometii trandafirii, ochii candizi de călugăriţă bine hrănită şi nu de fată de noapte, consacrată distracţiei călătorilor cu spleen.

După câteva glume anodine, conversaţia deveni, cu ajutorul primei sticle, mai familiară. Sir Reginald spuse:

— Doamna Saccardi te-a prezentat ca pe cumnata ei. O mistificare nevinovată, nu-i aşa, doamna Andrea?

Tânăra sclavă schiţă o strâmbătură de reproş, ca şi cum faptul că era pusă la îndoială rudenia ei cu doamna Saccardi ar fi fost o jignire. Protestă:

— Ba nu! Elena şi cu mine ne-am căsătorit cu doi fraţi. Bărbatul meu a murit pe Isonzo. Al ei a emigrat în Statele-Unite şi n-a mai dat nici un semn. Era aproape fără mijloace. Eu, cu pensia de văduvă de război, abia aveam cu ce să plătesc coaforul şi să joc o tombola veneţiană; ea, cu zestrea ei neînsemnată, câteva fâşii de pământ, pe Brenta. A închiriat casa asta, din care subînchiriază la ocazii două-trei camere, iar eu ţin de urât locatarilor care se tem de singurătate după apusul soarelui.

— Sistemul Taylor.

— Cum? Întrebă Andrea.

— Ştiinţa repartiţiei şi a organizării muncii. Elena atrage şi Andrea reţine.

Jimmy comandă a doua sticlă de şampanie. Gheaţa era spartă. Văduva războinicului de pe Isonza îl luase pe Jimmy de gât şi se lăsa în voia plăcerii de a bea. Semi-văduva emigrantului, care se aşezase lângă Sir Reginald, păstra mai multă rezervă în atitudine. Dar vedea cu plăcere cum curge şampania de o sută de lire, excepţie serviciul. În timp ce-şi trecea în

revistă colecţia de discuri cu Sir Reginald, Jimmy o întrebă în treacăt pe Andrea:

— Şi toate camerele voastre sunt închiriate în momentul acesta?

— Nu, dragul meu. Numai două. Cealaltă e a ta, dacă doreşti.

— De cine sunt ocupate?

Andrea nu fu darnică în detalii:

— Oh, tipi pe care abia-i cunosc. Stau aici cu săptămâna, Nu mă sinchisesc de ei. Cumnata îi ţine fiindcă plătesc bine.

Jimmy socoti c-ar fi mai nimerit s-o descoasă pe Andrea fără prezenţa doamnei Saccardi. Manifestă dorinţa de a bea mai departe, între patru ochi cu Andrea. Aceasta schimbă câteva cuvinte în argou veneţian cu cumnată-sa, care-i dădu o cheie. Boloneza cu cercei de aur îl trase pe Jimmy într-un culoar ce mirosea a tămâie, naftalină şi usturoi. Deschise o uşă şi aprinse lumina. Camera nu era mai luxoasă decât celelalte, dar cuprindea un pat scund şi un crucifix împodobit cu două crengi de cimşir, încrucişate. Un văl atârna pe un colţ, pe o fecioară de lemn, pictată în roz şi în bleu-pal şi care părea că imploră divinitatea cu braţu-i frânt.

Jimmy domoli sâcâielile Andreei.

— Locatarii care ocupă camerele sunt străini sau italieni? Întrebă el.

— Îţi spun că n-am habar.

— Haide, Andrea nu se poate... N-ai să mă faci să cred că nu ştii cine sunt ei şi nici de unde vin.

Boloneza se aşezase pe genunchii lui Jimmy. Ameţită uşor fredona o arie pe care-o ritma cu paharul golit. Glumi.

— Ei nu, că tare eşti curios! Ce te priveşte dacă locatarii noştri sunt chinezi sau foşti alegători de-ai lui Nitti?

— De ce nu vrei să-mi spui?

Andrea linse cu vârful limbii fundul paharului şi exclamă:

— Uite, fiindcă vrei să ştii tot, să-ţi spun: Elena m-a oprit să vorbesc despre ei cu cineva. Acum eşti lămurit?

— Ascultă. Nu faci cine ştie ce indiscreţie spunându-mi din ce ţară sunt ei.

— Oh, ce încăpăţânat! Ei bine, fiindcă eşti drăguţ şi botişorul tău îmi place, o să-ţi răspund: unul e spaniol şi altul oriental.

— Oriental? Prea puţin.

— Parcă eu ştiu? Vorbeşte italiana ca mine. Poate e turc, levantin, sirian, egiptean. În sfârşit, nu-i catolic. Cumnată-mea îi pusese fecioara asta de lemn şi crucifixul în cameră. I-a spus să le ia pentru că nu-i plac mofturile. Cu siguranţă că e păgân.

Jimmy socoti deodată c-a găsit mijlocul să afle mai mult. Se prefăcu că-şi bate joc:

— Ce fleacuri! Andrea, crezi că sunt un naiv care înghite orice braşoave? Povestea ta cu un chiriaş spaniol şi altul oriental este un clenci ca să-i bagi la idei pe turişti.

— Cum? Crezi că mint?

— Ai imaginaţie, atâta tot.

— *Madona!*

Andrea era scoasă din fire de scepticismul celui cu care stătea de vorbă. Se sculase şi, cu încăpăţânarea femeii îmbătate, se răzvrătea. Deodată, îşi scuturâ cârlionţii negri şi declară:

— Dacă te-aş face să-i vezi fără ca ei să bage de seamă ai fi încredinţat?

— Fireşte. Dar sunt pe pace în privinţa asta... Ha! Ha!

— Ia stai puţin. Îmi făgăduieşti că nu faci zgomot? Elena s-ar putea supăra la culme dacă ar şti.

— Îţi promit!

— Atunci, vino cu mine.

Andrea îl trase pe Jimmy pe culoarul întunecat. Coborâră două trepte şi cotiră la stânga. În penumbră, se furişa o dâră de lumină de deasupra unei uşi de sticlă. Andrea şopti la urechea lui Jimmy:

— Vezi camera asta luminată? Ei bine, aici sunt ei. Au şi o vizită. Stau aici de la orele nouă şi toţi vorbesc. Dacă vrei să-ţi dai seama că nu sunt mincinoasă, urcă-te uşor pe lada asta de lângă zid şi priveşte pe gemuleţul de sus!

Jimmy se cocoţă fără zgomot pe ladă şi întinse cu prudenţă capul în dreptul geamului. Zări trei persoane în jurul unei mese, trei persoane care vorbeau sub lumina cronică a unui bec lăsat în jos. În faţa lor erau desfăşurate multe hârtii. Hârtii şi o hartă. Jimmy se uita atent la fiecare chip. Unul era al orientalului pomenit de Andrea. Nu încăpea îndoială asupra originii lui. Dar descoperirea celorlalţi doi, un bărbat şi o femeie, fu o reală surpriză pentru Jimmy. Recunoscu într-unul pe omul cu cap de catâr, pe Bartholo cel îmbufnat, care-l poftise s-o şteargă din

barca lui Ruzzini. În cealaltă persoană o recunoscu pe bruna aceea nostimă, pe fecioara care trimisese un semn de despărţire aşa de cald patricianului ce pornea spre Milano.

VI.

Noaptea Mântuitorului. Orele unsprezece. Toată Veneţia mişună pe lagună. Ciorchine de oameni, îngrămădiţi în gondole, pavoazate cu lampioane, lunecă pe apă, îmbâcsind canalele, luând cu asalt ţăruşii. Prorele sunt îndreptate spre Giudecca, unde cupola austeră a bisericii Redenttore, pol magnetic al serbării, se va ilumina în curând cu focuri de artificii. Bărcile ţâşnesc din Canalul Mare, de sub podul de vase întocmit special pentru sărbătoarea aceasta din fiecare an. Familii întregi, aşezate în jurul unei mese înguste, cântă refrene populare, în sufrageriile plutitoare. Lanternele sclipesc, viermi lucitori, multicolori, la pupele gătite cu frunziş. Lumea strigă. Se interpelează. Petrece. Ţârâitul mandolinei răspunde miorlăitului armonicii. Orăcăitul unui ocarine scandează acordurile unei chitare. Veneţienii vor rătăci până în zori pe lagună, cu sticla de chianti în mână. Când soarele va miji, procesiunea de bărci nenumărate se va îndrepta spre Lido şi chefliii neobosiţi vor vedea soarele ieşind din Adriatica, asemenea unei păsări incandescente ce-şi ia zborul în strigătele bucuroase ale noctambulilor cu ochii încercuiţi.

În seara aceea, Rezzonico era gata pentru serbarea costumată a Lady-ei Diana. În timp ce plebea va să mişune pe lagună, crema va dansa în saloanele palatului. Jimmy se trudea de opt zile să dea încoronării dogaresei fastul cuvenit. Ghirlande luminoase subliniau arhitectura locuinţei istorice, operă a lui Massari, iar candelabrele care ardeau în vârful a cinci prăjini, răsfrângându-se ca nişte şerpi de foc în apa Canalului cel Mare, proiectau dâre de lumini sub arcadele romane ale ferestrelor. Nicicând nu tronase o atare atmosferă în palat, din ziua de 5 iulie 1758, când Jean-Baptist Rezzonico, patrician, fu ales doge sub numele de Clement al XIII-lea.

La zece seara, după ce se înţelese cu maatre d’hotel, Jimmy se retrase în cameră ca să se deghizeze. Alesese costumul lui Rodolphe din Viaţa de boem. Pe când îmbrăca pantalonii cenuşii, sprinten ca un sportsman obişnuit mai mult să alerge decât să peroreze în cafenelele Cartierului Latin, el medita la urmările fericite pe care iniţiativa sa le avusese. Căci, chiar a doua zi după vizita din casa doamnei Soccardi, a edificat-o pe Diana: Înţelegi, darling, este inadmisibil să te mai

compromiţi lângă aventurierul acesta. El este în legătură cu un călugăr tuns, cu un negustor de covoare din Smirna şi cu o femeie prea frumoasă pentru a fi cinstită, care ia parte la sfaturile lor într-o locuinţă deochiată. Nu-ţi îndrug istorii cu briganzi. I-am văzut cu ochii mei, datorită bolonezei aceleia. Aveau aerul să pună la cale nu ştiu ce afacere suspectă la doamna Saccardi, complicea lor. Nu cred, prin urmare, că este necesar să-ţi spun mai mult ca să-l laşi baltă, de-aici încolo, pe Ruzzini. Îl socotisem un gentleman. Ne-am înşelat. Atâta tot". Iar Lady Diana aprobase: "Am încredere în tine Jimmy. Dacă-i aşa, aş face rău să stărui. Să nu mai vorbim".

Jimmy nu mai pomenise de numele patricianului. Iar Lady Diana părea că a şters din gândurile sale până şi amintirea flirtului trecător.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Emma, care îl invita în cabinetul de toaletă, unde Lady Diana se pregătea pentru serbare. Îşi înnodă cravata de student sub bărbia de boxeur middleweight şi o urmă pe Emma. Cabinetul Lady-ei Diana părea un atelier de croitorie. Un talmeş-balmeş de rochii, de rufăraie, de coafuri variate într-o încăpere scundă cu pereţii din stuc verde şters, cu arabescuri şi ciubucuri gălbui. În candelabre, Lady Diana pusese becuri de o sută de lumânări.

— Jimmy, întrebă ea ascunsă în oglinda cu trei părţi ca o vânătorească la pândă într-un ascunziş de sticlă, la cât socoteşti tu numărul celor care vor veni?

— Ai lansat trei sute de invitaţii. Vor fi şase sute.

— O!

— Hei, o serbare ca a ta la Rezzonico este o glumă? Cartoanele tale vor face pui, s-o crezi! Nu în toate zilele se încununează la Veneţia o dogaresă.

— În glumă.

— Nu-i nimic. Prietenul meu, contele Forzi, prim-redactor la Gazzetta di Venezia, m-a informat că marile ziare din Milano, Turin şi Roma au să publice ştiri asupra seratei. Draga mea ai să uluieşti aristocraţia italiană. Şi ştii ce nedumereşte mai mult societatea Veneţiei?

— Nu.

— Pe cine ai să alegi ca doge?

Lady Diana râse uşor, în timp ce Emma îi prindea rochia. Jimmy aruncă o privire pe deasupra oglinzii:;

— Ascultă, draga mea, ai putea să-mi destăinuieşti acum pe cine vei alege?

— Nu.

— În sfârşit, va fi cu siguranţă unul dintre cei trei anabaptişti: Mantignac, Duckling sau Kraus, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic, deoarece mi-am pus întrebarea dacă o să fie pe placul veneţienilor să aleg un străin.

— Evident. Eu nu mă gândisem la aşa ceva. Dar dacă preferi un italian, ai posibilitatea să alegi un Barbarigo, Erizzo, Foscarini, Lorenzetti, Tradeletto, fără a-i mai socoti pe alţi patricieni, care au să vină: Zenobio, Ferretti, Pesaro şi prinţul d'Asperi. De ce, la urma urmei, n-ai oferi unuia dintre ei, în noaptea asta, jumătate din coroana de carton?

— Jimmy, nu duce grija asta. O să ştiu să mă hotărăsc la timp. Cum ţi se pare costumul?

— O minune. Oh, ce frumoasă eşti! Permite-i dogelui în partibus să te îmbrăţişeze în sănătatea Sfântului Marc, patronul serbării tale.

— Nu! Nu! Jimmy, îmi strici coafura. Pleacă. Stai: Îţi reamintesc că rolul tău în seara asta trebuie să fie şters. Tu nu eşti Lordul Wynham, prietenul meu, nu uita. Pe cât se poate, fără gafe şi fără boroboaţe.

— Fii pe pace, dragă.

— Ai să rămâi în culise, cum se cuvine.

— Da! Da! Luminez, însă rămân în umbră. S-a înţeles. Diana, eşti într-adevăr de pictat. Veronese se va răsuci în groapă în seara asta. Bie baby!

Şi, Jimmy Rodolphe, boem din Massachusetts, făcu stânga împrejur, fluierând o veche arie de Philippe Souza.

Abia închise uşa şi aerul nepăsător de pe chipul Lady-ei Diana dispăru. O întrebă cu însufleţire pe Emma:

— A venit Beppo?

— Nu încă, Milady.

Diana schiţă un gest de nerăbdare şi-şi muşcă buza. În momentul acela, se auzi o bătaie discretă la uşa ce dădea în budoar. Emma întredeschise şi anunţă:

— Milady... Beppo.

— Să intre.

Gondolierul apăru. Lady Diana îl întrebă:

— Ce veşti?

— Doamnă, am fost la domiciliul particular al domnului conte.

— E departe de-aici?

— Nu prea. Stă lângă palatul Valmarna, pe canalul Sfinţilor Apostoli.

— Te-ai informat cu băgare de seamă dacă s-a întors?

— Da, doamnă. Am aflat că nu venise încă, dar că era aşteptat cu trenul de 10,40.

— Asta e tot?

— Da, doamnă.

— Bine. Rămâi de veghe cu mecanicul Tritonului pentru cazul în care voi avea nevoie de tine astă-seară.

Gondolierul ieşi. Neastâmpărul Lady-ei Diana creştea vizibil. Emma, care nu avea nici o simpatie pentru Jimmy, îşi îngădui să spună:

Să nu fie Milady neliniştită! Dacă domnul conte soseşte la 10,40, desigur vine la serbare.

— Crezi?

— De vreme ce v-a făgăduit!

— Mi-a trimis un cuvânt din Roma, spunându-mi că va face tot posibilul să se întoarcă în această seară. Dar nimic nu e mai problematic. Emma, coafura asta mă strânge prea mult la ceafă, iar perlele sunt aşezate prost. Ar fi trebuit să-i spun lui Beppo să stea în faţa casei şi să aştepte până când l-o vedea pe Ruzzini că se întoarce...

— Milady vrea să-l chem pe Beppo?

— Nu. Nu-i nimic. Cât e ceasul? Zece şi douăzeci? Primii invitaţi au să vină la unsprezece. Tocmai bine ca să-mi termin toaleta.

Emma se zori. Deodată Lady Diana se întoarse, cu riscul de a înţepa degetele cameristei:

— Dar dacă amanta lui l-o împiedica să vină?

— Ea nu l-a împiedicat niciodată până acum. El a cinat aici; a ieşit de trei ori cu Milady. Femeia asta pare a fi cantitate neglijabilă.

— Mă tem de o femeie frumoasă care îngăduie amantului să dea târcoale altei femei. Căci e frumoasă. Jimmy a comparat-o cu nu ştiu ce pictură a lui Giorgione. Toate astea îmi par foarte ciudate. Ah, dacă aş fi pe deplin liberă şi-aş putea face o anchetă serioasă asupra vieţii lui particulare, nu m-aş mai zbate

în iţele enigmei! Nu puteam totuşi admite că, după ce a răspuns demersurilor mele, el a avut îngâmfarea de a spune: ”Lady Wynham se interesează aşa de mult de mine încât pune agenţi ca să mă cunoască mai bine!” Nu, nu!

— În orice caz, dacă are o prietenă, ea nu poate fi o femeie tocmai respectabilă, judecând după casele pe care le frecventează. Aşa că Milady are şanse. Triumfă cineva uşor asupra fiinţelor de acest soi.

— După câte mi-a spus Beppo deunăzi, ea stă în acelaşi apartament cu el. Oh, dar prefer să nu mă mai gândesc, Emma...

— Milady să fie liniştită. Am credinţa că totul va merge bine.

Lady Diana oftă şi se aplecă să ia de pe măsuţa încărcată cu tot soiul de lucruri, un pămătuf.

Gondolele nu mai circulau pe Canalul cel Mare, în dreptul palatului Rezzonico, spintecând cu vârful întinderea de apă.

Veneţia îşi recăpăta în noaptea asta splendoarea neîntrecută a fasturilor de altădată, când Bucentaurul plutea pe mare, cu trompetele îndreptate spre cer, cu stindardele în vânt. Bărcile, în flotile strânse, aduceau în noaptea de iulie pâlcuri de travestiţi. Sub luminile palatului, satinurile şi catifelele străluceau. Perlele de la turbane, broderiile bonetelor, pietrăriile căciuliţelor scânteiau – caleidoscop de reflexe, de străluciri şi de răsfrângeri. Una câte una, gondolele acostau la ponton şi, în jocurile de umbre şi lumini ale candelabrelor, legănate de adierea caldă, vedeai dispărând sub vestibulul învăpăiat al palatului cohorta împestriţată a marchizelor şi a dominourilor, a briganzilor, a baiaderelor, a sultanelor, a nereidelor.

Scara principală a palatului era, sub constelaţiile de becuri, o procesiune pitorească de travestiuri care se opreau s-o salute pe Lady Diana, dogaresă din al XVIII-lea veac, roz şi aur, fantomă splendidă, reîncarnată a secolului lui Casanova. Proveditorii alle pompe ar fi lăsat deoparte varga în faţa graţiei perfecte a admirabilei scoţiene şi în faţa patricienelor cu care s-a mândrit Oraşul cel fără de pereche, patriciene prin sânge albastru sau prin darul naturii, de la Margherita Emiliani la Tullia din Aragon şi de la regina din Cipru la păcătoasele nobile care, drept orice ispăşire, năzuiau să vină din desfrâul lor în mănăstirile din Murano.

Contesa Moltomini sosi urmată de garda ei. Cleopatra, îmbrăcată de un mare croitor din Milano, înconjurată de mari preoţi mânjiţi cu ocru, evadaţi de pe basoreliefuri de templu. Lorenzetti şi Tradeletto recoltară urale în portul lor de canibali din Noile Hebride, căpetenia cu cingătoare de colţi şi cu pieptul acoperit de o reţea de oase. Gr. Uff. Campione fu aclamat în ţinuta cardinalului de Richelieu, învăluit într-o purpură splendidă. Foscarini, împărat al Bizanţului, intră alături de o Theodoră made în USA, care mirosea a alcool de la cinsprezece paşi şi care ţopăia ca o campioană de golf. Veni apoi rândul celor trei curtezani, care sărutară cu pioşenie mâna dogaresei; Henry de Mantignac, muşchetar al regelui; Sir Reginald, Falstaff căptuşit cu vată hidrofilă şi Erich Kraus în zale, cavaler sălbatic medieval.

Toate ferestrele cu geamuri octogonale erau deschise, împrăştiind pe Canalul cel Mare şopotul musafirilor, punctat cu râsete şi muzica jazz-urilor întretăiată de răguşeli baroce. Căci Jimmy aşezase ambele orchestre de-o parte şi de alta a celor două statui ale Vittoriei ce jalonează galeria imensă a palatului. Iar ritmurile acestea ultra-moderne, sincopele de clarinet ce scandează bubuitul tobei şi glasul burlesc al saxofonului cu tânguiri aproape omeneşti, erau singura notă falsă a simfoniei veneţiene.

Patru sute de persoane se şi îmbulzeau în saloanele palatului, când Nina Florelli şi comandorul apărură teatral: Solomon, fiul lui David şi Balkis, regină de Saba, chivot însufleţit sub o reţea de pietre îngrămădite. Atunci, fiindcă ora mesei se apropia şi deoarece Lady Diana urma să fie în curând consacrată, ea ieşi printr-o uşă lăturalnică şi se duse în budoar. Încordată, o sună pe Emma.

— N-a venit încă, îi spuse ea. Cât este ceasul?

— Douăsprezece fără zece, Milady.

— Du-te de-l caută pe Beppo. Repede!

Gondolierul sosi. Lady Diana îi ordonă:

— Sări imediat în Triton. Ia-o pe Canalul Sfinţilor Apostoli şi caută să afli dacă domnul conte s-a întors şi dacă are de gând să vină. Fă, în sfârşit, cum e mai bine, şi adu-mi repede răspunsul. Presto! Prestissimo!

Gondolierul dispăru. Lady Diana spuse Emmei:

— Nu poate zăbovi mai mult de un sfert de oră. Deîndată ce soseşte, dă-mi de ştire prin Edward. Sunt nerăbdătoare să ştiu. Nelămurirea asta este de nesuferit.

Reintră în saloane şi se strădui să zâmbească, plină de îndoieli. Tăcerea lui Ruzzini o tortura. Scrisoarea amabilă, aşa de scurtă, prin care el nu-şi lua categoric obligaţia de a veni, nu o mulţumea. Între două dansuri, Jimmy o întrebă în şoaptă:

— Ei, Diana, ţi-ai ales dogele?

— Da.

— Pe care?

— Ai să vezi.

Trecu un sfert de oră. Lady Diana aştepta zadarnic reîntoarcerea gondolierului. Peste cinci minute se va servi masa. Ce-i de făcut? Lady Diana gândi că n-o să fie încoronată decât la desert. Într-o oră, evenimentele se vor precipita.

Porunci maitre-d'hotel-ului să nu dea semnalul decât peste zece minute şi se pregătea să îndure glumele unui grup voios, când Edward intră, adresându-i un semn discret. Ea se eschivă şi se duse în budoar, unde o aştepta Beppo.

— Ei? zise ea cu inima încleştată.

— Contele s-a întors de la Milano la 10,40, aşa cum îi spusesem doamnei.

— Aha!

— Dar a plecat îndată. Şi-a lăsat bagajele în apartament.

Uşurarea Dianei fusese scurtă. Exclamă:

— Cum a plecat? În costum?

— Nu, doamnă, în ţinuta obişnuită. S-a urcat la bordul Beatricei.

— Încotro?

— Servitoarea n-a putut să-mi spună.

Decepţia Dianei era aşa de mare încât, brusc, se gândi să nu se mai arate în saloane. Gloata de travestiuri, voioşia artificială, convorbirile, dansurile, jazzul, îi păreau odioase. Să zâmbească tuturor; să glumească în silă; să asculte fără plăcere madrigalurile stupide ale musafirilor cosmopoliţi, era mai presus de puterile ei. Nu se va mai duce în acel Turn al lui Babel. Căzu istovită într-un fotoliu. Atunci, Emma, o consolă:

— Milady. nu vă pierdeţi firea! Se prea poate ca domnul conte să fi avut ceva urgent de aranjat înainte de a sosi aici. El

ştie bine că o serbare ca aceasta, Noaptea Mântuitorului, ţine până la ziuă.

Vorbele Emmei nu erau lipsite de temei. Lady Diana oftă. Şovăi câteva clipe. Nu plăcerea o atrăgea spre serbare, ci mai degrabă un suprem imbold al voinţei sale zdruncinate. Nu se mai recunoştea. Ea, Madona din tren de altădată, ea care trăgea după plac sforile paiaţelor pornite s-o cucerească, tocmai ea să renunţe în aşa hal la autocontrolul eului său? Să geamă în budoar ca o adolescentă dezamăgită în seara primului bal? Era ceva stricat în mecanismul voinţei sale. Trebuia să reacţioneze cât mai curând, să întindă din nou resortul principal, să întoarcă rotiţele personalităţii sale puternice. Îşi înfipse înfuriată mâinile în fotoliu şi se sculă:

— Ai dreptate, Emma. Dacă e să vină, va veni; dacă nu, atâta pagubă!

Va lua, prin urmare, masa cu măştile. Va asculta, fără plictiseală. Iai-ul şi so-ul nemţilor, Gee-ul americanilor, Hein-ul francezilor, da-ul şi niet-ul ruşilor, prego-ul italienilor, râsul ascuţit al latinilor, râsul gros al germanilor, râsul sacadat al yankeilor şi râsul în surdină al slavilor. Rondul nocturn o chema jos, printre financiarii travestiţi în piraţi, printre diplomaţi în Robert Macaire, printre îmbogăţiţi de război şi satrapi asiatici şi printre trântori în fanţi cuceritori. Flecăreala lor o va face să uite de mâhnirea sa sentimentală.

Se ridică, se pudră, vaporiză parfum pe omătul perucii albe şi coborî.

Masa începea. Măsuţele fără număr erau ocupate. Masa de onoare sclipea sub candelabru, foc de artificii şi sticlării multicolore, pline cu flori ofilite de efluviile calde ale nopţii. Prinţul d’Aspoli, travestit în Mare Inchizitor, înconjurat de Foscari şi Barbarigo, apăru cu un lung pergament pe care era pusă pecetea Consiliului de Zece. Foscari ţinea coroana iar Barbarigo o scoică marină, irizată şi sidefată simbol al unirii mistice a Lady-ei Wynham cu Adriatica. O proiecţie albastră pudră cu lumină chipul Lady-ei Diana, pe tronul său înălţat, cu trepte acoperite cu irişi negri şi cu trandafiri albi; prinţul, fantomă de satin roşu, stătea în picioare în faţa ei, cu cei doi aghiotanţi alături, cu genunchiul plecat, cu braţul întins. Aspoli citi atunci formula umoristică a consacrării, în trei limbi, întrerupt de strigătele voioase de bravo şi vivat. Urletele tinerilor americani,

orchestraţi de Jimmy, dominau harababura. Hâriiră ca la colegiul din Rottenbrayn şi fluierară cu vigoare de muncitori înflăcăraţi. Jazzul trosni imnuri naţionale, pe ritmuri de foxtrot şi shimmy. Forfoteală în jurul meselor. Colombinele şi Carmenele, Arlechinii şi Mignonii, urcaţi pe scaune, reluară contactul cu parchetul. Dar înainte de a li se aduce bulionul, Marele Inchiizitor se ridică pe o masă şi tună:

— Doamnelor! Domnilor! Am consacrat ca dogaresa cea mai frumoasă dintre frumoase pe fermecătoarea Lady Wynham, ambasadoarea graţiei scoţiene pe ţărmurile Adriaticii. Nu mai aşteptăm decât un lucru de la bunul său plac: să desemneze un doge, care va împărtăşi în noaptea aceasta, în sunetul muzicilor şi al cântecelor, sceptrul atotputinţei sale. Broaştele fabulistului cereau un rege. Oaspeţii dogaresei cer un doge.

Toată lumea urlă:

— Un doge! Un doge! Da! Da! Ura! Hoch!

Atunci, uşor palidă, Lady Diana se ridică şi răspunse:

— Dragii mei, voi înfăptui dorinţa voastră, la desert. Voi da perlei lagunei un urmaş vrednic de maeştrii Palatului Ducal! La desert! La desert acum!

Voia să mai câştige timp. Unii protestară. Alţii aprobară. Dar lacheii apărură cu tăvi şi-i puseră pe convivi de acord. Supeul începu.

Între prinţul d’Aspoli şi frumosul Foscari, Lady Diana abia gusta. Nutrea, fără să vrea, speranţa c-o să-l vadă dintr-un moment într-altul pe cel aşteptat şi că-l va impune pe tron, spre surpriza întregii societăţi. Surpriza aceasta, care va stârni senzaţie, era în armonie cu firea sa. Aceea care, pe vremuri, la un matineu dat în scop de binefacere la Garricll, în Londra, dansase aproape goală ritmuri păgâne, pentru a burzului nobleţea, va găsi o plăcere ciudată să-şi afişeze cu zgomot preferinţele.

Dar va veni Ruzzini?

Se uită pe furiş la ceasul împăratului Bizanţului din stânga şi văzu că era unu fără un sfert. Gâtul i se strânse şi mai mult şi fu incapabilă să mai pună gura pe mâncare. Desertul era de neînlăturat. Fiecare minut scurs o apropia de o decepţie. Căci nu mai cuteza să creadă că Ruzzini va veni la serbare. Şi totuşi... Nu era cu putinţă totul din partea omului acela misterios?

Când se servi îngheţata, avu curajul să se ridice şi să-şi vestească oaspeţii că nu s-a pronunţat încă şi că, pentru a prelungi efectul surprizei, dogele nu va fi ales decât la orele două. Alte proteste. Glume. Comentariile se pierdură în focul conversaţiilor particulare. Doi reporteri îi şoptiră la ureche reproşuri amicale. Va pricinui întârzierea ştirilor la gazetele respective. Ea rămase neînduplecată şi nu acceptă să se supună exigenţelor informaţiei.

Orchestrele izbucniră imediat, înecând hărmălaia în avalanşa unui one step apocaliptic. Lumea se ridică de la masă pentru a dansa din nou. Înconjurată de Jimmy şi de tinerii lui prieteni, Lady Diana zâmbea cu nervozitate la tachinările lor repetate – când Edward îi făcu, de departe, un semn respectuos. Ea se îndreptă, grabnic, spre el. El o conduse spre un ungher mai liniştit şi-i prezentă, pe o tăviţă, un plic albastru, cu menţiunea personal în colţul stâng.

Milady mă va scuza c-o deranjez. A fost adusă scrisoarea asta. Am crezut că fac bine...

— Dă-mi-o repede.

Cu inima încordată, Lady Diana dispăru în culoarul ce ducea la apartamentele sale. Desfăcu plicul şi citi aceste rânduri:

Doamnă,

Ştiu că îl aşteptaţi în această seară la serbarea dumneavoastră pe contele Ruzzini. Am regretul să vă informez că nu va putea să asiste. În cazul în care aţi dori să aflaţi motivul, v-ar fi de ajuns să-l urmaţi pe aducătorul acestui răvaş şi să vă părăsiţi musafirii pentru o jumătate de oră. Vă salut, doamnă, cu respect.

Semnătura biletului era indescifrabilă. Lady Diana îl reciti de două ori. Era redactat într-o engleză perfectă, dar scrisul nu era al unui englez. Un scris uimitor, regulat, cuneiform, ce evoca manuscrisele compuse în mănăstirile iberice în secolul al XV-lea. Oricum, Lady Diana nu şovăi. O chemă pe Emma, se înfăşură într-o capă neagră şi se lăsă dusă de curier. Acesta era mecanicul Beatricei. El o ajută în tăcere pe Lady Diana să se urce în barca-motor pe care o cârmi prin reţeaua de gondole acostate şi porni spre San Lucia. Ajunse în câteva minute la casa

doamnei Saccardi. Lady Diana o recunoscu după descrierea făcută de Jimmy.

— Unde mă duci? Întrebă Lady Diana.

— Nu ştiu, signora, grăi mecanicul ce părea un model de discreţie.

Îşi duse pasagera pe scara de piatră, fără rampă, care escalada flancul clădirii întunecate şi sună. Bătrânica deschise. Nu manifestă nici o uimire. O rugă pe Diana să intre şi-o sili să urce încă un etaj. Se opri în culoarul întunecos, bătu la uşă cu un ochi de geam în partea de sus. O voce răspunse:

— Intră.

Bătrâna făcu semn Lady-ei Diana, care intră. Un bărbat o aştepta acolo. Un bărbat cu anteriu negru, cu chip prelung, bronzat, cu bărbia vânătă, cu ochi extraordinar de strălucitori sub sprâncenele groase. Omul se ridică şi se înclină, cu o politeţe desăvârşită. Era foarte înalt, demn, impunător, deşi urât. Un ametist sclipea în mâna stângă, fină şi elastică, o mână de prelat, în stare să capteze în spaţiu binecuvântarea cerească. Întrebă:

— Cu Lady Wynham am cinstea să vorbesc?

— Da, domnule. Cine sunteţi dumneavoastră?

Omul în negru oferi un scaun de pai vizitatoarei şi grav, în picioare în faţa ei, umbră întunecată, care o domina cu statura-i înaltă, se prezentă:

— Antonio de Salas, călugăr din Compania lui Isus.

VII.

Camera aceasta era şi mai banală decât celelalte din casa doamnei Saccardi. Dacă nu banală, cel puţin foarte simplă.

Pereţii albi aveau paloarea spălăcită a unui înecat. În colţ, în dreapta, era un pat stil Louis-Philippe, clocitoare ce conţinea oul roşu, enorm, al unei perne. Pe scrinul gol, de lemn vechi şi lucios, altar improvizat, se înălţa un crucifix de argint cu piedestal de fildeş, între două candelabre goale. Singura lampă ce cădea din tavan, păianjen luminos spânzurat de un fir, lumina brutal decorul rece.

Lady Diana se aşezase pe scaunul de pai. Se uita la omul în negru, impozant prin statură şi prin autoritatea privirii, cu o surpriză în care era şi temere. Cu ochii încă plini de fantasmagoria palazzo-ului, cu urechile asurzite de râs şi de ritmuri profane, îi era greu să se deprindă cu încăperea aceasta austeră ca o chilie şi cu tăcerea ameninţătoare a clădirii. Ce contrast! Şi câtă dreptate avea Ruzzini când îi spusese într-o seară, pe lagună, că romanticul n-a murit, asasinat de telegraf! Fusese de-ajuns ca ea să vină la Veneţia, pentru ca întâmplarea s-o bage într-o aventură neprevăzută şi pentru ca aventura aceasta s-o smulgă din frivolităţile unei serbări mondene.

Lady Diana nu era totuşi dintre acelea care tremură în faţa necunoscutului. Privirea-i albastră înfruntă ochii negri ai iezuitului şi, cu ton hotărât, vorbi prima:

— Dumneata, părinte, mi-ai adresat misiva aceea uimitoare?

— Eu, Lady Wynham.

— Spun uimitoare, fiindcă nu-i pricep rostul. Contele Ruzzini îmi promisese aproape formal c-o să vină la serata mea. Cred că, dacă urma să nu asiste, ar fi putut să se scuze singur, fără intervenţia dumitale. Un dascăl ia condeiul ca să explice purtarea copilului de care are grijă. Ruzzini este deci sclavul tutelei dumitale?

— Deducţiile pe care le faceţi sunt juste, Lady Wynham. Şi mă grăbesc să-ţi spun că Ruzzini, înainte de a pleca la Triest, mi-a înmânat chiar aici, acum două ore, o scrisoare pentru dumneata, prin care, bănuiesc că exprima regretul de a nu putea să meargă la palazzo.

— Ei şi?

— Scrisoarea nu ţi-a parvenit deoarece nu am transmis-o eu mecanicului însărcinat s-o aducă.

Lady Diana tresări, buimăcită. Bătu darabana în lemnul dur al mesei, cu vârful degetelor trandafirii, şi exclamă:

— A, asta e grav! Dumneata îţi arogi dreptul de a intercepta corespondenţele? Părinte, ai o curioasă concepţie cu privire la regulile societăţii civilizate. Ştiu că tagma iezuiţilor e o spadă al cărei mâner este la Roma, iar vârful – pretutindeni. Dar nu mă aşteptam să-mi văd pieptul plăpând ameninţat de arma aceasta periculoasă. Te rog să-mi dai scrisoarea ce-mi era destinată.

— Dorinţa dumitale va fi satisfăcută îndată, Lady Wynham.

Părintele de Salas deschise un sertar şi întinse un plic Lady-ei Diana. Ea recunoscu scrisul lui Ruzzini. Observă ironică:

— Nu ai deschis-o?

— Nu mi-aş fi permis aşa ceva.

Răspunsul iezuitului o încurcă. Parcurse degrabă cele câteva rânduri prin care Ruzzini îi cerea iertare că nu-şi ţinea făgăduiala şi spuse părintelui:

— Nu văd pentru ce te-ai abţinut să-mi expediezi la unsprezece seara o scrisoare pe care mi-o înmânezi, intactă, la unu noaptea.

— Pentru două motive, Lady Wynham. Primul este că procedând astfel, te sileam moralmente să vii aici şi să asculţi cele ce-ţi voi spune. Al doilea este că, prevenită cu două ore mai devreme, ai fi căutat să-l vezi pe Ruzzini. Poate că, din cauza seducţiei dumitale, el s-ar fi abătut de la datoria care-l chema la Triest chiar în această noapte. Am procedat, deci, ca un om prudent îndepărtând din drumul lui o sirenă al cărei farmec este primejdios şi-a cărei stăpânire este dăunătoare.

— Părinte, râzi de mine?

— Nu, Lady Wynham. Ironia mi-e străină în această seară. Orice glumă ar fi deplasată în acest moment grav, în care te-am chemat ca să-ţi dau o explicaţie.

Părintele de Salas, care umbla prin cameră, se opri scurt, cu mâinile la spate. Chipul său slab de schimnic spori austeritatea trăsăturilor. Articulă solemn:

— Lady Wynham, se impune să te dai la o parte din drumul contelui Ruzzini.

O tăcere îndelungă se aşternu în cameră. Tăcere care prevesteşte furtuna. Ostilităţile erau deschise între dogaresa aprinsă şi iezuitul hotărât. Două orgolii se ciocneau. Două voinţe îşi încrucişau spada. Lady Diana întredeschise capa neagră ce acoperea brocartul roz-auriu al travestitului său splendid şi, în atitudinea de sfidare ce-i exprima gândul mai bine decât orice cuvinte, exclamă râzând:

— Nu zău, Părinte, contele Ruzzini e tabu – şi aceasta din porunca tagmei dumitale? Ştiu! Ştiu! Ad maj'orem Dei gloriam. Dar devizei dumitale mi-e îngăduit să-i opun alta: Amorul şi Dreptul meu. Trupescul şi Spiritualul sunt în arenă junghiul în pumn şi vindicta în inimă. Eu numesc aceasta fair play.

— Nu râde, Lady Wynham. Îţi vorbesc cu conştiinţa că fac o faptă bună.

— Ei bine, suportă-mi şi în acest caz râsul! Mă sfătuieşti să mă îndepărtez de Ruzzini. Şi pentru ce? Sunt eu o decăzută care ameninţă virtutea unui Telemac legat de grija dumitale? Comit o faptă rea dorind conversaţia şi compania unui patrician care-mi place? Aşadar, cenzura tagmei iezuiţilor se aplică lumii întregi, iar eu sunt datoare să-i ascult legile? Mi s-a spus odată, Părinte, că dumneata şi cei din tagma dumitale năzuiţi uneori să puneţi iarăşi stăpânire pe frâna cugetelor. Chestiunea este deci adevărată dacă, în faţa mea, biată femeie scoasă la întâmplare în calea planurilor dumitale, te ridici cu legiunea de umbre negre ce-ţi înconjoară oportunismul.

— Nu mă ridic în faţa dumitale, Lady Diana. Mă ivesc în faptele dumitale şi-ţi vorbesc nu pe ton de poruncă, ci pe cale de sugestie. Nu ameninţ. Aş avea oare dreptul, măcar moral? Eu sfătuiesc. Nu te opresc cu mâna; fac semn de la distanţă.

— Văd, Părinte. Întinzi Simbolul pentru a scurta Decalogul. Nu cunosc Instrucţiunile secrete transmise dumitale de răposatul Ignatius de Loyola. Eu nu sunt în ochii dumitale decât o femeie frivolă, o pasăre de noapte care petrece sub candelabrele saloanelor şi care-şi caută coroana ancestrală în noroiul plăcerilor oprite. Exerciţiile spirituale pe care defunctul dumitale conducător le-a compus îmi sunt aproape necunoscute. Dar să nu crezi că mă vei domina, nici prin subtilitatea argumentelor dumitale, nici prin persuasiunea logicii dumitale. Prefer chipul meu clar unei conştiinţe curate.

— Crezi, deci, Lady Wynham, că starea conştiinţei dumitale n-ar putea ofili chipul de care eşti aşa de mândră? Crezi că avertismentul pe care ţi-l dau este inspirat de vreun mobil meschin?

Lupta dintre cei doi adversari devenea încordată. Un subiect de tablou simbolic pentru pensionarii Vilei Medicis! Lupta Amorului profan şi a Inspiraţiei divine, în decorul jalnic al unei locuinţe schimonosite pe malul unui canal întunecat. Căci acum, Lady Diana nu mai persifla. Pretenţia exegetului Gândirii Negre i se părea exagerată. Intervenţia lui – nepotrivită. Lady Diana socotea că este un abuz intolerabil ca un străin, investit chiar cu prestigiul şi autoritatea pe care i le puteau conferi legăturile lui speciale cu Dumnezeu, să se amestece în rânduiala amorurilor ei. Ateea se revolta. Epicuriana, în sensul adevărat şi superior al doctrinei, era jignită de o astfel de îndrăzneală. Reluă:

— Nu zău, Părinte, este nevoie ca cineva să vină în ţara asta pentru a suferi astfel de atingeri împotriva libertăţii individuale. Uiţi că eu sunt născută pe insula care a predat lumii Habeas Corpus? Cutezanţa avertismentului dumitale depăşeşte limitele realului pentru a intra în domeniul burlescului. Nicicând nu mi-a dictat cineva pe lume cum să mă port când bunul plac al inimii mele sau capriciul trupului meu erau în joc. N-am făcut niciodată nici rău, nici bine. Sunt neutră în faţa virtuţilor cardinale. Iar dacă păcatele de seamă ar fi benghiuri de frumuseţe, mi-aş pune câteva pe obraji. Află că nu am pe pământ alte directive în afară de poruncile fanteziei mele şi de prescripţiile extravaganţelor mele şi că, dacă nu respectam portul dumitale, aş fi ieşit din camera asta fără să te mai ascult.

Părintele de Salas înfruntase, imperturbabil, apostrofarea tinerei musafire. Nezdruncinat, cu acelaşi accent de trufaşă seninătate, răspunse:

— Pricep acum, Lady Wynham, partea jignitoare a cuvintelor mele pentru o femeie ca dumneata. M-am exprimat cu adevărul în culori roze. Dar dă-mi voie să stărui. În cazul de faţă lucrez în interesul dumitale, ca şi în interesul contelui Ruzzini. Crede-mă! Lasă-l cu misiunea înaltă care-l copleşeşte.

— Dar cine eşti dumneata? Ce rol joci în viaţa sa de te preocupă aşa de mult soarta lui?

— Un prieten, Lady Diana; nici mai mult, nici mai puţin decât un prieten.

— Dar cuvântul acesta care se scrie ”prieten” nu se pronunţă deloc ”complice”?

— Ba da. Dacă poate fi vorba de complicitate când doi inşi s-au întovărăşit pentru a face dreptatea să triumfe.

— Don Quijotte şi Sancho Panza.

— Sarcasmul dumitale nu mă poate atinge. Eu, prieten şi confident al lui Ruzzini, îţi spun încă o dată: ”Retrage-te din calea lui”.

— Dar...

— Oh, ştiu! Până în prezent el a avut tăria să reziste fascinaţiei dumitale. Dar trupul este slab. Sunt sigur că dacă ai insista să-l vezi, ar cădea biruit. Nu! Nu! Nu protesta! Citesc în inimi, doamnă. Viaţa mea regulată şi închinată riturilor sectei religioase care m-a onorat primindu-mă în sânul ei, n-a atrofiat în mine cunoaşterea sufletului omenesc, nici presimţirea răului, când el se ascunde sub frumuseţe. Totul în atitudinea dumitale îmi destăinuie gândul temeinic că-l pot adăuga pe Ruzzini pe lista cuceririlor dumitale. Cunosc unele amănunte din trecutul dumitale, Lady Wynham.Suntem informaţi suficient de exact asupra desfrânărilor – scuzabile, dealtminteri – ale femeilor din clasa dumitale. Ştim că foarte frumoasa scoţiană, în cinstea căreia a fost profanat spiritual numele sfânt al Madonei, are mai multe victime înlănţuite la carul său decât un dictator roman care se înapoiază pe Calea Sacră. La Paris, la Londra, la Viena, la Madrid, isprăvile dumitale sunt amintite ca nişte minunate recorduri în luptele Amorului nestatornic. Am aflat că trebuie să ne păzim de o adversară aşa de primejdioasă şi ne este teamă ca Ruzzini să nu se expună nepedepsit atracţiei unei femei ca dumneata.

Lady Diana tresări, sfidătoare din nou:

— Ai dreptate, Părinte. Ghiceşti, cred, foarte exact intenţiile mele. Ruzzini este bărbatul pe care-l aşteptam şi m-am hotărât să-l iubesc. Amorul zămisleşte amor. Al meu va găsi în sufletul lui ecoul chemării mele. Şi nici avertismentele nici ameninţările dumitale nu mă vor împiedica să-mi înfăptuiesc dorinţa.

— Oh, încă o dată, să nu vorbim de ameninţări, Lady Wynham! Timpul Inchiziţiei a trecut. Intervenţia mea este de

natură spirituală. Nu încerc să-ţi strâng gâtul în jug. Aş vrea doar să te conving prin forţa argumentelor mele, căci noi nu-l îngrozim pe păcătos; preferăm să-l luăm cu vorba bună.

— Până în prezent, argumentele dumitale se rezumă la propunerea: nu-l abate pe Ruzzini din linia lui dreaptă. Mi-ai vorbit despre triumful justiţiei. Justiţia este, deci, potrivnică iubirii?

Părintele de Salas se apropie ceva mai mult de Diana şi zise:

— Justiţia aceasta nu se poate împăca deloc cu iubirea dumitale.

Şi cum Lady Diana îl privea fără să înţeleagă, el preciză:

— Lady Wynham, dumneata faci parte din naţiunea duşmană pe care Ruzzini o va combate, căci aşa reclamă onoarea rasei lui. Mai mult nu pot să spun.

— O va combate? Dar eu cred că pacea domneşte pe pământ.

— Pacea e o mască pe care europenii şi-o pun pe chipul ros într-una de lepra incurabilă a războiului – război care, oh, nu încetează, împotriva tratatelor, antracte în decursul cărora oamenii civilizaţi se antrenează pentru luptele fratricide. Pacea oamenilor buni! Ieftină vorbă. Ostilitatea între popoare, ostilitatea înăbuşită, ipocrită, nemărturisită, se prelinge, râuleţ otrăvit, pe sub iarba livezii candide, amăgitoare. Eu, credincios înflăcărat, care îl ador pe Domnul atotputernic şi milostiv, eu constat aceasta cu durere. Dar Marc Aureliu, scuză-mă că-l citez pe acest virtuos împărat, Marc Aureliu nu spunea în faţa viciilor oamenilor: ”Asta e ordinea naturii”? A dori ca ea să fie altfel,ar însemna să doreşti ca smochinul, să dea alte roade decât acelea pe care le dă. Totul nu-i decât miazmă şi putreziciune într-un linţoliu. Aşadar, Lady Wynham, fiindcă suntem neputincioşi să schimbăm hienele în miei, ne rămâne cel puţin datoria superioară de a lupta pentru justiţie şi pentru pedepsirea vinovaţilor.

— Pedepsirea vinovaţilor? Cine este vinovat?

— Un compatriot de-al dumitale, Lady Wynham; un om care nu numai că a pângărit blazonul Ruzzinilor, dar a comis o crimă de drept comun rămasă nepedepsită.

— Vorbeşti de justiţie, Părinte. Ar trebui să spui, de fapt răzbunare... Căci se pare că mai mult este vorba s-o potoleşti

pe-aceasta decât să o slăveşti pe cealaltă. Morala dumitale nu este aceea de a întinde şi celălalt obraz?

— Lady Wynham, marele nostru Lessius a spus: ”Amfibiologiile sunt permise când ai o cauză dreaptă de servit”.

— Şi cine e compatriotul meu pe care vrea Ruzzini să-l pedepsească?

— Numele lui importă prea puţin, Lady Wynham. Să-ţi fie de ajuns să ştii numai că el există şi că dreptatea va fi satisfăcută.

Lady Diana se sculase. Întrebă:

— Dar în casa asta bizară puneţi la cale sentinţele dreptăţii dumneavoastră?

— Discreţia concialiabulelor noastre o impunea. În război, adversarii îşi tăinuiau pregătirile reciproce. Chiar în casa asta, în 1537, Loyola şi cei şase aghiotanţi ai săi s-au întâlnit pentru a elabora instrucţiunile societăţii viitoare. Am călcat, de altminteri, hotărârile noastre invitându-te pe dumneata aici; dacă vrei, Ruzzini n-o să ştie. Dar am socotit că aveam datoria să te previn la timp, ca să chibzuieşti înainte de a împinge mai departe aventura dumitale cu prietenul meu. Dacă insişti, Lady Wynham, îţi declar solemn nu numai că vei expune o inimă cinstită celui mai tragic dintre conflicte, dar vei risca să suferi crud chiar dumneata. Credinţa mea de creştin mi-a dictat conduita. Mai mult nu pot să spun.

— Recunosc, Părinte, bunele intenţii ce te însufleţesc. Dar îţi declar, nu mai puţin solemn, că n-o să schimb nimic din planurile mele. Dragostea e mai tare decât raţiunea, iar pericolul n-a făcut-o niciodată să dea înapoi.

— E o mare nenorocire, doamnă.

— Dar, încă o întrebare. Spui că-l voi expune pe Ruzzini unui tragic conflict. Vrei, desigur, să vorbeşti de bruneta aceea nostimă, care trăieşte în apartamentul de pe strada Sfinţilor şi care asista, deunăseară, la un conciliabul secret chiar în camera asta?

Părintele Salas o privi pe Lady Diana cu mirare:

— Văd că eşti îndeajuns de bine informată.

— Ştii la care femeie mă refer?

— Da.

— Mă voi expune, deci, vrăjmăşiei amantei lui dacă urmăresc îndeplinirea planurilor mele?

Atunci, părintele Salas tresări. O fixă cu mândrie pe frumoasa interlocutoare şi articulă grav:

— Te înşeli, Lady Wynham. Doamna în chestiune nu este amanta, ci sora contelui Ruzzini.

***

Lady Diana ieşi din locuinţa doamnei Saccardi şi-l găsi pe mecanicul care o aştepta la piciorul scării de piatră. Nu-şi mai dădea exact seama de lucruri. Era în ea un haos. Uimirea", neliniştea, dorinţa şi teama de a şti, voinţa de a triumfa şi nesiguranţa de a învinge, se zbăteau în tainiţele eului unde se elaborează îndemnurile şi cugetele, pasiunile şi aversiunile. Ordonă marinarului:

— Du-mă încet la Rezzonico, trecând prin Fondamente Nuove. Să nu mergi prea iute. Vreau să iau aer.

Avea îndeosebi trebuinţă să mediteze înainte de a ajunge la palatul său plin de muzică şi de râsete. Aşezată pe partea de dinapoi a bărcii, pe pernele din piele, în cabina de sticlă şi mahon, nu putea să alunge din minte viziunea înaltului demnitar al Companiei lui Isus. Ereticul torturat în faţa marelui judecător al Tribunalului nu putea să mai uite chipul neînduplecat al călăului său. Ochii Părintelui de Salas o hărţuiau, ochii lui mai ales, care îi sfredeliseră privirea neîncetat. Îl vedea parcă măsurând camera goală, oprindu-se deodată, imens, întunecat, fantomatic şi, privind-o, între crucifix şi perdelele decolorate; Ce extraordinar personaj şi cât de anacronic într-o lume în care tronează haina egalitară, banalitatea dorinţelor şi egoismul poftelor! În timp ce barca se furişa printre casele negre, căuta să priceapă rostul intervenţiei Părintelui de Salas. Nu era la mijloc un om politicos, născocit de Ruzzini pentru a-i arăta că nu doreşte să mai fie inoportunat? Nu putu să-şi închipuie aşa ceva şi socoti că iezuitul procedase aşa din proprie pornire. Dar cu ce scop? Dezinteresat sau inspirat de un misoginism excesiv? Şi, în primul rând, de ce omul bisericii încuraja astfel vindicta lui Ruzzini? Căci dacă ceea ce el îi spusese era adevărat, misiunea patricianului semăna mult cu o vendetă. Pe cine voia să pedepsească răzbunătorul? Şi ce mijloace întrebuinţa el? Atâtea probleme pe care ocolurile voite ale Părintelui de Salas le făceau de nedezlegat.

O chestiune o preocupa îndeosebi pe Diana. Era anglofobia lui Ruzzini. Deşi în convorbirile cu ea el nu-şi

manifestase niciodată sentimentele cu privire la naţia britanică, nu era mai puţin adevărat că vorbele iezuitului confirmau cuvintele lui Kraus. Patricianul părea să poarte o duşmănie tainică englezilor, o duşmănie dârză care, de ani de zile, îi inspira toate actele. Gândul acesta exercita asupra sufletului Lady-ei Diana o acţiune bizară. O atrăgea spre Ruzzini mai mult decât orice. Într-o zi la Londra spusese râzând prinţului Seliman: ”De la dragoste la ură nu e decât o distanţă de alcov”.

Într-adevăr, în ochii ei de preoteasă a Amorului, sentimentele patricianului faţă de compatrioţii săi nu-i răpeau nimic din darul de seducţie. Nu-i purta nici o ciudă că eL căuta să-l pedepsească pe unul dintre ei pentru răul pe care i-l făcuse. Era jignită însă văzând că el n-o socotise demnă de încredere şi că îşi putuse închipui că ea o să-i reproşeze satisfacerea unei răzbunări îndreptăţite.

Beatrice intra în Canalul cel Mare. Trecuse de pontonul din Bragora. Pe stânga, între Dogana iluminată cu focuri de bengal şi insula San Giorgio împresurată de candelabre, gura Giudeccei mesteca lampioane şi felinare, într-un talmeş-balmeş de vase zorite.

Foarte trudită, Lady Diana evoca amintirea ultimei sale plimbări nocturne cu Ruzzini pe laguna tăcută şi pustie. Când o să mai dea ochii cu el? Se mai cuvenea, după stăruinţa Părintelui de Salas, ca ea să se impună în viaţa patricianului acesta îndărătnic? El schiţase cu ea primele ritmuri ale unui flirt. Dar poate că el nu înţelegea să continue aventura. Atunci? Lady Diana se va vedea pentru prima oară în viaţă dispreţuită, umilită, abandonată de bărbatul căruia îi acordase, înainte de scrisoare, de dăruirea totală, mijirile unei pasiuni extraordinare? Zbucium înăbuşit. Nesiguranţă exasperantă care-i strica serbarea, îi întrista prezentul şi desfăşura deasupra viitorului vălurile cenuşii ale unui spleen de neînlăturat.

Luă deodată o hotărâre bruscă. Nu va mai apărea în saloanele sale. Dogaresa invizibilă îşi va lăsa invitaţii baltă şi va pleca mâine dimineaţă cu primul tren. Verona. Padova, lacurile – nu avea importanţă. Atmosfera Veneţiei devenea de nesuferit. Rezzonico, o puşcărie. Îl va lăsa pe Jimmy cu cocktailurile lui şi va căuta, într-o singurătate vremelnică, odihna cugetului şi pacea inimii. Cel puţin va încerca.

Intră pe furiş în palatul care zumzăia ca un stup răvăşit şi ajunse la culoarul care ducea la budoarul său. Deodată, paşi grăbiţi răsunară. Emma apăru, foarte agitată.

— Milady... E aici...

Lady Diana schiţă un gest de enervare.

— Fireşte, mă cheamă jos. Convinge-l pe Jimmy să se ducă înapoi în saloane, fără să-i spui că m-am întors. Du-te repede, repede...

— Dar, dar Milady se înşeală. Nu este domnul Jimmy, ci contele Ruzzini.

Lady Diana tresări. Paloarea se aşternu deodată pe chipul său:

— Ce spui?

— Domnul conte a sosit acum o jumătate de oră. N-a intrat în saloane pentru că nu e costumat. A cerut să-mi vorbească. I-am spus că Milady va reveni, cu siguranţă, în curând şi că...

Dar Lady Diana n-o mai asculta pe Emma; porni grabnic spre uşa budoarului şi se opri în prag.

Patricianul, în ţinută de călătorie, era într-adevăr acolo. El o privi cu admiraţie pe Lady Diana, care era încremenită de surpriză şi-i sărută mâna cu o aprindere neaşteptată.

— Ce apariţie minunată! Ce splendidă frumuseţe, carissima! Dogaresa reînviată! Ascultă. Minutele dumitale sunt şi mai preţioase decât ale mele. Văd că eşti mirată, pe drept cuvânt, văzându-mă aici, după biletul de scuze pe care ţi l-am trimis adineauri. Plec spre Triest chiar în noaptea asta. Dar n-am vrut să mă îmbarc fără a-ţi spune la revedere. Am socotit că scrisoarea mea nu este de-ajuns şi că nu-mi vei lua în nume de rău dacă-ţi voi exprima personal cele mai mari regrete pentru nerespectarea cuvântului meu.

— Buimăceala mea este aşa de mare, dragă prietene, încât precum mă vezi, nu-mi vin în fire.

Şi fiindcă îi privea capa neagră, fără să înţeleagă, Ruzzini reluă:

Dar de unde vii? Camerista dumitale mi-a spus să te aştept aici, asigurându-mă că te vei întoarce fără întârziere. Ieşişeşi, deci?

— Vin de la San Luca, unde am avut o întrevedere cu Părintele Antonio de Salas.

Ruzzini încruntă sprâncenele şi repetă:

— Antonio de Salas?

Atunci Lady Diana îi împărtăşi convorbirea cu iezuitul.

Ruzzini nu prevăzuse, desigur, intervenţia aceasta, căci o asculta pe Diana cu încordare. Când ea sfârşi, el spuse:

— Prietenul meu Antonio de Salas a găsit cu cale să-ţi spună lucruri de care este singur răspunzător. Te rog să crezi că nu eu i-am inspirat cuvintele acestea.

— Bănuiam.

— Şi că regret chiar indiscreţia sa.

— E regretabil deci ca eu să fiu mai bine informată asupra sentimentelor dumitale adevărate? Am eu aerul de a te ţine de rău pentru vrăjmăşia pe care o porţi compatrioţilor mei? Plăcerea pe care o încerc chiar în noaptea asta, văzându-te aici, nu este cea mai bună dovadă că nu-ţi port ciudă şi că, dimpotrivă, sunt foarte mişcată că ai venit să-mi spui adio înainte de a pleca la Triest?

Ruzzini se sculase. Luă mâna Dianei şi, înainte de a depune sărutul obişnuit, o ţinu într-a sa, în timp ce rectifica:

— Nu adio, Lady Diana... La revedere. Dacă nu cumva ţi-ar displace să vii peste cincisprezece zile la Roma. Ne vom vedea acolo cu siguranţă şi atunci voi avea răgazul să-ţi mărturisesc încrederea mea, toată încrederea. Aş vrea chiar foarte mult să-ţi explic unele lucruri pe care le voi încredinţa imparţialităţii judecăţii dumitale şi siguranţei discreţiei dumitale.

— Şi una şi alta sunt cucerite de dumneata, Ruzzini. Iar când ai să mă cunoşti mai bine, n-ai să mai încerci nici o teamă încrezându-te în mine. Du-te acolo unde te cheamă datoria. Gândul meu te va urma şi dacă prietenia mea te va ajuta să izbândeşti, fii sigur că ea nu va regreta că a fost dureros zguduită în noaptea asta de avertismentele unui iezuit neliniştitor.

Ruzzini sărută mâna întinsă; buzele lui atinseră pielea mai îndelung decât până atunci. Păru că vrea să mai spună câteva cuvinte. Dar deschise uşa şi dispăru.

Atunci, înseninată de bucuria lăuntrică ce alunga nesiguranţa inimii şi chiar amintirea recentelor emoţii, Lady Diana zvârli cu voioşie pe sofa capa neagră. Se privi în oglindă, schiţă din nou arcul trandafiriu al buzelor, îşi pudră părul şi verifică aspectul benghiului cochet de pe obraz. Apoi, mulţumită, se

hotărî să reintre în arena unde o aşteptau curtezanii. Cu sufletul uşurat, cu mintea plină de visuri fericite, ea străbătu culoarul mohorât şi deschise uşa ce dădea într-unul din saloane.

Primi în faţă o răbufnire de shimmy într-o hărmălaie de conversaţii desperechiate. Dar ea nu se simţi stingherită. Certitudinea de a-l vedea în curând pe Ruzzini la Roma o imuniza acum împotriva plictiselii şi a otrăvii moleşelii. Strălucitoare de frumuseţe, mai fascinantă ca oricând, cu buzele aprinse şi cu privirea biruitoare, se cufundă în zgomot, ca o naiadă veselă, ce se zbate în spumă şi în valuri printre delfini şi Tritoni.

VIII.

Aşezată pe o bancă a Palatinului, Lady Diana visa. Rozele amurgului pudrau cu aur roşu relicvele pietrificate din Forumul roman, luminau bolţile crăpate ale bazilicei Maxentiu şi mângâiau zvelteţea unduioasă a celor trei coloane din templul închinat lui Castor şi Pollux.

Lady Diana era singură. Turiştii plecaseră. Nimic nu mai tulbura magia arcurilor de triumf şi graţiile moleşite ale casei Vestalelor. Umbra Elocvenţei dădea târcoale în jurul Tribunei fără să se lovească de tweed-ul verzui al unui negustor din Liverpool şi nici un chip de călătoare nu se oglindea în apa fântânii. Inoportunii fugiseră. Fantomele aveau dreptul să se hazardeze între două pietre, fără a-şi pângări vălurile nepipăibile în contact cu lumea civilizată.

Lady Diana visa. Pânditoare cu ochi nostalgici, pe prora Palatinului, îl aştepta pe Ruzzini. Venită de la Roma de o lună de zile, ea aştepta semnalul. Îngrijorată şi supusă, nădăjduia; nădăjduia, rând pe rând mistuită de îndoială şi înviorată de speranţă. În ziua sosirii la Roma, primise din Geneva o telegramă prin care patricianul veneţian o ruga să nu-şi piardă răbdarea. Evenimente neprevăzute întârziau reîntoarcerea lui. În curând, însă, va fi la ea.

Şi zilele treceau, încete şi splendide în cadrul veşnic înflorit al Cetăţii Eterne. Şi, fără veşti din partea lui Ruzzini, Lady Diana gusta voluptatea îngrijorării surde în lumina soarelui arzător şi sub cerul albastru totdeauna.

Părăsise hotelul pentru a se instala la etajul al treilea al clădirii aşezate la colţul pieţii Treimea-Munţilor cu Vicolo Mignanelli. Îi era dragă piaţa aceasta cu biserica acoperită de două campanile şi cu obeliscul cu o cruce deasupra, aşa cum se cuvine într-un oraş unde creştinismul se afirmă pironindu-şi simbolul pe degetele împietrite ale păgânismului. Îi erau dragi, mai ales scările din Specchi, ca nişte paranteze suprapuse, care evadează parcă din barca de piatră împodobită în mijlocul pieţii Spaniei. Cumpăra în fiecare dimineaţă flori de la vânzătoarele care împodobesc scara cu trandafiri, irişi şi garoafe, Pelion de parfumuri pe Ossa cu vii culori. Zilele treceau şi nici un mesaj nu răzbătea până la călătoarea cea singuratică. Nici un prieten nu-i cunoştea refugiul. Jimmy Butterworth îi telegrafia zadarnic din

Veneţia, pe la toate hotelurile mari. Ea nu catadixea o iotă să răspundă. Se zăvora în apartamentul unde dimineţile stropite cu lumină caldă îi arătau Roma cu palatele, grădinile şi cupolele sale, scăldate în splendoarea solemnă a trecutului uluitor.

Ea îl aştepta pe Ruzzini. Îi scria răvaşe pe care nu i le trimitea şi-şi amăgea cu pana cruzimea incertitudini. În fiecare seară, când strălucirea Sfântului Petru din Vatican iradia În noaptea clară şi când clădirea mohorâtă a castelului San-Angelo ridica spre cerul înstelat rotunjimea-i masivă, umilită de spada Sfântului Arhanghel Mihail, Lady Diana îşi închina gândurile contelui Ruzzini. Profilu-i pur şi umerii săi goi apăreau la balconul din colţ. Genele lungi se aplecau peste ochii frumoşi, neliniştiţi şi, câteva minute, se consacra cultului celui care lipsea.

Era ora duioasă când toată fiinţa se dădea bărbatului pe care-l cunoştea aşa de puţin, când ofranda tăcută a trupului său se înălţa în noapte, spre regatul inaccesibil al căutărilor pierdute şi al strângerilor efemere. Era unirea simbolică a două umbre pe lespedea catedralei unde visul oficiază, cu ochi absenţi, cu gura mută, cu sufletul închis.

După ce dădea drum liber dorinţei ce zbura sub amurgul roman, se aşeza la masă, în faţa unui tablou din şcoala lui Giotto, şi scria. Scrisu-i lung şi fin, elegant ca arabescurile gândurilor ei, gonea pe hârtia mov. Îi scria lui Ruzzini:

„Te aştept pe tine, bărbatul pe care îl cunosc aşa de puţin; te aştept înfiorată de nerăbdare, ca şi cum legăturile cele mai strânse ar ţine sufletele noastre alăturate. În ceasul când tu te consacri probabil nevoilor misiunii tale misterioase, gându-mi dă târcoale în jurul tău. Dă târcoale, curios şi stăruitor, căci el e gândul unei femei. Te atinge uşor, ca un parfum uitat între filele unei misive dulci, i-ar fi teamă să-l vezi, căci el nu tronează asupra ta. E sclav, – de pe acum. Se ascunde, să nu te tulbure; tace, din teamă; se face micmicuţ cu nădejdea că va fi ţinut mai târziu de tine în mâini.

Nu-s singură la Roma. Tu eşti neîncetat cu mine, între pereţii vilei Borghese, când gândul mi se duce la Canova care-şi plimbă dalta incomparabilă pe sânul admirabil al Paulinei; şi catedrală când îngenunchez, fermecată de arta lui Borromini; îmi ţii tovărăşie chiar când rătăcesc plictisită, molatecă, prin văile din Pincio sau când îmi pierd vremea în Vila Medicis. Serile

aurii, când soarele coboară spre Altium, mă îndurerează deoarece le gust fără tine, iar ochii mei se umezesc privind singură pinii învoiţi care umbresc grădina Lacului.

Ruzzini! Ruzzini! Te chem, aşa de încet, de încet, încât nu mă aud nici lebedele pe apa liniştită. Îţi scriu doar că ora ta a venit. Îţi arăt trupul şi sufletul meu, spunând: Uite, asta e pentru tine, şi asta, şi aceasta... Pot să ţi le dau, fiindcă toate au trăit, iubit, vibrat şi suferit pentru ca într-o zi să iei totul cu o singură privire... Ruzzini, plânge-mă, nu mai sunt decât o biată femeie ce te aşteaptă...”

Scria în înfrigurarea expectativei. Îşi destăinuia dorinţele în faţa unui chip nelămurit. Invoca o umbră, poate eretică. Şi,, după ce termina scrisoarea, o băga în sertar pentru a n-o mai trimite la adresă.

Câte scrisori de femei n-au rămas astfel în cavoul unde Nelinişstea cu frunte îngustă veghează întruna? Câte scrisori, nespus de mişcătoare, pasionat de caste sau simplu omeneşti n-au rămas nopţi întregi sub perna acelora care nu îndrăzneau să le expedieze? Scrisorile pe care nu le trimiţi... Păsări oarbe care-şi cântă cântul îndurerat dinapoia zăbrelelor neantului,, în loc să ducă departe mângâierea serenadei lor... Biete flori veştejite înainte de a se fi desfăcut sub soarele voluptăţilor triumfătoare. Scrisori pe care le uzi cu lacrimi singuratice sub lumina mică a veiozei din budoar şi care se vor usca mai târziu sub cenuşa uitării. Scrisori pătate cu sângele inimii, scrisori înfiorate de dorinţă înspăimântată, scrisori neliniştite sau scrisori dezolate, sub ce mausoleu de violete uşoare şi de crizanteme nostalgice va trebui să fiţi îngropate pentru ca paginile voastre aşa de fragede să nu fie strivite?

***

Ambasada Angliei era luminată. Luminile garden-partyului nocturn învăpăiau vila din Via Venti Settembre iar aleile parcului despărţite prin peluza centrală, erau constelate de licurici albaştri.

În seara aceea, Sir Archibald şi Lady Buckey primeau societatea italiană şi pe membrii cei mai distinşi ai coloniei britanice. Deşi nu ar fi vrut, Diana fusese nevoită să accepte invitaţia stăruitoare a Lady-ei Buckley. Plictisită, se lăsase dusă la Porta Pia, dar hotărâtă să nu facă decât o scurtă apariţie sub candelabrele ambasadei.

Generalul Sir Richard Brickbatt K.C.B. Îşi oferise plăcerea s-o însoţească. Roşcovan la faţă şi cu părul de cânepă, majorul-general era un simpatic şi vesel om de viaţă, care în timpul războiului îşi petrecuse permisiile făcând chefuri la 96 Piccadilly. Ataşat militar, el studia, nu atât mijloacele miliţiei fasciste, cât mai ales virtuţile savuroase ale jalemulvi mustos şi rezerva italiencelor mirate ardoarea temperamentului său de britanic emancipat.

— Scumpă Lady Wynham, zise el urcând în urma ei scara de onoare împodobită cu portretul reginei Victoria, nu ştiu dacă-ţi place Italia. Dar eu nu vreau să fiu rechemat din Roma. Italiencele au gleznele uneori cam groase, dar nu cu picioarele se atârnă ele de gâtul nostru.

— Văd, generale, că solitudinea celibatarilor de teapa dumitale nu este decât un mit. E drept că bărbatului îi place să fie singur de dragul de a fi singur, pe când femeii îi place să fie singură cu cineva. Dar, fiindcă dumneata cunoşti mai bine decât mine societatea italiană, vorbeşte-mi despre frumuseţile care ne înconjoară.

Străbătuseră salonul verde şi luaseră loc în sala de bal, dinapoia unei coloane roşii de porfir. Orchestra cânta în galeria înălţată. Ferestrele erau deschise spre parc. Vocile urcau de pe peluză, dinaintea verandei.

— Scumpă prietenă, crezi că eu sunt gazeta Tibrului? E drept că frecventez Jockey Club-ul locul de curse de la Parioli, dineurile de la Castello dei Cezari şi ceaiurile de la Excelsior, unde se schiţează de obicei un dans între două feste cu cămăşi negre. Cyrano ar fi găsit aici materie ca să-şi exerseze verva. Nu răutăcioasă, ci spirituală. Ia te uită colo, lângă tânăra în mov. Nostim profil, nu-i aşa? Un Alma Tandem corijat de Sargeant. E marchiza del Monte. Bianca del Monte, văduvă tânără, foarte curtată de prinţul Tomacelli, care vorbeşte în momentul acesta cu ambasadoarea. Erau aseară la dancingul de la Bomboniere şi-i auzeam punând la cale planuri delicioase. ”Carissima, zicea prinţul, de ce nu ne-am petrece luna de miere la Capri?”. ”Oh, ştii bine că mi-e o frică groaznică de răul de mare”, protesta marchiza. ”Amorul, afirma cu gravitate prinţul, este remediul cel mai sigur contra lui”. Atunci, marchiza făcu o strâmbătură şi replică repede: ”Se poate. La ducere, poate că ar mai merge. Dar la întoarcere?”.

Lady Diana privi curioasă pe sceptica amantă a lui Tomacelli şi se sculă. Era cald în salon. Ducele de Santa Croce, pe care ambasadorul i-l prezentase, se oferi s-o însoţească în parc. Ducele era un bărbat încă tânăr, a cărui barbă tăiată a la Francisc I aureola cu negru chipul palid şi fin. Flecări în cea mai curată engleză cu Lady Diana şi se aşeză lângă ea în marginea aleii iluminată cu albastru. Treceau perechi-perechi. Grupuri vorbeau. Jazz-ul, înăbuşit de tapetele salonului, revărsa asupra palmierilor ţâşnete intermitente de sincope în cascadă.

Ducele de Santa Croce scoase o ţigară din buzunar. Spuse după ce o aprinse:

— Întâlnim la ambasadorul dumneavoastră, Lady Wynham, cele mai frumoase femei din Roma, – dumneavoastră prima – şi bărbaţii cei mai întunecaţi...

Remarca ducelui îi aţâţase curiozitatea. Aşteptă ca el să termine comparaţia. Apoi, fiindcă el tăcea, ea întrebă:

— Ce vă face să spuneţi aceasta?

— Oh, nimic, Lady Wynham. Doar prezenţa, astă seară, aici, a unui om a cărui activitate mă intrigă. De altfel, la ce bun vă spun eu mai mult, dacă nu ştiţi despre cine este vorba...

— Ar fi indiscret să vă întreb cum îl cheamă?

— Ba deloc. Este vorba de Angelo Ruzzini.

Lady Diana tresări. Făcu o sforţare violentă ca să-şi ascundă tulburarea şi izbuti să spună pe un ton aproape indiferent:

— Ruzzini? Îmi pare cunoscut numele acesta.

— Contele Angelo Ruzzini? Este un veneţian... Poate că aţi auzit de el acolo.

— Cred chiar că mi-a fost prezentat. Da. Un patrician simpatic, nu-i aşa?

— Mai mult decât simpatic. Un bărbat frumos. Un caracter. Dar aşa de misterios! Nici măcar prietenii săi, cum sunt eiu, nu ştiu nici ce face, nici ce vrea, nici ce pune la cale. Ruzzini s-a născut cu trei sute de ani prea târziu într-o Italie prea unificată şi prea prozaică. Pe vremea Sforzilor ar fi răsturnat toată Lombardia.

— E aici, astă seară?

— L-am văzut venind când noi veneam aici, în parc. Aţi vrea, Lady Wynham, să vi-l prezint din nou?

— Cum nu! Aş fi curioasă să văd mai îndeaproape pasărea dumneavoastră rară. Un veneţian care se agită sub mantie, nu întâlnim în fiecare zi sub copita calului lui Coleoni!

Ducele dispăruse în căutarea lui Ruzzini.

Cu inima agitată, Lady Diana se odihnea într-un fotoliu. Datorită penumbrei parcului, nu i se putea remarca paloarea, o paloare care trăda emoţia de nestăpânit ce-o cuprinsese. Tânguirea jazzului îi făcea rău, iar clămpăniturile saxofonului îi muşcau nervii sub pielea înfiorată.

Scoase o exclamaţie. O mână îi atinse uşor umărul gol; o mână la al cărei contact tresări violent. Se întoarse. Ruzzini era aici. El se apropiase tiptil, pe iarba peluzei. O privea în tăcere. Îşi strecurase braţul până la mâna ei, dincolo de brăţările de briliante şi de inelele de safir şi acum îi strângea mâna ca un stăpân sigur de sine.

Lady Diana nu vorbea. Nu putea să vorbească. Stătea, fascinată de apariţia aşa de subită, uluitoare şi de bogată în prevestiri. În urechile ce-i vâjâiau, jazzul nu mai distila ritmurile-i zevzece, ci o parodie tragică a temelor wagneriene. Îşi lăsa mâna înţepenită în stăpânirea omului pe care îl aştepta de atâtea zile, căruia îi scrisese atâtea scrisori pe care el nu le va citi probabil niciodată, pentru care împrăştiau în vântul serii atâtea înfiorări şi dorinţe.

Dar Ruzzini se aplecă spre ea şi, fără să-i spună bună seara, ca şi cum ar fi părăsit-o de cinci minute, zise:

— Vino în fundul parcului. Trebuie să-ţi vorbesc, Diana.

Ea se sculă. Îl asculta fără să ezite şi fără să se mire. I se părea normal ca ea să-i facă voia. O lege a naturii, cum este atracţia universală. Se încrucişară cu câteva grupuri pe alee şi se opriră în fundul parcului. Nu putea să-i mai vadă nimeni. Ruzzini îi oferi un scaun. Se aşeză foarte aproape de ea şi-i luă mânuţa într-a sa. O atinse uşor. Îşi apropie chipul, ai cărui ochi luceau şi vorbi aproape gură în gură:

— Diana, explicaţiile pe mai târziu. Îţi voi arăta cauza îndelungii mele tăceri. Îţi voi spune totul. Masca mea va cădea pe genunchii tăi. Astă-seară avem altceva mai bun de făcut. Cel puţin eu, căci n-am venit la garden party-ul ambasadoarei pentru a bea şampanie şi a dezghioca fadeţuri din degetele frumoase ale delegatelor nobilimii. Diana, îţi voi înfăţişa problema brutal. Ai să vezi că-mi pun fericirea şi viaţa în mâna

ta. După ce vei afla, ai să fii liberă să mă ajuţi sau să ceri să fiu arestat în urma reclamaţiei ambasadorului tău.

Cu tâmplele reci, cu gâtul încleştat, Lady Diana murmură:

— Vorbeşte, Ruzzini.

— Am încredere în tine. Suntem informaţi că Centrala telefonică din Roma a transmis ambasadorului, pe la zece seara, o depeşă de câteva cuvinte. Trebuie să cunosc cuprinsul exact al acestei telegrame care este, fără îndoială, descifrată în prezent. Ar fi o nebunie din partea mea să încerc asta. Tu, dimpotrivă, prietenă cu Lady Buckley, poţi să mă ajuţi. Desfăşoară resursele diplomaţiei tale şi caută să-mi îndeplineşti dorinţa. Te urmez de la distanţă. Întoarce-te în salonul cel mare şi, după ce ţi-ai îndeplinit misiunea, dă-mi de înţeles deschizând şi închizând de două ori evantaiul cu pene. Eu voi pleca discret şi te voi aştepta în piaţa Treimii-Munţilor. Dă-mi cheia de la apartamentul tău şi batistuţa parfumată cu blazonul tău. Ai să mă găseşti în balconul tău, visând la stele şi respirând cu ochii închişi miresmele parfumului tău drag.

Lady Diana îl privea pe Ruzzini. Oricine ar fi cutezat vreodată să-i vorbească aşa, n-ar fi obţinut de la ea decât un zâmbet ironic şi un adio definitiv. Şi totuşi, ea nu-şi bătea joc. Limbajul uimitor al lui Ruzzini n-o surprindea. I se părea natural ca el să-i vorbească aşa. Îi dădu, fără să şovăie, batista şi cheia care deschidea uşa adăpostului său; apoi, firesc, şopti:

— Am să încerc.

Se ridică. Atunci Ruzzini îi cuprinse deodată mâinile; le duse în dreptul inimii şi, cu glas grav, spuse:

— Diana, am câştigat partida. Sunt însă un bun jucător, îmi voi plăti datoria peste puţin timp. Du-te!

Clătinându-se, înfiorată de emoţia ce-o aprindea, Lady Diana vru să răspundă. Privirea lui Ruzzini se îndreptă însă spre lumini, spre veranda unde lumea se agita. Ea îşi reveni îndată şi porni pe alee. Ruzzini o urma la câţiva paşi. Ea îşi simţea voinţa ca pe o puternică undă irezistibilă, călăuzind-o, imboldind-o spre palatul alb, unde avea să rişte cea mai periculoasă dintre partide.

Se întâlni cu Lady Buckley în salonaşul verde. Frumoasa ambasadoare se smulse din mijlocul italienilor înfierbântaţi s-o curteze şi se apropie de prietena regăsită. Căci pe vremuri, la Londra, trăiseră ceasuri de prietenie, o prietenie intermitentă,

care înflorea sau se ofilea după voia serilor calde de la Mayfair sau Saint-James. Sir Archibald Buckley fusese prim secretar la Petersburg, când răposatul Lord Wynham o reprezenta pe Maiestatea Sa britanică la curtea lui Nicolae al II-lea. Lady Buckley şi Lady Wynham oficiaseră în faţa icrelor negre şi a borşului, dinaintea unui şir de mari-duci fermecaţi de frumuseţea lor. Aprinseseră prea multe inimi pentru a cunoaşte gelozia. Nu era în simpatia lor nici paiul invidiei, nici spărtura vreunui resentiment de femeie.

— Ce-i, Diana, zise ambasadoarea, te-ai jurat să trăieşti la Roma în sihăstrie?

— Nu, Edith. Dar mondenităţile mă plictisesc. Fâlfâirile de evantai între două madrigaluri îmi par, în această vară, nespus de puerile.

— ce arest, ce transformare! Dar cine a săvârşit minunea? Un bărbat? O biserică? Amant sau arheolog? Eşti atinsă de graţia divină sau posedată de necurat?

— Sunt atinsă de duhul meditaţiei solitare. Un popas între două caravane. Lacul cu apă din mijlocul deşertului, unde păcătoasa se opreşte să-şi cerceteze greşelile în oglinda curată a izvorului.

Schimbară confidenţe. Ruzzini trecu prin salon cu un ofiţer italian. Lady Diana abia se uită la el; simţi însă privirea-i poruncitoare care-i stimula, brusc, voinţa.

— Hai pentru cinci minute în budoarul tău, Edith, spuse ea ridicându-se. Vorbeşte-mi puţin cu inima deschisă, despre situaţia politică. Ambasadoarea de la Roma datorează aceasta fostei sale ambasadoare de la Petersburg.

Lady Buckley se porni pe râs:

— E drept, draga mea. Suntem, în definitiv, colege. Eu am rămas pe poziţie, în timp ce tu, femeie fericită, evadai din cariera unde orhideea Minciunii este cultivată între două reverenţe.

— Nu critica minciuna, Edith. O minciună e desigur o ipoteză la orele unsprezece, verificată la amiază.

— Vino cu mine în biroul soţului meu.

Vorbiră ca două profesioniste hrănite în seraiul Foreign Ofice-ului. Primul secretar e sociabil? Dar raporturile tale cu Ducele? Un om uimitor, nu-i aşa? O mână de fier sub o mănuşă fină. Ţi se face o bună primire la palatul Chigi? Ţi-aduci aminte

de intrigile noastre la Palatul de Iarnă cu bietul baron Frederic, pe care bolşevicii l-au omorât? Oh, oribila dramă rusă! Dar relaţiile tale cu ambasadorul Franţei la Roma? Un diplomat încântător şi dintre cei mai fini, nu-i aşa?

În timp ce vorbeau, Lady Diana, aşezată la biroul lui Sir Archibald Buckley, se juca maşinal cu hârtiile. Deodată, schiţă un gest de scuză şi exclamă:

— Vai, ce sacrilegiu! Răscolesc fără să vreau hârtii grave de stat!

— Oh, grave... Să nu exagerăm, draga mea. În fond, noi nu suntem decât factorii imprimatelor opiniei publice. Spun asta deseori soţului meu, care ia lucrurile în serios şi-l tachinez pe tema vanităţii iluziilor sale. Ea ne mai îngăduie Tradiţia, ca pe vizitiul Primarului, cu perucă şi cu zorzoane; dar peste un veac vom fi în spatele vitrinelor viitoarei doamne Tussaud, reînviată din scrum. Asta, draga mea, e o telegramă din Downing Street, cu privire la o afacere de contrabandă din Malta. Vasul Essex a cam înghiontit un vaporaş italian, care nu era în regulă cu vameşii. Asta e o misiune a deputaţilor noştri care vin să miroasă parfumul sindicatelor fasciste. Suntem invitaţi să-i recomandăm la Palatul Vidoni pentru a nu fi primiţi cu pătlăgele roşii şi ouă clocite de către cămăşile negre din Milano. Oh, telegrămioara asta e întrucâtva mai serioasă. Archibald a descifrat-o adineauri. Ce-o fi spunând?

Lady Buckley îndreptă lornionul spre hârtia oficială şi citi neglijentă, cu jumătate de glas:

Guvernul Majestăţii Sale a hotărât îmbarcarea batalionului 8 de grenadieri Guarzi pentru Alexandria. Transporturile Bristol, Arcadia şi Fingall s-au pregătit la Shouthampton pentru călătorie. Vă rog să conferiţi de urgenţă cu guvernul italian asupra contrabandei de arme prin Tripolitania pentru a ajunge la o înţelegere în privinţa necesităţii de a tăia rebelilor egipteni această sursă de aprovizionare”.

Lady Diana scoase un oftat uşor, dezamăgit:

— Oh, nimic senzaţional la urma-urmei... Insurecţia de pe Nil işi urmează cursul şi într-o lună va fi înăbuşită. E finita la comedia pe scena Faraonilor. Sfinxul reintră în cuşca de sufleur, iar cortina cade peste piramide.

— Eşti optimistă, Diana. Archibald vede de pe-acum tot Islamul în flăcări.

— Oh, soţul tău îl citeşte mult prea mult pe Schopenhauer. Prescrie-i două buline de Mark Twain dimineaţa şi o lingură de Swift după lunch. Dar sunt o mare vinovată, draga mea. Te răpesc musafirilor tăi. Să ne întoarcem degrabă în saloane. Mi-e simpatică ambasada voastră. E familiară, fără pretenţii. Ceva din stilul vechi colonial american!

— Palatul Farnese al francezilor e prea impunător. Eu prefer să stau aici, cu câţiva păuni albi în parc şi cu o piscină în mijlocul peluzei.

Se înapoiaseră în salonul cel mare. Lady Buckley fu înhăţată de oaspeţii cei noi. Lady Diana fu captată de privirea lui Ruzzini, care o pândea de după una din coloanele roşii de profir.

Deschise şi inchise evantaiul de două ori şi zâmbi ducelui de Santa Croce care-i oferi braţul ca s-o conducă la o masă cu pahare de zmeură. Generalul Brickbatt K.C.B. O acapară la rându-i, urmat de un secretar francez de ambasadă care purta cu un orgoliu de o sută de lumânări îngâmfarea funcţiei sale. Curând, un fruntaş al fascismului, cu insigna partidului la frac, şi un milionar american cu ochii încercuiţi de ochelari de aur completară asedierea Lady-ei Diana care, nerăbdătoare şi nervoasă dădu drumul săgeţilor graţiei sale periculoase.

Era ora unu noaptea când putu să evadeze. Maşina ţâşni ca un bolid negru pe Via Quattro Fantone.

Automobilul dădu buzna în Via Sistina şi se opri în mica piaţă a Treimii-Munţilor.

Cu pulsul pripit, cu mâini tremurătoare, Lady Diana urcă scara. Uşa apartamentului era întredeschisă. Se opri câteva clipe ca să-şi recapete respiraţia şi traversă anticamera. Salonul întunecat era pustiu. Înaintă, îngrijorată, spre careul luminat de razele de lună pe care-l desprindea fereastra deschisă şi la balcon.

Ruzzini era aici. Într-un fotoliu, cu ţigara pe buze, o-aştepta. Lady Diana se apropie. El nu se ridică. Luă mâna îngheţată ce atârna inertă şi o atinse. Era gestul posesor al stăpânului care dezmiardă un animal tânăr, ascultător, şi care-i mulţumeşte c-a stat la pândă. O privi şi o întrebă fără vreo introducere:

— Ce era în telegrama aceea, Diana?

Lady Diana relată cuvânt cu cuvânt cuprinsul telegramei oficiale. Ruzzini dezmierdă iarăşi mâna molatică. Apoi, cu

stânga, scoase din buzunar o hârtie împăturită în două. O întinse Lady-ei Diana care, uluită, citi:

”„Guvernul Majestăţii sale a hotărât îmbarcarea Batalionului 8 de Scottish Riffles şi a Batalionului 2 Grenadieri Guarzii pentru Alexandria. Transporturile Brisol, Arcadia şi Firigall s-au pregătit la Shouthampton pentru călătorie. Vă rog să conferiţi de urgenţă cu guvernul italian asupra contrabandei de arme prin Tripolitania pentru a ajunge la o înţelegere în privinţa necesităţii de a tăia rebelilor egipteni această sursă de aprovizionare”.

Surpriza ei era aşa de profundă încât hârtia îi căzu de pe balcon. Murmură buimăcită:

— Dar... dacă ştiai, de ce m-ai...

Ruzzini se ridicase brusc:

— Pentru a-mi da seama de calitatea iubirii tale, zise el cu glas înăbuşit.

Şi, prinzând în braţe, brutal aproape, corpul Dianei înfăşurat în brocart alb-auriu, o strivi la piept, adăugând:

— Diana, din noaptea asta îţi dăruiesc tot sângele inimii mele şi toată carnea trupului meu. Îţi dau viaţa mea. Fă ce vrei cu ea.

Şovăind, cuprinsă deodată de ameţeală, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Ruzzini şi-şi oferi buzele reci căldurii sărutului său. Stătură înlănţuiţi câteva minute, pe balconul micuţ, În faţa Cetăţii Eterne adormite. Turlele Treimii-Munţilor şi obeliscul grădinilor lui Salust binecuvântau prima şi neuitata lor îmbrăţişare. Păgânismul şi Creştinismul, în secretă complicitate, aprobau dragostea lor sub cearcănul nopţii îmbietoare. Cupolele cetăţii tăcute sclipeau. Vălul argintiu al unei pânze uşoare se scămoşa în arborii din Pincio.

IX.

Clopotele bisericilor romane sunau. Porumbei cafenii desenau arabescuri pe cerul matinal, deasupra cupolei sumbre a lui Augusteo. Primele raze de căldură intrau în cameră, prin tulul ferestrei deschisă larg.

Patul era un peisaj sub lumina razelor lunii; albul încreţit al cearceafurilor se imprima în relief pe craterele voluptăţilor stinse.

Ruzzini vorbea, strângându-şi în braţe captiva fericită. Vorbea contemplând cearcănul destăinuitor de înfiorări trecute ce umbrea ochii moleşiţi ai Dianei. Vorbea, dezmierdând pijamaua albăstruie care, deschisă pe sânii pali, răspundea armonios părului ei blond în dezordine.

— Diana, eşti mai frumoasă în ochii mei decât toate Reynoldele şi toate Lawrencele cu care se mândresc galeriile din ţara ta. Delicateţea trăsăturilor tale îmi încântă ochii de mediteraneean iar puritatea diafană a chipului tău eclipsează pentru mine cele mai frumoase ceruri din Sorrento şi din Amalfi. Îţi pot spune acum că mă ţii ca pe un gladiator înfricoşat în mijlocul arenei, acum când mi-ai înfrânt orgoliul şi mi-ai subjugat voinţa. Pot să-ţi spun asta deoarece dintr-o făptură mândră şi întunecată, geloasă de independenţa sa, ai făcut un sclav zâmbitor. Oh, Diana, te iubesc pentru că ai rezistat prea mult. Te iubesc cu îndârjire fiindcă m-ai zbuciumat prea mult. Aseară, aşteptându-te în balcon, priveam stelele. Noi, veneţienii, suntem superstiţioşi, ştii. Priveam stelele şi mă întrebam ”Care-i a ei? Care-i a mea?”. Deodată, doi meteori străbătură constelaţia Lirei. Se îndreptau unul spre celălalt. Părea că se vor întâlni. Apoi se stinseră deodată şi dispărură în bezna eternă a spaţiului sideral. Dar aproape se atinseră. Sărutarea simbolică a două stele căzătoare, sub volumul negru al frumoasei nopţi de vară, fu pentru mine cea mai mângâioasă dintre prevestiri. Sufletu-mi fu încântat şi înseninat. Te aşteptai cu inima tihnită şi bucuroasă. Ştiam că noaptea aceea va fi noaptea noastră şi că, oricare ar fi destinul, nu vom regreta niciodată că am trăit-o.

Diana asculta, ameţită, vorbele lui Ruzzini. Abandonată ca o copiliţă la pieptul lui, se lăsa fără nelinişte în voia fericirii atât de aşteptată. Gustase de atâtea ori minutele alinătoare când îşi va savura bucuria animalică de a se odihni lângă trupul lui,

dorise aşa de mult ora aceasta negrăită încât era amorţită în destinderea perfectă a nervilor şi în plenitudinea fizică a voluptăţii.

Se făcea mică, mică, în braţele lui Ruzzini. Păru-i blond, încâlcit în gheara capricioasă a plăcerii, îi umbrea fruntea. Zâmbetul recunoştinţei rătăcea pe buzele-i întredeschise. Ruzzini o contempla. Ochii săi negri se fixau rând pe rând pe desenul perfect al gurii adorabile, pe linia pură a năsucului drept, pe conturul fermecător al sânului indiscret, care hazarda o privire trandafirie prin deschizătura temniţei azurii. Sclav docil, Ruzzini îşi ţinea zdravăn prada. Se îndestula cu propria-i înfrângere, condotierul învins. Cu ce bucurie tăcută atingea trupu-i bronzat albul corpului frumos, încântat şi consimţitor! Cu ce recunoştinţă vedea cum pleoapele grele ale Dianei închideau viziunea superbă a strângerilor lor şi a sărutărilor lor!

Duminica aceasta italiană era parfumată de imnuri glorioase. Cântecul clopotelor anunţa credincioşilor uimiţi sub cupolele din împrejurimi, naşterea unei mari iubiri într-o cameră cu plafon galben, vechi. Pereche minunată a cărei înălţare spre piscurile patimii Eros ar fi putut-o proclama în auzul umbrei Forumului!

Timpul trecea. Diana şi Ruzzini, în letargia binefăcătoare ce-i amorţea, nu se clinteau. Tulul ferestrei se umfla uneori sub o răbufnire de vânt călduţ, voal nupţial înfiorat de amintirea dezmierdărilor recente, iar petalele de trandafiri cădeau una câte una, punctând parcă cu alb litania orelor.

Deodată Diana deschise ochii, se agăţă de gâtul amantului său şi zise:

— Aseară, dragul meu, mi-ai făgăduit că-mi vei spune totul. Şi totuşi masca ta n-a căzut. Am iubit, şi în noaptea aceasta, un domino necunoscut de carnaval veneţian. Haide, vorbeşte-mi repede.

— Cum, ceasul dureros a şi venit, Diana? E nevoie deci să rup aşa de curând vălul farmecului nostru?

— Farmecul nostru poate înfrunta orice!

— Cine ştie? Nu preferi să aştepţi? Să guşti încă iluzia care ne leagănă, înainte de trezirea duşmănoasă a realităţii?

— Vorbeşte!

— Femeie! Eterna curiozitate care va spulbera toate fericirile ca să vadă ce este îndărătul lor! Diana! Ediţie de lux a

cărţii Evei! Canova înviat însufleţit de Eros în braţele mele! Nu te temi să-ţi cufunzi mâinile fine în cenuşa neagră a trecutului meu? Nu te temi c-ai să afli lucruri ce-ţi vor întuneca soarele şi vor pune amărăciune în cupa sărutărilor noastre? Trecutul unui amant e cabinetul lui Barbă-Albastră, în care atârnă cadavrele fără număr ale iubirilor defuncte... deşteptele şi proastele, cerebralele şi senzualele, geloasele şi oportunistele. Ele sunt aici, una lângă alta, mumificate în uitare, pietrificate de timp, monstru neîndurat ce-şi mestecă între fălci amintirea. Nu te temi să întredeschizi colţişorul acesta întunecat, plin de lacrimi secate, de scrisori îngălbenite şi de amintiri ofilite?

— Nu! Nu! Vreau să ştiu. Nu-i nimic dacă inima-mi sângerează. Să sufăr pentru tine, frumosul meu iubit, este o fericire desăvârşită. Înseamnă a-ţi da trupul meu şi mai mult pentru ca tu să-l marchezi şi mai bine cu pecetea posesiunii. Nu voi cunoaşte iubirea ta întreagă decât după ce-mi vei fi făcut mult rău.

— De altfel, ceea ce am să-ţi destăinui nu aparţine cărţii tainice a vieţii mele galante. Este vorba de o femeie, desigur, dar nu o femeie pe care ai avea dreptul să fii geloasă. Ai să pricepi acum.

Ruzzini se ridică pe pernă. Diana se rezemă de genunchii lui îndoiţi. El îi luă mâna fină şi-i zâmbi blând. Pentru ca el să-şi înceapă istorisirea, ea se mai aplecă o dată, oferindu-i sărutul dulce pe care el îl culese încet din potirul cărnos al gurii ei. Pe urmă, el vorbi:

— Acum un an, contesa Nicoletta Ruzzini – o rudă a mea – părăsea Veneţia, unde locuia de obicei, pentru a se duce la Londra. Nicoletta avea douăzeci de ani. Era o frumuseţe brună, cu chip de camelie, o fiinţă inteligentă şi rafinată. Era fecioară. Nici dorinţa bolnăvicioasă nu-i subjugase mintea, împotriva ispitelor din juru-i, împotriva admiratorilor care, din Lido în piazzeta, se ţineau după ea. Plecase la Londra ca să cunoască mai bine viaţa mondenă şi aceasta sub oblăduirea celei mai bune prietene a ei, Mrs. Andrew Perkins, una dintre fruntaşele societăţii britanice, o femeie cu o reputaţie desăvârşită şi purtare exemplară.

Timp de trei luni, Nicoletta, musafira doamnei Perkins în vila acesteia din Regent’s Park, trăi zile minunate la Londra.

Soarta părea că-i zâmbeşte, iar viaţa îi rezerva cele mai îmbătătoare roze. Într-o seară, la Covent Garden, îi fu prezentat un englez. Un colonel tânăr încă – patruzeci şi patru de ani – care servise în Mesopotamia în timpul războiului european şi pusese în slujba Inteligenţei britanice resursele extraordinare ale minţii sale. Este nevoie să ştii exact cine era omul acesta. Un diletant. Da, da, oricât de extraordinar ţi s-ar părea sub uniforma kaki. Un artist şi un diletant împodobit cu epoletul roşu al statelor-majore. Un iscoditor de oameni şi de femei. Curios, nu? Războiul cel mare nu ne-a obişnuit să întâlnim suflete aşa de rafinate la popotele englezeşti, unde mâncăcioşii sunt mult mai numeroşi decât amatorii de psihologie. Oricum, ofiţerul acesta, al cărui nume ţi-l voi spune îndată, deveni căpetenia celui de-al doilea birou britanic din Orient. Cincisprezece ani de călătorii şi îndelungi şederi în Arabia, Siria, Egipt au făcut din el o autoritate în politica musulmană. El este cel care, cu prietenul său Lawrence, l-a ”inventat” pe regele Faygal şi a dejucat până în prezent comploturile naţionaliştilor din Cairo. Vorbeşte araba ca un beduin. Se simte în largul său la Moscheea cea Mare de la Mecca, aşa cum tu te simţi într-un salon din Park Lane. E un mare orientalist.

Ruzzini adăugă cu glas înăbuşit:

— Şi-un mare criminal.

Lady Diana tresărise sub fulgerarea care, deodată, învăpăiase ochii amantului. Repetă încet:

— Un mare criminal?

Dar Ruzzini îşi recăpătase calmul şi, cu glasul aproape indiferent al unui povestitor ce spune o poveste, continuă:

— Mrs. Andrew Perkins îl prezintă deci pe colonel Nicolettei. Desigur că frumuseţea italiencei l-a izbit puternic deoarece îşi exprimă dorinţa s-o mai vadă. Peste cincisprezece zile el oferea o masă în cinstea contesei Ruzzini în magnifica reşedinţă pe care o are în Hampton Court. Peste o lună, adresa doamnei Perkins, paznica oficială a Nicolettei, o cerere în căsătorie. Tânăra contesă Ruzzini nu simţea pentru colonel nici o atracţie deosebită. Îl privea ca pe un om foarte cultivat, a cărui societate era interesantă – nimic mai mult. Cinismul elegant al călătorului nutrit cu scepticismul lui Pyrron îl îndepărta de ea moraliceşte, aşa cum înfăţişarea sa fizică o lăsa indiferentă la încercările lui de seducţie. Colonelul era, dimpotrivă, răpit de

Nicoletta. Refuzurile ei nu tămăduiau aprinderea englezului care părea tot mai aţâţat de piedicile pe care le întâlnea în cale. Atunci îşi făuri planul. Profitând de o absenţă a doamnei Perkins, plecată la Dublin, trimise Nicolettei o telegramă concepută în aceşti termeni:

„Suntem invitate de colonel la Hampton Court. Vino direct sâmbătă. Ne vom întâlni la el. Cu dragoste, Perkins". Încrezătoare, Nicoletta se duse la castel. Colonelul o primi, înconjurat de servitori nubieni, într-un decor minunat ce plăcea nespus de mult copilei şi pe care nădăjduia să-l guste sub ocrotirea prietenei sale. Dar Mrs. Perkins nu era acolo. Deoarece Nicoletta era mirată, colonelul îi arătă – culmea trădării, o depeşă din Dublin, prin care Mrs. Perkins îl înştiinţa că nu va sosi decât duminică, la zece dimineaţa.

Seara fu agreabilă. Colonelul risipea fără precupeţire toate resursele spiritului său. Îşi ţinea musafira tânără şi frumoasă sub farmec, în umbra panopliilor cu încrustări şi cu vaze mari, persane, pline cu irişi negri şi orhidee.

Ruzzini tăcu. Privirea încordată a Lady-ei Diana sfredeli ochii lui. Îl întrebă:

— Şi pe urmă?

El strânse cu violenţă mâna plăpândă şi adăugă:

— Pe urmă drama s-a desfăşurat. O ghiceşti, desigur, în toată grozăvia ei. Crima unui satrap oriental ce striveşte un crin în mâna sa ucigaşă. Nicoletta fugi în noapte şi, nebună de ruşine şi durere morală, se întoarse pe jos la Londra. A doua zi, fără măcar să aştepte întoarcerea prietenei care nici azi nu cunoaşte tragedia aceasta, se îmbarca pentru continent şi, pasăre rănită, se înapoie la Veneţia, unde căzu în braţele mele.

Ruzzini tăcu, apoi, cu ochii semi-închişi, cu mâna ca o gheară înfiptă în părul blond al amantei sale, încheie:

— Diana. colonelul a săvârşit asupra Nicolettei, contesă Ruzzini, cea mai mârşavă crimă. Eu, Angelo Ruzini, am jurat să-mi răzbun sora, la altarul Sfintei Fecioare de la Santa Maria della Salute.

Lady Diana suporta, cu intensă voluptate, superba pornire a omului iubit. Deşi pângăritorul onoarei Ruzzinilor era un compatriot de-al său, tot sufletu-i se oferea complice eroului celei mai frumoase nopţi pe care-o trăise. Susţinuse flacăra

privirii întunecate şi suportase, voioasă, menghina mâinii lui crispată pe pumnul său. Replică:

— Angelo, purtarea ta e dreaptă. Eu, care nu cred în Dumnezeu, sunt sigură că el va aproba pedepsirea criminalului. Te iubesc şi mai mult pentru faptul că vrei să-ţi răzbuni surioara şi voi face totul pentru a te ajuta.

— Dacă mă urmezi pe drumu-mi lung, Diana, spinii calvarului meu te vor răni. Îţi spun: ai încă timpul să abandonezi, dacă ţi-e teamă să nu-ţi pătezi mâinile sau să nu-ţi sângerezi trupul. Te iubesc din tot sufletul, martor mi-e Dumnezeu! Dacă te-aş pierde în această seară, n-aş mai trăi decât susţinut de înflăcărarea misiunii ce mă aşteaptă şi aş muri fericit după îndeplinirea ei. Dar deoarece tu eşti pentru mine totul, deoarece salvarea, siguranţa ta fizică şi morală îmi sunt şi mai scumpe decât dragostea mea egoistă, eu îţi spun astăzi: ”Bagă de seamă! Dacă mă urmezi, patrimoniul tău ancestral de britanică se va nărui pe altarul pasiunii tale. Vei fi datoare să nu te dai în lături de la renegarea devizei regilor tăi şi de a renunţa la drapelul tău, raliindu-te la pavilionul negru pe care îl voi înălţa cât de curând...”.

Ruzzini o îmbrăţişă furtunos. Îi strivi la piept trupul mlădios şi adăugă:

— Diana, mi se zdrobeşte inima spunându-ţi: ”Pleacă!”. Şi în momentul când îţi cer să te duci, buzele mele te cheamă. Braţele mele se întind spre tine. Ochii mei imploră privirile tale. Te izgonesc, însă vreau să rămâi.

Zguduită, Diana înlănţui gâtul lui Ruzzini şi murmură:

— Tu eşti trupul trupului meu. Tu mi-ai zdrobit trecutul. Tu m-ai reînviat la flacăra mistuitoare a dragostei tale. Pentru tine mi-aş sfâşia drapelul, ţara, prietenii. Pentru tine aş trăda restul lumii. Sunt acum unealta ta supusă, demnă de încredere. Angelo, tu eşti stăpânul meu drag şi-mi plec fericită fruntea care nu s-a încovoiat niciodată, în faţa ta.

Înlănţuiţi, în tăcere, ascultară bătăile inimilor lor care se contopiseră. Carnea lor crispată, nervii lor întinşi se potoliră într-un farmec de negrăit, scăldat de soare şi de sinceritate. Cu gesturi înduioşate, Ruzzini dezmierdă părul Dianei, fruntea, ovalul încântător al chipului ei moleşit. Cu voce îndepărtată, ea întrebă:

— Vrei să-mi spui numele ofiţerului englez?

Fără să întrerupă lenta mişcare a mâinii stângi, care sculpta curba sânului catifelat, Ruzzini răspunse:

— Da. E colonelul Warren... Leslie Warren.

Lady Diana fu nevoită să desfăşoare o energie supraomenească pentru a nu scoate o exclamaţie. Genele-i tremurară pe pleoapele închise brusc. Inima-i bătu aşa de tare încât se temu ca Ruzzini să nu bage de seamă emoţia care pusese stăpânire pe ea... Leslie Warren... Leslie Warren... Numele îi lovea tâmplele odată cu ritmul accelerat al sângelui. Gustul acru al trecutului urca spre gura ei. Hazardul, nebun crud cu orbitele goale, fluture de noapte nechibzuit care se ciocneşte de cei patru pereţi ai existenţei noastre, voia ca în acest ceas de tihnă desăvârşită şi de fericire negrăită, să audă răsunând, dincolo de stepele amintirii, numele unuia dintre foştii săi amanţi.

X.

Fostul ei amant? Cuvântul nu era tocmai exact. Nu-l iubise niciodată pe Leslie Warren. Aventura lor, foarte scurtă, durase cât amurgurile din zilele de iarnă. Se întâlniseră la Paris, într-o după-amiază, la Cercul Interaliat. Cerul vioriu al Champs-Elysee-ului, sfâşiat de crengile uscate ale copacilor, iriză veranda ce dădea spre grădinile pustii. Unul lângă altul, în fotolii prielnice confidenţelor, murmuraseră cuvinte cinice.

Lady Diana se plictisea. De trei luni de zile, viaţa sa era monotonă. Simţea nevoia să împungă pe canavaua neurzită floricica roşie a unei aventuri trecătoare; voia să simtă zvâcnetul unei voluptăţi instantanee. Colonelul Warren părea diletantul în măsură să-i procure acest scurt-circuit senzorial. Tot timpul primei lor conversaţii trecură în revistă, ca nişte chirurgi experţi ce întind pe marmură viscerele pacientului, fiorii eventuali posibili sau probabili.

Conversaţia se sfârşi cu o cină într-un cabinet particular, o cină agrementată de muzica discretă a unui jazz ce se strecura, înăbuşit, prin pereţii cu tapet de mătase.

A doua zi, Lady Diana primea o foarte frumoasă Biblie, admirabil legată, împreună cu cartea de vizită a colonelului şi cu aceste cuvinte: ”Scumpă Diana – Tomul acesta gros pentru a-ţi ispăşi păcatul de aseară”. A doua zi, colonelul primea un frumos exemplar din Examenul Florei, împreună cu cartea de vizită a Lady-ei Diana şi cu aceste rânduri: ”Scumpul meu Warren – volumaşul acesta pentru a-ţi ispăşi ignoranţa de-aseară...”.

De zece ori colonelul Warren încercase s-o mai vadă. Ea se eschivase de fiecare dată. Libertinajul amăgitor al omului acesta o dezamăgise. Săvârşise o eroare. O trecea în contul profiturilor şi pierderilor din Registrul cu aventuri efemere. Şi-apoi, cu perspicacitatea ei aproape diabolică, mirosise un suflet de mârşav sub manierele lustruite ale amatorului eclectic.

Evoca aceste amintiri amare mergând pe Via del Plebiscito la întâlnirea dată de Părintele de Salas în biserică. Păcătoasă nepocăită, se îndrepta agale, cu sufletul îngreunat de fericire şi de nelinişte. Iubea în sfârşit. Iubea splendid. Dar iubirea superbă semăna de pe-acum în inima ei germenele zbuciumării. Amantul ei avea să lupte împotriva unui duşman. De ce să fi cunoscut

oare acest duşman gustul sărutărilor ei? De ce pata asta în soare? De ce defectul acesta pe cristal?

Ruzzini nu va bănui adevărul nicicând. N-o să ştie nimic atunci când ea o să-l ajute cu trup şi suflet în lupta crudă. Şi totuşi, chiar în pragul iubirii lor se profila o umbră. Diana trebuia să tacă atunci când totul o îmboldea să se spovedească. Ea, care până atunci mânuise minciuna cu graţia şi siguranţa unei Amazoane dibace în a trage cu arcul, ea care dorea în sfârşit să-şi deschidă sufletul în faţa alesului ursit, se vedea silită din nou să tăinuiască, să ascundă, să evite sfărâmarea oglinzii pe care o ţine Zâna Fântânii. Nu era aceasta porunca misterioasă a justiţiei iminente? Destinul, maestru de neîndurat, n-o făcea să audă nota aceasta falsă a trecutului în leitmotivul fericirii noi, chiar şi plăcerile de-o zi şi, o să-i demonstreze că, virtuoasă a minciunii, ea era condamnată să-şi târască lanţul prin parterele înflorite ale paradisului regăsit.

Urcă treptele bisericii cu stil baroc. Un miros greu de ceară topită, stârnită de curentul de aer al uşii, o izbi. Zări la stânga, între patru coloane scobite de marmură cenuşie cu dungi de aur, sarcofagul de sticlă al lui Ignatz de Loyola. Deasupra, sfântul, în argint, îşi înălţa statura dinapoia unui zaplaz rotund de candelabre de bronz vechi.

Un bărbat în negru era îngenunchiat, cu ochii închişi. Lady Diana îl recunoscu pe Părintele Antonio de Salas. Se pironi la spatele lui, respectându-i ruga. Închise şi ea ochii ca să nu mai vadă sarcofagul luminos în care dormea efigia generalului venerat. Statuia aceasta, în cuşca de sticlă, o înspăimânta aproape.

Iezuitul se ridică, o zări şi, înclinându-se în faţa ei, zise:

— Lady Wynham, poate că n-ar fi trebuit să te invit în biserica asta rece. Eu nu frecventez însă locurile care-ţi sunt obişnuite şi care se armonizează, de altminteri, cu frumuseţea dumitale.

O invită pe Lady Diana să se aşeze lângă el. Erau aproape singuri. Câţiva credincioşi, îngenunchiaţi dinaintea amvonului, îşi plecau pleoapele în faţa splendidei Circumciziuni.

— Părinte, zise Lady Diana, nu pentru a mă spovedi am cerut întrevederea cu dumneata. La drept vorbind, nu m-am spovedit niciodată, fiindcă nu am religie. Respect credinţele strămoşilor mei ca şi credinţa idolatrilor din Noile Hebride. Te

rog, deci, să mă asculţi, nu ca un duhovnic gata să mă cureţe de păcate în schimbul unei pocăinţe corespunzătoare, ci ca un om cu experienţă, a cărui judecată mi se pare temeinică.

— Lady Wynham, te ascult cu bunăvoinţa pe care încrederea dumitale o merită.

Atitudinea prietenoasă, tonul aproape afectuos al iezuitului, fură o surpriză pentru Lady Diana. Ochii săi frumoşi contemplară, uimiţi, chipul colţuros al iezuitului, care îşi îmblânzea acum pentru ea, asprimea privirii întunecate.

— Cuvintele mele, zise Părintele de Salas, par să te mire.

— Mărturisesc, mai cu seamă după cea dintâi convorbire a noastră la Veneţia.

— Pentru că acum sunt mai bine informat, Lady Diana. Ceea ce mă neliniştea a dispărut. Ştiu că avem în dumneata o aliată. Şi-apoi, fiindcă ţii să-mi destăinui gândurile, mă voi strădui nu să te izbăvesc, ci să te sfătuiesc.

Lady Diana vorbi. Mărturisi, fără falsă ruşine, cu precizia unui medic care cunoaşte răul de care este atins, dragostea sa pentru Ruzzini. Înfăţişă, de asemenea, fără să caute scuze zadarnice, aventura cu colonelul Warren. Cu capul în piept, cu braţele încrucişate, neclintit, Părintele de Salas o asculta.

— Iată, prin urmare. Părinte, răzbunarea crudă pe care soarta mi-a rezervat-o. Eu îi spun Soartă. Dumneata îi vei spune Providenţă.

— Nu, protestă cu glas blând iezuitul. Providenţa nu se răzbună niciodată.

— Ştiu! Ştiu! Ai să mă asiguri că ea ne face să ispăşim greşelile. Un eufemism născocit de reprezentanţii săi pentru a-şi domestici drept-credincioşii. Dar o şubredă consolare. Părinte, cunoşti acum adevărul întreg. Îl iubesc pe Ruzzini cu pasiune. Sunt cu totul a lui. El e în mine. El e flacăra lăuntrică ce mă învolburează, mă mistuieşte, mă face să trăiesc. Pentru el aş vrea să şterg petele trecutului. Pentru el aş vrea să-mi luminez viitorul cu o lumină nouă. Temerile pe care le putuseşi întrezări la Veneţia sunt zadarnice acum. Ruzzini şi eu nu mai suntem decât două bucăţi din acelaşi trup. Şi totuşi fericirea mea născută ieri poartă în ea un stigmat invizibil. Amanţi uniţi în cel mai frumos amor, va trebui să-l înfruntăm pe colonelul Warren. Duşmanul lui Ruzzini m-a ţinut altădată în braţe. Iată groaznica realitate, Părinte, realitate care îmi face rău, pentru că spectrul

minciunii s-a ridicat în faţa noastră din zorii primei nopţi trăite împreună. Te întreb, deci: ”Este nevoie să-i destăinui totul lui Ruzzini?”.

Părintele de Salas nu răspunse nimic. Lady Diana stărui, şi mai mult.

— Trebuie să vorbesc, Părinte? Totul mă îndeamnă să nu mai umblu cu vicleniile, să-mi dezvălui sufletul în faţa omului care mi-e mai scump decât viaţa. Secretul acesta mă înăbuşă. Greşeala aceasta de demult apasă cumplit pe inima mea. Mă simt aproape regenerată prin dragoste, iar conştiinţa îmi strigă să nu mai tăinuiesc nimic. Sinceritatea este acum, în ochii mei, un giuvaer incomparabil, un diamant minunat, a cărui strălucire eclipsează strălucirea diamantelor mele şi văpaia colierelor mele.

Mâna Lady-ei Diana se crispase pe lustrinul negru al mânecii iezuitului. Inima îi bătea. Febra îi încercuia ochii neliniştiţi. Încheie în şoaptă:

— Adevărul, Părinte! Oh, să-i spun adevărul întreg!

Atunci, Părintele de Salas se întoarse spre ea, îşi puse mâna calm pe degetele frumoase agăţate de sutană şi răspunse blând:

— Nu.

Lady Diana tresări.

— Dumneata... Părinte... mă îndemni să mint?

— Lady Wynham, înseamnă că minţi, tăcând? Dacă minciuna este un act dojenitor în sine, căci presupune intenţii rele, tăinuirea unui fapt este, dimpotrivă, un act nu numai scuzabil, dar câteodată recomandabil. Intenţia primează. Vrei să-ţi faci prietenul nefericit? Vrei să adaugi preocupărilor care îl copleşesc o durere sentimentală care-l va hărţui zi şi noapte? De ce să-l faci să sufere zadarnic?

Cuvintele Părintelui de Salas, rostite cu glas şoptit, tărăgănat, aveau înrâurire asupra cugetului Lady-ei Diana. Ea protestă cu voce slabă:

— Nu vreau să-l fac pe Ruzzini să sufere.

— Atunci sunt sigur că dacă ai avea sânge rece, vreau să spun: dacă pasiunea arzătoare ce te mistuie acum n-ar întuneca lumina judecăţii dumitale, nici nu te-ai gândi să faci greşeala asta. Căci îţi declar cu toată convingerea, Lady Wynham: dumneata eşti totul pentru contele Ruzzini. Mi s-a destăinuit

deunăzi. Mi-a vorbit despre dumneata în termeni care m-au edificat asupra intensităţii patimii sale. Ştiu deci cât de mult ai să-i zdruncini încrederea. Îmi vei obiecta, poate, că ura sa împotriva lui Warren va spori şi mai mult aflând că omul acesta te-a ţinut în braţe altădată. La ce bun? De ce să-i faci rău ridicând spectrul acesta în faţa dragostei dumitale, când dragostea aceasta este consolarea cea mai frumoasă a vieţii sale agitate? Ruzzini este al şaptelea din familie care poartă numele lui Angelo; este, potrivit legendei, sortit unui sfârşit dramatic.

Lady Diana tresări. Iezuitul se grăbi s-o liniştească:

— Lady Wynham, te rog, nu da importanţă oracolelor păgâne. Nici dumneata, nici eu nu putem da crezare acestor jalnice superstiţii. Când el îţi va vorbi despre ele, va râde cel dintâi împreună cu dumneata. Vreau numai să-ţi dau sfatul acesta: rămâi îngerul păzitor al prietenului meu. Aripile dumitale să înlăture în jurul său orice grijă, orice nelinişte, orice zbucium al inimii! Vei merita recunoştinţa celor care, în taină, îl ajută în îndeplinirea misiunii sale de dreptate şi vei avea bucuria secretă de a fi pus flori pe drumul greu pe care el se pregăteşte să-l străbată.

Lady Diana fu convinsă de elocvenţa Părintelui de Salas. Plecă după ce vizitase cu el corul şi se pomeni îndată pe ulicioara San Ignazio. Merse pe lângă clădirile înalte ale Colegiului Roman şi se încrucişă cu un grup de tineri seminarişti îmbrăcaţi în violet, care înaintau gravi, cu chipul palid, cu buzele strânse, cu braţele molatice în umbra răcoroasă a zidurilor austere. Se pierdu în labirintul străzilor fără trotuare şi privi curioasă taraba unui anticar care înşira cărţi sfinte, colbuite şi icoane pătate, printre broşuri nemţeşti asupra sexualităţii şi romane franţuzeşti cu coperte frivole. Maşina o aştepta în piaţa Colona. Şoferul care băuse o cafea la Biffi, în apropiere, se grăbi s-o ducă în piaţa Treimii Munţilor, unde Ruzzini urma să vină la orele patru.

Lady Diana găsi, cu mirare, o scrisoare în cameră:

„Dragă Diana, sunt dezolat că nu mai pot să te aştept, dar am fost nevoit să mă arunc în primul tren pentru Neapole. Vino cu automobilul. Pleacă acum. Vei sosi pe la opt sau nouă seara. Am să te aştept la restaurantul Margherita de la Casiello dell Ovo. O afacere serioasă mă cheamă acolo în noaptea asta. Îţi voi spune totul imediat. Vino repede.

Vino repede, dragostea vieţii mele; aceste câteva ore de despărţire sunt grele. Ştii de ce? Nu? Îţi voi spune: pentru că gândul tău e în mine, ca pasărea frumoasă în cuibul care o adăposteşte. Tu eşti a mea, iar eu sunt prada ta, obiectul tău, avutul tău. Ia-mi carnea. Bea-mi sângele până la ultima picătură. Îţi dau toată duioşia dragostei mele şi toată violenţa dorinţelor mele. Îţi închin toate înfiorările, toate nădejdile, toate nebuniile mele. Tronezi, suverană în mine. Plec cu batista ta mică, albăstruie, uitată pe pat şi îţi scriu strângând-o ca pe un trup viu, respirând parfumul tău plăcut care o pătrunde şi care mă infioară. Diana, dragostea noastră e capodopera ta. Mă striveşte şi mă înalţă. Mă încovoaie şi mă inspiră. Unde e pielea ta, Diana scumpă, catifeaua albă pe care n-am atins-o de patru ore? Adu-mi repede zâmbetul tău şi strălucirea fericită a ochilor tăi mari şi mânuţele tale pe care le aştept, le caut, le vreau, mânuţele tale adorabile, balsam fermecător al febrei care mă mistuie".

Lady Diana se rezemase de fotoliu. Recitea scrisoarea şi o acoperea cu sărutări ca o adolescentă neliniştită care se pierde cu primul bilet dulce. Scrisul voluntar şi bărbătesc al lui Ruzzini o magnetiza. I se părea că-şi aude amantul murmurând, la spatele ei, vorbe pasionate. Simţea, prin magia scrisului, suflul cald al dorinţei dogorindu-i pielea. Cel care lipsea era prezent. Închidea ochii ca să guste mai bine minunea mâinii invizibile aşezate pe fruntea sa, îndepărtând părul blond pentru a-şi pecetlui stăpânirea, posesiunea. În această abandonare totală, absolută, definitivă, ea îşi lăsa zălog mintea în mâinile iubitului ei şi abdica, voioasă, de la voinţă, capricii, hotărâri, fantezii.

***

Ajunse la opt şi jumătate la Castello dell Ovo. Maşina zburase de-a lungul câmpiei romane, se încrucişase cu cabrioletele bizare, albăstrii, cu care se transportă podgorenii din Frascati, ocolise colinele cu case dărăpănate, cuburi îngălbenite şi năruite. În fantasmagoria apusului, cearcănul Neapolelui îi apăruse apoi cu muşuroiul gigantic al Vezuviului, care sufla spre mare răsuflarea-i greoaie de cenuşă. Străbătuse cartierele periferice împodobite cu flamuri, care nu erau decât cămăşi şi cu stindarde adică nădragi spălaţi. Tăiase ulicioarele pline de cârduri de copii şi atinsese dughenele cu zumzet de muşte agresive. A nimerit apoi în hărmălaia din Via Romei, cu

exclamaţii, cu plesnete de bici, cu hurducături de trăsuri, cu scârţâit de zăbale şi cu titluri de gazete strigate pe la colţul de străzi; dădu, în sfârşit, de mare, de marea însângerată de amurgul agonizant, cu siluete negre de bărci care hoinăreau în adierea caldă.

Castelul dell'Ovo se ridica în faţa ei. Bloc de piatră căzut din cazmaua lui Polifem. Castel cu luminile-i triste, sus lumini sărace pentru prizonierii bolnavi de spleen şi jos cu verandele luminoase ale restaurantelor pentru turişti optimişti.

Ruzzini o aştepta pe terasă. Îi ieşi în întâmpinare. Sărută îndelung mâna întinsă. Îi zise cu voioşie:

— O draga mea, desigur că ţi-e foame. Să mâncăm mai întâi. În noaptea asta, pe la unsprezece, ne vom duce în port.

Lady Diana întrebă fericită:

— Ca să visăm sub clar de lună, iubirea mea?

Ruzzini răspunse în şoaptă:

— Nu. Ca să supraveghem îmbarcarea unui milion de cartuşe, a cincisprezece mii de puşti şi a trei sute de mitraliere.

Lady Diana tresări. Dar privirea lui Ruzzini era aşa de caldă, iar sărutarea mută pe care i-o oferea de la distanţă aşa de convingătoare, încât uită de puşti şi de cartuşe, pentru a nu se mai gândi decât la umbrele încântătoare ale îmbarcării pentru Cytera.

XI.

În automobilul care gonea pe Via Caracciolo, printre boschetele colbuite ale Vilei Comunale, pe ţărmul mării strălucitoare în lumina soarelui de amiază, Lady Diana gusta în tăcere bucuria de a strânge sub pătura de voiaj mâna lui Ruzzini. Nu se mai gândea la ciudatele întâmplări din timpul nopţii: ocolurile, la unsprezece seara prin portul comercial, de-a lungul docurilor de pe ţărmul răsăritean, consfătuirile amantului său în cabina căpitanului, pe puntea unui vas, în timp ce se încărcau ultimele lăzi pe care erau înscrise semne ciudate. Se vedea, parcă, pe un teanc de pânze gudronate, pe marginea cheiului, în faţa vaporului întunecat, corabie misterioasă închiriată pentru o destinaţie secretă. Îl observase pe Ruzzini pe punte, vorbind cu un om în bluză, şi mai observase un tip cu trăsături levantine, caracteristice. Pe urmă, amantul său a venit lângă ea. Iar pe la unu noaptea, după hărmălaia plecării, când luminile verzui şi roşii ale vasului dispăruseră în umbră, se îndreptase, cu Ruzzini la braţ, spre maşina ce-o aştepta în faţa zidurilor negre ale Castelului Nuovo.

Noapte de iubire fără pereche. Strângeri pe care le aştepţi în letargia binefăcătoare a voluptăţilor care ucid. Cuvinte îngânate, buze în buze. Beţie superbă şi dureroasă a plăcerii renăscute pe care le pândeşti cu teama de a Te răspunde prea curând...

Pe când mânuţa-i goală o strângea pe cea a amantului său, Lady Diana închidea ochii. Pe când ploapele-i grele de amintiri păstrau viziuni aşa de frumoase, Ruzzini tăcea de teamă să nu sfâşie vraja, îi ghicea gândurile. Îi respecta reveria. Împărtăşea emoţia mută ce trecea în unde fugare pe trupul greu de sărutările primite, uşor de înfiorările date, pe trupul subjugat, pe trupul arhifericit.

Automobilul gonea spre Puzzole, printre grădinile străjuite de agave şi vilele flancate de palmieri mărunţi. Iar în vehiculele rapide, două făpturi tăcute îşi dădeau mâna.

***

— Diana, spuse deodată Ruzzini, ai văzut îmbarcate azi-noapte arme şi muniţii, a căror destinaţie o să dea rebelilor egipteni ajutor în tentativa lor de eliberare. Ţi-am destăinuit deunăzi motivele de ordin personal care mă împing la răzbunare

împotriva colonelului Warren. Lupta întreprinsă împotriva lui se precizează şi se înveninează prin faptul că el a fost numit – mi-au spus informatorii mei – şef de stat major al corpului expediţionar britanic în Egipt. La 5 octombrie, colonelul Warren, brigadier-şef de ieri, va poposi la Malta. Va fi la bordul crucişătorului Cromwell. Va inspecta batalioanele destinate să întărească unităţile engleze, debarcate la Alexandria şi, după toate probabilităţile, va porni la 8 sau 9 ale lunii la bordul acestui vas de război. Data aceasta va însemna o etapă dureroasă pentru noi amândoi. Va trebui să ne despărţim pentru câtva timp, Diana. Datoria mă va sili atunci să părăsesc Italia pentru a mă duce, pe drumuri ocolite, în Egipt.

Ochii Lady-ei Diana se holbară deodată înfricoşaţi:

— În Egipt? exclamă ea.

— Da. Adversarul meu se va găsi acolo în faţa rebelilor aprovizionaţi şi înarmaţi de noi. Poate va triumfa, căci nu putem face mai nimic împotriva forţei britanice. Dar îl voi sili să plătească scump victoria până când, faţă în faţă cu el, izbutind să-i izolez pe aghiotanţi, îl voi face să-şi ispăşească crima aşa cum merită. Pândesc revanşa aceasta cu satisfacţie calmă, Diana. Aş fi putut să mă folosesc de alte prilejuri, din ziua când a comis nelegiuirea. Am preferat să aştept. Vendetta e plăcută când o guşti pe îndelete. Întâmplarea m-a afiliat acelei organizaţii secrete ai cărei animatori sunt Sherim-Paşa, doctorul Herman şi Părintele de Salas. Ei au înarmat primii rebeli. Ei au organizat, cu o ştiinţă admirabilă, contrabanda de arme. Am devenit asociatul şi consilierul lor. În sfârşit, prin ei, am găsit ceea ce căutam: un teren de luptă, unde voi avea plăcerea tainică de a da mai întâi lovituri misterioase duşmanului neamului meu şi, apoi, bucuria animalică de a-l doborî aşa cum dreptatea ordonă.

Lady Diana îl asculta buimacă, pe Ruzzini. Exclamă:

— Asta-i o nebunie! Ştii la ce te expui apropiindu-te de Warren. Starea de asediu în Egipt. Legea marţială.

— Diana, am să-mi joc cartea. Riscul nu i-a înspăimântat niciodată pe strămoşii mei pe vremea când Lombardia nu era încă brăzdată de caravanele lui Cook’s. Şi-apoi, cine ştie? Poate că vrei să mă ajuţi. Oh, fără să te compromiţi! Asta n-aş vrea. Vreau să spun, adică: să mă ajuţi în taină. Tu, care vei fi persona grata la Cairo, vei putea, desigur, să devii o colaboratoare

ascunsă. Dar vom vorbi mai târziu despre aceste lucruri grave. Acum să nu ne mai gândim decât la fericirea care ne luminează sub soarele binefăcător şi să dejunăm la Baja, pentru a pecetlui în faţa mării pactul solemn pe care iubirea noastră îl impune.

***

Sala micului restaurant era goală. Fiecare masă era împodobită cu o sticlă de chianti, dansatoare încremenită în crinolina de răchită. Flori în vaze, inocenţă pe învelitori şi dragoste în aer.

Faţă în faţă, Lady Diana şi Ruzzini abia mâncau. Dincolo de balconul de lemn se vedea pe dreapta portul cel mic al Bajei, cu câteva goelete, iar în faţă marea albastră, a cărei oglindă părea că nu poate să răsfrângă decât puritate şi frăgezime.

— Dragul meu, spuse drăgăstoasă Lady Diana, picioarele tale nu le-au împresurat încă, pe sub masă, pe-ale mele. Eşti în intârziere.

La strâmbătura fermecătoare a prietenei sale, Ruzzini răspunse printr-o lungă dezmierdare pe braţul gol, care înainta peste faţa de masă. Se jucau cu pasiune ca două pisici tigrese care se sfădesc cu ghearele. Se amuzau în labirintul Dorinţei, uitând că Destinul, Minotaur, îi urmărea cu ochii semiînchişi, pitit în umbră.

— Frumosul meu iubit, reluă Lady Diana, te voi ajuta din toate puterile pentru că tu eşti singura mea raţiune de a trăi. Dragostea ta mă înalţă. Cere-mi orice; îţi voi da mai mult decât orice. Abdic de la voinţa mea. Eu, aşa de mândră, eu care până în prezent mi-am ferit mintea de atingerile unui singur bărbat, ţi-o dau fără regret; o abandonez fără teamă. E cel mai frumos dar pe care ţi-l pot face; cel mai bun pe care ţi-l ofer.

Ochii albaştri, ochii minunaţi ai Lady-ei Diana se înrouraseră. Străluceau de o fericire negrăită, cu două lacrimi, perle scânteietoare, înflorite în colţul genelor. Privirea dârză a lui Ruzzini se îmblânzi în faţa spectacolului acesta aşa de mişcător. Tresări înfiorat, strânse brusc mâna şi răspunse pe un ton pe care emoţia îl făcea aproape răguşit:

— Diana, dacă dragostea mea te-a reînviat, a ta mă va călăuzi în noaptea în care mă cufund. Păstorul turmei rătăcite pe câmp, merge după steaua de seară. Eu voi înainta sub seninul iubirii tale. Tu mă vei ocroti. Vreau să te simt mereu aproape în zilele primejdioase. Privirea ta mă va învălui ca în

noaptea aceasta neuitată când, în portul mic de pe coasta napolitană, simt că oficiem amândoi sub binecuvântarea inimii şi a trupului. Jură-mi solemn, Diana, că atât cât va ţine vendetta mea, nici o zi, nici o oră n-ai să mă părăseşti, n-ai să mă laşi fără sprijinul mistic al gândului tău fidel. Te-am luat şi te păstrez cu gelozie. Nu mai pot şi nici nu mai vreau să te pierd. Jură-mi, de asemenea, aşa cum îţi jur eu, că dacă nenorocirea va voi să nu ne mai aparţinem, nu ne vom mai da nici unei alte făpturi umane.

Privirea Lady-ei Diana fu jurământul ei mut. Toată dragostea era acolo, în albastrul translucid al ochilor ei umezi; toată sinceritatea pactului pe care-l încheiaseră era în ochii ei miraculos de frumoşi. Când Ruzzini văzu cele două perle prelingându-se pe ochii iubitei sale şi pleoapele coborându-se în sfârşit sub tăria emoţiei, îşi înfipse unghiile în mâna care se oferea şi, sugrumat, cu inima-zvâcnind, întoarse capul şi privi marea.

Marea dormea sub soare. Două bărci mici, cafenii, acoperite cu un văl foarte alb, păreau că dorm şi ele pe oglinda azurie. Păreau două păsări din larg, cu aripa întinsă, uitând de truda zborului nebun.

Ruzzini tăcea, cu sufletul năpădit de o melancolie neţărmurită. Pasăre din larg, bătută de furtuni, şi el îşi odihnea în sfârşit inima obosită în tihna lenevoasă a voluptăţii. O baie minunată de lapte şi de trandafiri care-i destindea muşchii şi-i domolea voinţa întotdeauna trează. Ar fi dorit ca orele să-şi înceteze deodată rondul fatidic, pentru a gusta mai mult toropeala de negrăit.

Deodată, gramofonul unei mici trattoria din apropiere începu să îndruge o arie de jazz: I want to be happy. Ritmul monoton al melodiei evoca plăcerile ieftine din cabaretele marilor capitale, unde în fiecare noapte complicii de un ceas îşi trăiesc viaţa între două amurguri. El era, în decorul minunat al golfului Neapole, o insulă adusă de oameni Naturii, care-i dispreţuieşte şi care îşi bate joc de slăbiciunea lor. Dar nici Lady Diana şi nici Ruzzini nu se gândeau astăzi să-şi treacă senzaţiile prin ciurul scepticismului. Erau amanţi. Ascultau, înfiorându-se, muzica ieftină care legăna intimitatea lor şi amorţea şi mai mult. Iar refrenul revenea: I want ta be happy. El îi dezmierda ca un impalpabil fulg de lebădă şi dădea târcoale în jurul urechilor lor.

— O să vină o zi când vom cunoaşte seninătatea unei fericiri netulburate, spuse Lady Diana cu ochii plecaţi.

— Ziua când fericirea noastră va fi netulburată nu va mai fi o zi de fericire, glăsui Ruzzini cu privirea pierdută pe oglinda albastră a mării fără de zbârcituri. Când iubeşti pătimaş, mergi pe un drum cumplit, pe care florile alterează cu băltoacele. Teama şi neliniştea dau târcoale pe după fiecare copac. Te iubesc şi, deci, sufăr.

Tăcu. Mâna-i sculpta mânuţa adorată. Ochii săi dezmierdau de la distanţă pielea catifelată. Reluă:

— Diana, eu n-am cunoscut, noi n-am cunoscut florile în cale. Călăuzească-ne Domnul şi în viitor! Diana, să nu râzi. Eu sunt catolic şi veneţian. Nu mă conformez ritualului, dar...

Şovăi, apoi adăugă:

— Dacă am face o mică rugăciune?

Lady Diana şopti îmbujorată:

— Nu mai ştiam cum să mă rog. Dar pentru tine, prin tine, îmi recapăt credinţele de altădată şi visurile încântătoare ale copilăriei fericite. Mă voi ruga cu tine, cu toată înflăcărarea patimii.

Tăcură câteva clipe. Ce rugă trecu pe buzele lor nemişcate! Ce imn de dragoste mută urcă din sufletele lor alăturate pentru a se rătăci în infinit, prin locurile cereşti unde dorinţele fără nume şi mângâierile pierdute pribegesc de-a pururi!

Se rugau... Şi din trattoria de alături, ritmul jazzului repeta în surdină: I want to be happy...

***

Safirul nopţii în fereastra deschisă e încadrat de perdele crem de mătase. Camera de hotel cu lumini cernute nu mai este decât capela dorinţelor anesteziate. Lady Diana şi Ruzzini zac istoviţi în aşternutul vraişte. Lampa mică, aurie, aşterne umbre pale pe carnea dezgolită a impudicei scoţiene.

Lady Diana şi Ruzzini au trăit ore care lasă pe piele stigmate adânci. Fierul roşu al sărutărilor şi-a pus urma dogoritoare pe ceafa încovoiată, iar colţii dorinţei le sfârtecă trupul. Fericirea lor se însufleţeşte din regretul de a se fi născut atât de târziu. Este, în posesiunea a două trupuri, bucuria dulce-amară de-a fi învăţat alături de alte făpturi cum să iubească. Trecutul, văl cenuşiu, se interpune între ochii care se caută.

”Dezmierdările tale sunt minunate. Cine te-a învăţat? Sărutările tale mă îmbată. Cu cine ai desăvârşit ştiinţ aceasta înaintată? Oh, să ştiu ce înfiorări au făcut să vibreze nervii tăi de femeie prea senzitivă! Dar tu, amant neînduplecat şi blând? Să ştiu ce buze au sorbit dintr-ale tale răsuflarea de bestie, rege al junglei...”

Splendidă minciună a iubirii! Contopire a două trupuri care se dăruiesc şi se supraveghează, care se oferă şi se smulg pentru a se dărui şi mai mult... Joc ce stârneşte lacrimi! Crimă al cărei ecou e râsul...

Vocea unui tenorino, întârziat pe cheiul Partenope, se pierdea în beznă, escortată de notele firave ale unei mandoline. Lady Diana şi Ruzzini n-o mai auzeau. Ochii lor închişi nu mai vedeau. Noaptea coborâse peste nirvana lor perdeaua albăstrie smălţuită cu stele.

XII.

Ruzzini plecase de la unsprezece. Se dusese în port. Lady Diana, aşezată lângă fereastra hotelului, admira lustruindu-şi unghiile, clădirea impozantă a Castelului dell'Ovo. Gusta de opt zile o fericire netulburată, la Neapole. Ruzzini aştepta, pentru a-şi începe operaţiile, sosirea doctorului Hermus, a lui Sherim Paşa şi a Părintelui de Salas. Un răgaz înainte de începerea luptei.

Se-auzi o bătaie în uşă. Servitorul cu dolmanul alb de pânză intră cu o carte de vizită pe tavă. Lady Diana abia avu timp să citească numele. Musafirul dăduse buzna.

— Jimmy!

— Da, eu...

Tânărul american îl luă pe servitor pe umeri şi-i făcu vânt din cameră. Închise uşa, îşi zvârli pălăria pe un fotoliu şi se propti, cu picioarele depărtate, cu mâinile în şolduri dinaintea Lady-ei Diana. Repetă, solemn:

— Da, eu...

Lady Diana înălţă capul, se uită pieziş la tânăr; continuă cu linişte să-şi lustruiască unghiile roze şi răspunse indiferentă:

— Văd că eşti tot aşa de prost-crescut şi că intri la mine fără să-ţi fi dat voie.

Jimmy socotise desigur că apariţia sa bruscă o va tulbura pe prietena sa. Fu şi mai încurcat decât ea şi îngăimă:

— Well!... am... am..

Nu putu să precizeze cine era. Îi veni în ajutor Lady Diana:

— Îţi voi spune eu cine eşti, tânărul meu prieten. Eşti un moft care crede că totul îi e permis fiindcă posedă milioane, şi care îşi închipuie că poate cumpăra suflete aşa cum ar închiria un palat pe malul canalului cel Mare. Un semn protector, o clipire din ochiul stâng, un carnet de cecuri întredeschis – şi pasărea se domoleşte. Foarte uşor, nu-i aşa? Smintit importat din Statele Unite, asemenea corned beefului şi pragmatismului. Imbecili ce sunteţi, voi toţi snobi tineri şi bătrâni care pretindeţi că puteţi cumpăra ceea ce nu se vinde. V-am întâlnit oricând prin hoteluri şi prin oraşele de pe marginea apelor, pe tine şi pe cei de-acelaşi sânge cu tine. V-am văzut cu prietene nostime pe care le ţintuiţi cu perle şi le oblojiţi cu blănuri scumpe. V-am văzut lăfăindu-vă alături de femei foarte frumoase, care zâmbeau în faţa voastră pentru a nu vă muşca şi care se pudrau

fără motiv pentru a nu vă pălmui. Desigur, le doriţi. Le iubiţi poate. Dar n-aveţi nici măcar intuiţia, nici nu simţiţi măcar că sunteţi ghiuleaua lor pe galera plăcerilor forţate. Cu atât mai bine dacă daţi peste vreo păpuşică blondă care spune ”papa” Neantului şi ”mama” puerilităţii Ea nu suferă. Cu-atât mai rău dacă victima voastră e o fiinţă sensibilă şi delicată, dacă are inimă şi un creier. Căci ea plânge uneori, fără ca voi să ştiţi, pe orhideele pe care i le oferiţi, iar mâinile ei se întind spre un foarte sărac, foarte mic şi foarte umil buchet de violete. Dar toate acestea sunt mai presus de înţelegerea dumitale, domnule Jimmy, rege al celuloidului. Cuvintele mele sunt prea solemne şi prea triste pentru mintea ta îngustă de campion de basse-ball. N-ai învăţat să meditezi asupra problemelor acestea pe peluzele de la Rottenbrayn. Nu te dojenesc, de altminteri. Trebuie să înţelegi femeia, trebuie, pentru a fi iubit de adevărate femei, şi nu de smintite care trec dintr-un culcuş într-altul, o pricepere la care n-ai să ajungi niciodată. Aşadar, să admitem că ţi-am vorbit despre cursul bumbacului în Wall Street sau despre ultimul record de 110 metri la sărituri şi spune-mi cărui prilej datorez cinstea acestei vizite neaşteptate.

Apostrofarea Lady-ei Diana retezase optimismul bietului Jimmy. Picioarele-i depărtate se strânseseră. Mâinile căzute din şolduri, atârnau încurcate. Se bălăbănea incapabil să se exprime. Cuvinte de revoltă urcau pe buze şi nu îndrăzneau să iasă. Voia totodată să se scuze şi să se răzvrătească, să protesteze şi să ceară iertare. Glăsui:

— Well... Well... Diana, eu... Oh, Diana, mă dăscăleşti când eu venisem pentru... Haide, Diana, nu e drăguţ... Dau, în sfârşit de tine la Neapole, în hotelul acesta, după douăzeci de zile de cercetări... Am pus trei detectivi pe urma ta şi...

— Cum de ai îndrăznit?

— Iartă-mă, Diana. Iartă-mă. Nu mai puteam să rămân singur în palatul pustiu, cu Othello care a sfârşit într-adevăr prin a se căsători morganatic cu pisica bătrânei contese Orseolo.

Diana nu-şi mai putu stăpâni un hohot de râs:

— Ei, nu! Maimuţoiul a izbutit să...

— Da, Diana. Şi aceasta în balconul palatului, în plină zi. Se opriseră patruzeci de gondole să vadă şi zece kodakuri erau îndreptate asupra acestei neobişnuite ceremonii. Contesa mi-a trimis o notificare, iar directorul grădinii zoologice din Anvers,

prevenit printr-o telegramă, a reţinut primul născut. Nu, serios, Diana, singurătatea mă ucide. Nu mai puteam să rabd atmosfera Veneţiei în luna lui septembrie. Danieli e înţesat cu perechi care se privesc în ochi şi-şi ciugulesc din palmă. Laguna e împestriţată de tineri căsătoriţi şi, oriunde te întorci dai de îndrăgostiţi pe lângă ziduri. Regina Adriaticii este în acest moment o bătrână frumoasă, care întreţine ”legături mondene”... Deznădăjduit de singurătate, dezolat de tăcerea ta strălucitoare, am angajat trei detectivi. Unul a explorat lacurile. S-a întors fâstâcit. Altul s-a dus în Sicilia şi a revenit bolnav de insolaţie. Al treilea a scotocit Roma. Acesta mi-a semnalat plecarea ta spre Neapole.

— Ai îndrăznit să mă pui în urmărire? Ai încredinţat agenţilor tainele tale?

— Diana, sufeream prea mult! Voiam să ştiu dacă ai plecat singură, sub imboldul unei crize de neurastenie subită, ori dacă...

— Ori dacă? repetă Lady Diana.

— Dacă e la mijloc un alt bărbat.

— Mă crezi în stare de aşa ceva?

— Îţi cer iertare, nu mai ştiu ce să zic. Mă zbat. Bănuisem că Ruzzini vrea, poate să te smulgă.

— Ce ţi-a spus detectivul?

— Că ai trăit singură, mai bine de o lună, în apartamentul micuţ din apropierea grădinii Borghese..

— Aşadar?

— Aşadar, sunt un idiot.

— Socrate a spus: ”Cunoaşte-te pe tine însuţi...” Aminteşte-ţi asta, Jimmy.

— Generalul avea dreptate.

— Socrate, general?

— Nu a comandat retragerea celor Zece Mii?

— Să nu mai stăruim, Jimmy. Istoria greacă nu pătrunde pe teritoriul Statelor Unite. De altfel, nu este vorba de asta. Voiai să mă regăseşti. Mi-ai dat de urmă. Ţi-era teamă c-o să mă vezi în braţele unui bărbat. Temerile tale erau fără temei. Ce-ţi mai trebuie?

— Tu.

— Pur şi simplu?

— Diana, nu fi nici crudă, nici ironică. Oh, ştiu bine că eu nu sunt inteligenţa de elită, care ar conveni, desigur, femeii rafinate care eşti tu. Eu nu tai nici firul de păr, nici dolarii în patru. Sunt un tip cumsecade, atâta tot, Diana.

— Reclamă.

— Nu. Vreau să spun că nu sunt un băiat rău şi că dacă ai avea într-adevăr o mică slăbiciune, trecătoare... oh, aş închide ochii, cu condiţia ca rivalul meu să nu fie nici mai frumos, nici mai inteligent decât sunt eu.

— N-avea teamă, Jimmy. Mi-ar fi greu să te înşel cu un om mai prost decât tine.

— Nu te-nţeleg. Ce vrei să spui?

— Bărbaţii pun întotdeauna întrebări şi femeile născocesc răspunsuri întotdeauna. Şi nimeni nu este lămurit. Aşadar, Jimmy, crede-mă: Întoarce-te, cuminte, la Rezzonico... du-te de bea lichioruri la barul Excelsior. Peste şase săptămâni, şase luni sau şase ani, ai să mă vezi din nou.

— Oh, nu-mi place nehotărârea, Diana. Am moştenit asta de la mama, care lipise, numerotase şi clasase într-un registru bileţelele tatei. Spune-mi când te întorci la Veneţia.

— Niciodată.

Jimmy izbucni în râs. Gluma i se părea savuroasă.

Repetă:

— Niciodată? Niciodată?

Lady Diana aprobă. Jimmy îşi luă pălăria şi mănuşile; îşi bătu cordial prietena pe umăr şi îndrugă:

— Say, Diana te aştept sâmbătă dimineaţa. Tritonul va fi pe cheiul gării. Ne-am înţeles; sâmbătă... Bye bye, old girl!

Aplică un sărut categoric pe ceafa Lady-ei Diana şi se îndreptă, fluierând spre uşă. Se întoarse, cu mâna pe clanţă, şi adăugă:

— Să ştii că dacă mă întâlnesc cu domnişorul tău, n-am să-i spun că am venit la Neapole după tine. Parol!

Şi dispăru.

Lady Diana rămase lângă fereastră. Nici nu întorsese capul. Contempla din nou, cu peria pe unghii, Castelul Bell Ovo. Uitase de vizita lui Jimmy, aşa cum uiţi de intrarea Unui bondar într-o cameră, bondar care se învârteşte de trei ori, se loveşte de geamuri, bâzâie şi-şi ia drumul.

***

Lady Diana şi Ruzzini se înapoiaseră pe la şapte. Făcuseră o plimbare îndelungă, cu maşina, prin Neapolele însorit, printre copacii colbuiţi ai Parcului Margherita, pe marginea castelului San-Elmo.

Contemplau, înlănţuiţi la fereastră, în lumina amurgului, Vezuviul, pălăria de anamit, cu o pană de struţ de fum negru şi alb. Napolitanii hoinăreau pe asfaltul Partenopului. Portul San-Vincentio îşi înfigea în mare colţul de piatră.

Le erau ochii uluiţi de farmecul senin al golfului ori de splendoarea lăuntrică a amorului lor? Cadrul aureolează patima? Somptuoasa punere în scenă a naturii zvârle în faţa oamenilor vraja amăgitoare a locurilor, ori flacăra tăinuită din inima făpturilor, iradierea intimă a sentimentului le măreşte şi le aureolează.

Diana şi Ruzzini se iubeau. Inima lor palpita la cele mai mărunte atingeri. O privire o încremenea. Un gest o înduioşa. Leit-motivul unei melodii, culoarea unui cer, un parfum trecător, o atingere uşoară, un cuvânt, o strângeau sau o înviorau, o mâhneau sau o bucurau. Sufereau împreună pentru nimicuri cărora le dădeau proporţii sau se bucurau de frumuseţi pe care le idealizau. Simţurile lor legate, nervii împreunaţi, trupurile alăturate sincronizau bucuriile minţii şi plăcerile fizice.

Conştiinţa acestei uniri desăvârşite îi făcea tăcuţi în seara asta, în faţa golfului Neapole, învăpăiat în pulbere de aur.

Soneria telefonului îi smulse din reveria crepusculară. Sunetul subţire al clopoţelului o făcuse pe Lady Diana să tresară. Era chemarea la realitatea aspră, rece, neînduplecată.

Ruzzini luă receptorul:

— Pronto! Da. Cine mă cheamă?

— O doamnă, răspunse portarul. Doreşte să fie primită deîndată la domnul conte.

— Nu primesc persoane necunoscute. Să-şi spună numele!

Ruzzini se întoarse spre Lady Diana, care era intrigată. Ea observă că privirea lui îşi recăpătase asprimea metalică. Amantul era eclipsat de luptător. Îl întrebă cu blândeţe:

— Vrea să te vadă o femeie?

— Fără să-şi spună numele. Nu-mi plac misterele. Evenimentele care se precipită mă silesc la multă prudenţă şi discreţie.

— Poate că vizita ei n-are nici o legătură cu evenimentele la care faci aluzie. O fi de ordin sentimental.

Ruzzini făcu un gest de protest enervat. Se auzi o bătaie în uşă. Servitorul îi întinse un plic. Ruzzini porunci scurt:

— Pofteşte-o!

Apoi, întorcându-se spre Lady Diana, adăugă:

— Draga mea, lasă-mă s-o primesc mai întii, între patru ochi, în salon. Îţi voi spune pe urmă cine este.

Lady Diana şovăia în pragul camerei. Ruzzini o cuprinse deodată în braţe, o strânse la piept şi-şi strivi gura pe buzele Dianei.

— Cum? murmură el. Cum, te şi îndoieşti de mine?

Dar Lady Diana se desprinse zâmbind şi răspunse:

— Nu! Niciodată n-am să mă îndoiesc!

Şi dispăru.

Uşa se deschise. Contesa Nicoletta Ruzzini intră, cu braţele întinse spre fratele său, care o strânse la pieptu-i, în tăcere.

La douăzeci şi unu de ani, Nicoleta Ruzzini avea graţia unei adolescente şi gravitatea dureroasă a femeii pe care viaţa a răpus-o prea de curând. Fină, micuţă, cu părui castaniu, cu profilul clasic, ea era idealiată, feminizată; frumuseţea ereditară a neamului Ruzzinilor.

Când se smulse din îmbrăţişarea fratelui său, îl mustră cu blândeţe:

— Trebuie să mă legitimez ca să ajung la tine?

— Nu, surioară.

— Nu stai singur aici? A, da, ghicesc. Ar fi trebuit să bănuiesc. Lady Diana Wynham?

Şi, cu un aer sincer mâhnit, protestă:

— Oh, Angelo, o englezoaică?

— Taci, mititico! Aceea despre care vorbeşti este cea mai bună dintre femei. O inimă sinceră, în cea mai dreaptă fiinţă.

Nicoletta repetă, cu neîncredere:

— O englezoaică!

— Ai s-o vezi acum şi-ai să-mi spui dacă încrederea mea nu este temeinică. Sunt însă nerăbdător să ştiu motivul vizitei tale. Ce s-a întâmplat, surioară?

— Am o scrisoare pentru tine, Angelo, dată de Părintele de Salas; uite-o...

Ruzzini desfăcu scrisoarea şi citi:

„Dragul meu Angelo, prefer să încredinţez surioarei dumitale mai degrabă decât poştei informaţiile preţioase care ne-au sosit ieri. Află dar că vaporul Arrow a confiscat încărcătura vasului Regina Elena în dreptul coastelor Cyrenaicei. Îţi dai seama ce înseamnă asta. Pe de altă parte, aflăm din Malta că, în ciuda zvonurilor răspândite, sosirea statului-major al corpului expediţionar britanic e iminentă. A. Z. a comunicat agentului nostru din Messina, prin intermediul unui barcagiu, amănunte precise asupra alcătuirii noilor întăriri trimise în Egipt. Este nevoie să ne sfătuim mâine, la 19 seara, la doctorul Hermus. Vino neapărat. Vom lua hotărârile definitive pe care situaţia le impune. Al dumitale, Antonio de Salas”.

Ruzzini puse scrisoarea în buzunar.

— Nicoletta, se-apropie ora ostilităţilor. Cu-atât mai bine. Ai să fii răzbunată.

Dar contesa Ruzzini se dădu în lături. Murmură:

— Angelo, ţi-am dat scrisoarea Părintelui. Nu mai am ce să caut aici, dacă tu nu eşti singur.

— Taci, geloaso!

— Nu. Nu ţi-aş reproşa niciodată că iubeşti o femeie. Dar pe aceea...

— Nu o cunoşti. Nu o condamna înainte de a şti. Ţi-o prezint.

— Nu! Nu! Nu vreau, Angelo!

Ruzzini o prinse în braţe pe Nicoletta care voia să fugă.

Strigă:

— Diana! Vino, vino să vezi o sălbatică micuţă, care te urăşte cu înfocare. Haide, repede!

Uşa se deschise. Lady Diana apăru. Cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor mari, negri, Nicoletta întorcea capul ca să n-o vadă pe scoţiana uimită.

— Ruzzini, vrei să ne laşi singure, pe surioara ta şi pe mine? Întrebă Diana cu blândeţe.

Glasul ei retezase ca prin minune revolta Nicolettei. Veneţiana o privea pe Diana. Nu mai arăta dorinţa de a dispărea. Ruzzini şovăi. Lady Diana reluă, cu mâna întinsă spre Nicoletta:

— Nu vezi că sora ta simte, de pe-acum, mai puţină aversiune faţă de mine? Te rog. Acordă-ne o clipă.

Ruzzini ieşi.

Când, după o jumătate de oră, deschise din nou uşa salonului, sora sa plângea fericită în braţele Lady-ei Diana care, cu un gest duios, o mângâia pe frunte.

— Cum? Împăcate? constată Ruzzini fericit.

Nicoletta strânse deodată mijlocul Lady-ei Diana şi exclamă sălbatică:

— Angelo, zi mai bine aliate în faţa duşmanului comun.

Femeile schimbară o privire- Şi, în privirea aceasta, era strălucirea ciudată, elocvenţa mută a marilor complicităţi feminine.

XIII.

Doctorul Hermus era un om ciudat. Purta la degetul cel mic o coroană princiară, încrustată în piatră, iar la cravată un ac de aur, al cărui cap era o modestă gânganie.

Doctorul Hermus, născut Prinz zu Winterstein-Meissen, nobil saxon îndrăgostit de Machiavelli, străbătuse lumea înşirând, pe registrele hotelurilor şi pe paşapoartele măsluite, uimitorul lanţ al pseudonimelor sale. Aşa cum anumite femei au pasiunea perlelor sau a pietrelor preţioase, doctorul Hermus avea pentru spionaj, contrabandă şi pentru toate tranzacţiile misterioase o predilecţie deosebită. Inteligence-ul britanic, siguranţa generală franceză, contraspionajul italian, poliţia politică elveţiană, Komintern-ul aveau în dosarele lor fişe cu privire la doctorul Hermus, fiecare pe un nume deosebit. Poliglot şi atotştiutor, rând pe rând om de lume şi proletar, prinţ sau om de afaceri, dandy cu monoclu sau intelectual cu ochelari, îl întâlneai de zece ani de zile sub toate latitudinile şi în toate ţările zgâlţâite de frigurile roşii. Resursele sale păreau inepuizabile. Posesorul unei mari averi transformată în dolari şi florini înainte de prăbuşirea mărcii, subvenţiona cele mai bizare întreprinderi şi se complăcea să speculeze cele mai puţin recomandabile afaceri. Câştigase mai multe milioane participând la aprovizionarea clandestină a lui Abo-el Krim în Maroc şi, în timp de trei ani, organizase o flotilă de bărci-automobil extrarapide, însărcinate să aducă cetăţenilor din Statele-Unite nectarurile oprite şi vinurile ponegrite de cei cu prohibiţia.

Încurajat de succesele sale în Rif, concepuse proiectul vast de a înarma în taină pe toţi nemulţumiţii Islamului, interesând pentru cauza sa pe Sherim Paşa şi pe iezuiţi. Omul ăsta extraordinar, demiurg al combinaţiilor, izbutise să asocieze crucea şi semiluna într-o acţiune periculoasă, dar plină de făgăduieli şi bogată în dividende pe viitor.

Vila micuţă din Pausilippe unde doctorul Hermus îşi alesese domiciliul, era un cuib de zidărie albă, cu un fel de minaret hexagonal deasupra, cu ferestre care aveau geamuri galbene şi albastre. Grădina, în pantă abruptă spre mare, avea plantaţi tamarini, aloe şi salcâmi.

La nouă fix, Ruzzini trecu pragul grădinii şi sună. Un valet uriaş, cu capul turtit, monitor de gimnastică la cuirasierii albi din Potsdam, îl introduse într-o cămăruţă de un orientalism îndoielnic. Părintele de Salas, Sherim Paşa şi doctorul Hermus vorbeau în jurul unei mese pe care se afla o ruletă cu jetoane multicolore.

Se sculară pentru a strânge mâna lui Ruzzini, care exclamă, ironic:

— M-aţi convocat pentru astă seară ca să arunc banca în aer? Nu cumva ai descoperit, dragă doctore, mijlocul sigur de a înlocui ghinionul?

Doctorul Hermus clipi din ochi:

— Nu, Ruzzini. Dar am observat că hoinărelile noastre interesează anumite persoane.

Consfătuirea începu. Sherim Paşa şi Părintele de Salas exprimară obiecţii la adresa proiectului doctorului Hermus, care vorbi la rându-i:

— Domnilor, cunoaşteţi liniile generale ale planului meu. Islamul se mişcă. Acesta este un fapt care preocupă cancelariile europene. Informatorii mei secreţi pe lângă Komintern mi-au comunicat din Moscova, via Stockholm şi Rotterdam, că bugetul propagandei printre musulmani a fost dublat luna trecută. Au fost trimişi în Maroc, Algeria şi Tunisia vreo zece agitatori, aleşi printre comentatorii cei mai fanatici ai Coranului. Datorită extraordinarei îngăduinţe a autorităţilor franceze, care par a fi luat drept cuvânt de ordine: ”Nici o încurcătură cu Internaţionala a II-a”, indivizii au putut să pătrundă în Africa franceză şi să-şi înceapă opera subterană. Unul dintre ei este un emir fără partizani, ce coboară desigur din Mahomed; altul, un şef de bandă, originar din Medina, expulzat din Hedias pentru asasinate, crime, tâlhării şi alte mărunţişuri de acelaşi fel; al treilea, e un calif din Tripolitartia, al cărui cuvânt este convingător şi ale cărui scrupule – embrionare. Ceilalţi le seamănă de parcă ar fi fraţi. Oricare ar fi activitatea lor, ea ne este preţioasă în momentul acesta, fiindcă are drept consecinţă logică încurajarea rebelilor egipteni în lupta contra ocupaţiei engleze, aducerea de noi recruţi, şi, prin urmare, furnizarea de noi cumpărători. Cu cât auxiliarii aceştia vor aţâţa focul fanatismului mahomedan, cu atât mai mult noi vom vinde puşti şi mitraliere. Restul nu ne interesează.

Doctorul Hermus tăcu şi, bătându-l prieteneşte pe umeri pe părintele de Salas, adăugă sarcastic:

— Nu e aşa, Părinte?

Dar fiindcă iezuitul nu răspunse, el stărui:

— Haide, nu te burzului în faţa câştigurilor frumoase pe care le vom realiza în curând! Ştiu că tagma dumitale e neîncrezătoare; bancruta lui Lavalette din secolul al XVIII-lea n-a fost uitată. Dar nu aţi pierdut arta de a reîncepe cu isteţime. Când ai înarmat clipperi pentru Brazilia şi ai cumpărat mine de aur în California, când ai avut imobile la San-Francisco şi ai înfiinţat transportul emigranţilor, poţi face bine să iei parte şi la o contrabandă de arme. Ştiu ce te pune pe gânduri. Teama că se va afla într-o zi. Fii liniştit! Intermediarii puşi între asociaţii dumitale şi mine sunt discreţi; sunt chiar plătiţi pentru aşa ceva. Onoarea este, deci, salvată şi morala, de asemenea. Propăşirea Companiei lui Isus merită ciolanele câtorva presbiterieni sau anglicani pe malurile Nilului – ce dracu!

Ruzzini făcuse semn discret doctorului Hermus, care încheie:

— Iartă-mă, Părinte! Ha-ha, te necăjesc. Hai să vorbim acum mai serios. Dacă, pe de o parte, veştile sunt bune în ceea ce priveşte agitaţia musulmană, sunt neliniştitoare dinspre partea britanică. Reacţia Londrei faţă de răscoală se afirmă. Clienţii noştri se vor ciocni cu întăririle pe care War Office-ul le expediază în Alexandria. Dacă serviciul nostru de informaţii în Egipt ar funcţiona tot aşa de bine ca şi cel cu care am împânzit Europa, aş fi sigur că voi pune câteva beţe în roţile carului pe care tronează Albionul cu cască, învăluit în ipocrizie. Dar informatorii mei nu sunt la locul cuvenit.

— Ca să fim informaţi cu precizie, ne-ar trebui o persoană cu legături directe în statul-major britanic. Dacă am avea timp, am găsi-o, desigur, căci aurul influenţează asupra scrupulelor, ca apa asupra sărurilor. Se topesc ambele mai mult sau mai puţin repede. Din nefericire, evenimentele se precipită şi nu mă pot duce acolo pentru a da de acest preţios aliat, cu riscul de a fi arestat.

Ruzzini se sculase. Îşi luă pălăria şi spuse doctorului Hermus:

— Aşteptaţi-mă un sfert de oră şi vi-l voi prezenta chiar aici pe colaboratorul pe care îl căutaţi.

— Glumeşti, Ruzzini!

— Vă cer un sfert de oră, nu mai nult...

Ruzzini dispăru. Neîncrezător, doctorul Hermus se întoarse spre Sherim Paşa, care clătină din cap în semn de îndoială. Saxonul se adresă apoi Părintelui de Salas.

— Ruzzini vrea să ne înşele. Crezi cu adevărat, Părinte, că el a descoperit bărbatul pe care îl căutăm?

Iezuitul ridică braţul, sentenţios, şi replică liniştit:

— Bărbatul, nu... Femeia, poate.

*

Lady Diana intră în salon. Ruzzini o urma, cu pălăria în mână. Observă stupefacţia doctorului Hermus care, sărind de la locul său, se uita cu atenţie la frumoasa cu mantie de hermină. Sherim Paşa nu tăinuia mai mult o surpriză, în care era amestecată şi îngrijorarea. Singur Părintele de Salas zâmbea discret, ca unul care ştia cum stau lucrurile.

— Domnilor, zise Ruzzini, v-o prezint pe Lady Diana Wynham.

Doctorul Hermus bătu călcâile şi-şi înclină capul. Sherim Paşa se înclină cu graţie. Lady Diana luă loc în fotoliul pe care Ruzzini i-l oferea, alături de iezuit. Scoase o ţigară din tabachera de jad cu briliante pe care era întipărit blazonul său şi întrebă îndreptându-se mai mult către saxon:

— Îmi daţi voie, doctore Hermus?

— Vă rog, Lady Wynham.

Ruzzini se bucură parcă văzând mutra uluită a doctorului Hermus. Vorbi cel dintâi:

— Dragul meu, ai întipărită pe faţă teama păstorului care a văzut deodată o lupoaică în stână. Comparaţia nu-i exactă, mă grăbesc să adaug. Căci Sherim Paşa, Antonio de Salas şi eu nu suntem miei, nici Lady Wynham nu-i o lupoaică venită să ne înghită. Vă făgăduisem o aliată, Hermus, iat-o!

Prinţul saxon afecta că zâmbeşte. Dar zâmbetul său era neîncrezător. Spuse cu respect întrucâtva exagerat:

— Lady Wynham, să nu interpretaţi greşit sensul atitudinii mele. Nu mă îndoiesc că Ruzzini a avut motive temeinice de-a introduce printre noi o femeie de rangul şi, mai ales, de naţionalitatea dumneavoastră. Dar... dar...

Veneţianul încheie:

— Dar Doctorul Hermus n-are nici o încredere în dumneata, scumpă prietenă. Iată ce rezultă clar, dacă nu din cuvinte, cel puţin din mutra-i încurcată.

Şi, întors spre prinţ, Ruzzini adăugă:

— Linişteşte-te. Oricât de ciudat ţi s-ar părea, avem toţi patru o aliată în persoana Lady-ei Diana Wynham care ştia de acum că, peste cincisprezece zile, eu voi da târcoale în jurul liniilor engleze din Egipt. Prin urmare, Lady Wynham va avea în mână viaţa mea.

Declaraţia lui Ruzzini uluise şi pe doctorul Hermus şi pe Sherim Paşa. Îşi examina tovarăşa aşa cum priveşti un echilibrist îndrăzneţ care se pregăteşte să treacă o prăpastie pe-o sârmă de oţel. Ştiau totuşi că Ruzzini, psiholog iscusit, nu era omul care să se compromită cu o femeie periculoasă. Dar ca el să-şi aleagă drept confidentă a celor mai secrete planuri ale sale pe compatrioata adversarilor săi, aceasta depăşea limitele raţiunii pure, însemna să-ţi baţi joc de prudenţă, matroana cu ochii semiînchişi.

Atitudinea prietenilor săi îi displăcu lui Ruzzini, care, bătând în masă, încheie enervat:

— Domnilor, întreprinderea dumneavoastră financiară nu va întâmpina mai multe riscuri decât propria-mi existenţă sub paza Lady-ei Diana Wynham. Îl iau ca martor pe prietenul meu Părintele Antonio de Salas.

Iezuitul încuviinţă:

— I-am acordat Lady-ei Diana Wynham toată încrederea. Sunt gata să i-o reînnoiesc în orice loc, în orice împrejurare.

Doctorul Hermus se înclină din nou spre Lady Diana şi încheie:

— Asigurările prietenilor mei au înfrânt ultimele mele îngrijorări. Lady Wynham. Mi-e îngăduit să vă întreb cum aţi putea servi cauza lui Ruzzini, care e şi a noastră?

Lady Diana urmărise cu tainică plăcere schimbările de pe chipul doctorului Hermus. Turti ţigara în scrumiera de metal şi, cu un zâmbet ironic care însufleţea vraja gurii sale delicate, răspunse:

— Cum aş putea servi cauza dumneavoastră? Foarte simplu. Ducându-mă în Egipt.

Sherim Paşa obiectă cu blândeţe:

— Debarcarea turiştilor va fi suspendată din cauza blocării coastei mediterane. Aţi putea să obţineţi din Londra un paşaport special? Nu cred că War Office-ul va consimţi să...

— N-am să mă adresez ministrului. Ar dura mult. Şi timpul este scurt. Aveţi un mijloc grabnic de a mă duce la Malta?

— Desigur. Dacă nu vă temeţi de a naviga câteva ore într-o barcă-motor care, plecând din Siracuza, vă va debarca la La Valeta în şase ore. Dar putem şti, Lady Wynham, de ce ţineţi să vă duceţi acolo?

— Ca să capăt toate autorizaţiile necesare, semnate de însuşi şeful de stat major al corpului expediţionar.

— Credeţi că...

— Sunt sigură.

Doctorul Hermus şi Sherim Paşa păreau cât se poate de mulţumiţi. Părintele de Salas tăcea. Povara spovedaniei neuitate, în umbra răcoroasă a bisericii, apăsa pe umerii săi. Singur Ruzzini a tresărit. Hotărârea Lady-ei Diana era neprevăzută. Se uita la prietena sa. Simţea o tulburare nelămurită. Ochii îi exprimau mirarea. Simţea nevoia să-i vorbească grabnic între patru ochi. Se sculă cel dintâi.

— Cred că nu mai avem nimic de adăugat. Doctorul Hermus îţi va da instrucţiuni pentru călătorie, scumpă prietenă, şi sunt sigur că datorită diplomaţiei dumitale, vei obţine toate permisele trebuitoare.

— Nădăjduiesc.

Lady Diana se despărţi de oaspeţii vilei şi ieşi cu Ruzzini. Şoferul aştepta la cinci sute de metri de grilaj. Merseră pe lângă parapetul drumului, pe dinaintea caselor şi a grădinilor ce coborau în pantă. Noaptea era răcoroasă şi limpede. Deodată, Ruzzini exclamă:

— Cui vrei tu să ceri permis de trecere?

Lady Diana răspunse cu blândeţe:

— Colonelului Burrough, sub-şef de stat major. L-am întâlnit pe vremuri la Londra. Nu e hotărârea cea mai cuminte? El va fi la Malta pe la 8 octombrie. Trebuie să mă folosesc de acest prilej.

— Nici vorbă.

Ruzzini mai merse câţiva paşi în stânga prietenei sale şi se opri deodată:

— Chiar colonelului Burrough ai să te adresezi pentru a căpăta favoarea?

Timbrul metalic al vocii lui, atât de dragă, răsună în inimă Lady-ei Diana.

— O, da. O legătură a răposatului meu soţ. Nu-mi va refuza o semnătură.

Sinceritatea Lady-ei Diana era aşa de vădită, încât Ruzzini păru convins. Mânuţa albă dezmierda mâna solidă, iar trupul mlădios se apropia ispititor sub hermina desfăcută.

Lady Diana murmură:

— Gelosule!

Ruzzini schiţă un gest de enervare.

— Dragul meu, este singurul mijloc grabnic de a pătrunde acum în Egipt. Şi vreau să pătrund cu orice chip, ca să-ţi vin în ajutor. Mă înţelegi? Voi face orice pentru tine.

— Nu! Nu! Să nu spui aşa! Nu orice pentru a mă servi. Te opresc solemn. Mă înţelegi? Ajută-mă; da; nu însă cu preţul onoarei unei femei. Oh, niciodată!

— Nebunule! Oare este în joc onoarea mea ducându-mă să cer o viză de complezenţă?

— Păzeşte-te!

— Dragul meu, îţi pierzi minţile. Lasă-l pe prietenul tău, doctorul Hermus, să-mi înlesnească o cursă rapidă pentru insula Malta şi, peste cincisprezece zile, mă voi afla în mijlocul duşmanilor tăi. Acolo, voi întâmpina riscuri din cauza ta, dar nu dintre acelea de care pomeneai adineauri. Haide, înseninează-ţi privirea şi nu-mi duce grijă. Căci sunt curajoasă şi eu. Aproape tot aşa de curajoasă cum eşti tu. Atunci când frica ne va cutremura pe amândoi, se va schimba ceva în Delta Nilului. Sărută-mă repede, odorul meu, sărută-mă lângă chiparosul acesta, al cărui vârf se leagănă în adierea nopţii binecuvântând parcă nevinovăţia îmbrăţişării noastre.

Buzele Lady-ei Diana se ofereau. Capul său, dat puţin pe spate, era încercuit de blana albă. Un boboc de trandafir pe un troian de omăt parfumat. Ruzzini strânse braţele. Hermina se ghemui la pieptul lui neliniştit. Sărutarea prelungă îi potoli temerile. Sorbi de pe gura dragă flirtul ameţelii, al ameţelii cu aripi aurii care dă târcoale, necontenit, pe cerul amanţilor.

XIV.

Cerc de ofiţeri la bordul vaporului Cromwell. Whisky şi decoraţii. Ţigări care se consumă în cupe de metal şi vorbe potolite în jurul unei feţe de masă de molton roşu închis. Contra-amiralul Bradley Waterbutt K. C. M. G. conversează în şoaptă cu colonelul Watts, şeful aviaţiei britanice în Egipt, pe care comandantul vasului comentează ricoşeurile unui obuz de 12 asupra unui cui de oţel, între D.D.M.S. şi A.P.M.[2] din corpul expediţionar. Sub ferestrele tribordului, încercuite cu metal, generalul Leslie Warren, şeful statului-major general, glumeşte cu doi tineri ofiţeri tunari. Glumeşte cu severitatea rece a unui călău tibetan, care desprinde carnea vie cu un hanger foarte ascuţit. Leslie Warren are privirea cenuşie, tâmplele albe şi mustăcioara sură. Sărutările sale sunt, desigur, zgrunţuroase. Replicile sunt înţepături ascuţite. Le zvârle cu dexteritate neînduplecată. Încreţesc carnea interlocutorului. Dar sânge nu provoacă.

Cromwell a ancorat în portul Valetei, în dreptul fortului San Angelo, la intrarea în golful Calcarei. Luminile vaselor de război scânteiază în noaptea liniştită.

Se-aude o bătaie în uşă. Chelnerul intră şi întinde un plic generalului Leslie Warren care, cu un gest scurt, îl arată pe sub-şeful de stat major:

— Ordinele de serviciu sunt pentru colonelul Burrough.

Dar chelnerul insistă:

— Iertaţi-mă, domnule general. E o scrisoare particulară şi urgentă.

Leslie întoarse capul şi cercetează plicul alb, al cărui scris îi atrage atenţia. Un scris de femeie în locul formulei sacramentale: ”On His Mapesty’s service”. Ce surpriză, în apele Maltei, la nouă seara, pe bordul unui crucişător cuirasat de douăzeci şi trei de mile tone!

Semnătura îl miră şi mai mult. Îşi ascunde uimirea şi citeşte aceste rânduri:

„Dragul meu Leslie, îţi aduci aminte de un ceai la cercul interaliat din Paris? E mult de-atunci. Îţi aduci aminte de o conversaţie? Îţi aduci aminte de un dineu cu flori, la care am

[2] D.D.M.S. şi A.P.M. – abrevieri militare engleze pentru Deputy Dircctor Medical Service şi Assistant Provost Marstsalt.

călcat convenienţele între două migdale sărate? Dacă aceste amintiri întinate nu ţi-au ieşit din gând, fă-mi plăcerea de a mă primi chiar în seara aceasta, unde şi când vei socoti mai bine. N-am să mă formalizez nici de turela de tun, nici de un blockhaus parfumat cu pulbere. Transmite, rogu-te, răspunsul dumitale patronului bărcii care m-a adus până în dreptul vasului Cromwell, unde sunt ţinută la respect de marinari neliniştiţi şi bănuitori.

A dumitale, Diana Wynham.

Leslie Warren se scoală. Se scuză şi iese, urmat de chelner. Se îndreaptă repede spre punte. Matelotul de gardă ia poziţie şi explică:

— Sir, e acolo o barcă de pescar venită de pe cheiul Orologiului, cu o doamnă în ea. N-am lăsat-o să acosteze.

Dar Leslie Warren îl strigă pe maltezul care a înţeles şi care, din câteva lovituri de lopată, se-apropie cu barca.

Lady Diana l-a recunoscut pe general. Se ridică, prinde mâna întinsă, sare sprintenă pe barcă şi urcă scara de lemn. Leslie Warren îi sărută atunci mâna şi, zâmbind, reflectează:

— Scumpă prietenă, îţi faci apariţii teatrale. La naiba dacă-mi trecea prin minte că o să am plăcerea vizitei dumitale la bordul lui Cromwell.

— Cu mine trebuie să te aştepţi la orice. Dar vântul e cam rece pe puntea de cuirasat, generale.

— Tocmai voiam să te conduc în cabina mea. Urmează-mă, Diana. Aici nu e lumină. Vasele Majestăţii Sale sunt mai puţin iluminate decât puntea pazace-urilor plutitoare ale Atlanticului. Intră aici, ia loc în fotoliul acesta; ia o ţigară şi spune-mi căror fericite împrejurări am norocul de a te primi într-o noapte fără lună pe valurile Mediteranei.

Lady Diana stă în faţa lui Leslie Warren, ai cărui ochi cenuşii o cercetează. Ce-i în privirea omului acesta? Cum poate fi interpretată amabilitatea sa? Două fiinţe au pălăvrăgit într-o seară sub rombul abajurului trandafiriu. Sfada nu a avut urmări. Nici un rănit nu a rămas pe teren. Dar poate că unul dintre ei tăinuieşte o cicatrice. Iar dacă nenorocirile mari omoară, micile fericiri zgârie uneori pielea combatanţilor. Cine ar putea să afirme că diletantul rece n-a simţit greu săgeata cu care Lady Diana i-a străpuns orgoliul de mascul? A uitat el fraza: ”Volumaşul acesta pentru a-ţi ispăşi ignoranţa de-aseară?

Îndrăgostitul de-o seară a uitat oare că insuficienţele-i de amant au stimulat pe timpuri verva complicei sale neîndurătoare?

Lady Diana caută să ghicească în ochii cenuşii care o contemplează lucirea unui resentiment netăinuit îndeajuns. Generalul Warren caută să descifreze în ochii azurii care îl examinează mobilul adevărat al unui demers aşa de neaşteptat. Doi metri numai despart cele două trupuri care s-au cunoscut altădată şi aceşti doi metri sunt o prăpastie.

— Dragul meu Warren, este o adevărată plăcere de a te regăsi la Malta, între două îmbarcări de trupe.

— Iar pentru mine o bucurie neprevăzută, scumpă Diana, să te primesc aici, între două tunuri.

O pauză. Ferăstruica, ochi rotund al cabinei cu privire constelată de stele, pare a-i privi pe interlocutorii care se cercetează. Este cel dintâi contact al dueliştilor, sub ventilatorul care se învârteşte, năuc, în tavan.

Leslie Warren hazardează câteva ipoteze. A venit să-mi ceară un serviciu, sau de curiozitate bolnăvicioasă? Aşteaptă de la mine o favoare sau o complicitate? Stă în gardă cu satisfacţie şi se pregăteşte să se joace, fără teamă, cu focul. Amintirea prea scurtei aventuri îi copleşeşte gândurile. Diletantul ar vrea să închidă ochii pentru a retrăi clipele neuitate. Motanul, ghemuit pe colţul unei mobile, evocă tot astfel şoarecii de altădată înhăţaţi între amurg şi răsărit.

Lady Diana urmează cu glasu-i limpede şi clar:

— Ai să te miri pe drept cuvânt, dragul meu Warren, că mă găseşti în insula aceasta atunci când ar fi mai potrivit, la ora asta, să mă îmbrac pentru serata dansantă a vreunui hotel italian de prin împrejurimi. La drept vorbind, am venit la dumneata ca să-ţi cer un mic serviciu. Oh, nu te aştepta să mă auzi formulând o cerere exorbitantă care să-ţi angajeze conştiinţa.

— Conştiinţa mea ar căpăta repede, în mâna dumitale, elasticitatea unei gume.

— Adevărat, Leslie? Şi dacă aş exprima numai dorinţa de a te lua cu mine la Paris, ai refuza?

— Diana, uiţi că sunt în serviciul activ şi că, peste câteva zile, voi conduce în Egipt operaţiunile trupelor britanice?

— Oamenii dezertează din dragoste, dragul meu.

— Da. În operete. Când soldaţii sunt de ciocolată.

— Dar viaţa nu este parcă o farsă ori o bomboană fondantă? Voi preciza obiectul dorinţei mele. Sunt bine informată, deoarece calitatea mea de ex-ambasadoare mă predispune la aceasta, şi apoi pentru că prea puţini oameni ezită a-mi face confidenţe. Am aflat deci că guvernul nostru va suspenda în curând viza paşapoartelor pentru a interzice provizoriu accesul turiştilor în Egipt.

— Exact.

— Or, eu doresc să mă duc la Cairo. Şi, fiindcă nu vreau să mă expun a fi indezirabilă şi a vedea că mi se refuză accesul pe cheiul Gabbary la Alexandria, am venit să te rog să-mi dai o legitimaţie care-mi va sluji la nevoie.

— Scumpă prietenă, sunt încântat aflând că ai intenţia de a merge în Egipt. Dar ceea ce-mi ceri este imposibil.

— Şi pentru ce?

— Pentru că prezenţa dumitale acolo ar fi pentru mine o distracţie cam periculoasă.

— De aceea mă respingi?

— Îţi voi semna paşaportul cu o singură condiţie: să te obligi să vii la Assuan, la cartierul meu general.

Lady Diana îşi arătă surpriza. Generalul îndreptă spre ea o privire tăioasă, pe care o domoli îndată cu un zâmbet. Aveai impresia unui pumnal înmuiat în miere.

— Scumpă prietenă, îmi făgăduieşti? insistă el. Doar n-o să ai inima că pleci la Cairo, în timp ce eu voi avea de furcă în Egiptul de Sud, cu pedepsirea rebelilor...

— Assuan va fi în zona de război. O să poată pătrunde o femeie în acest no woman’s land?

— Va putea, Diana, fiindcă aşa voi voi eu. Îţi voi da un permis care să-ţi îngăduie să circuli nestingherită prin toate ţinuturile egiptene şi sudaneze.

— Mulţumesc, generale.

— Dar nu uita condiţia: te voi vedea la Assuan.

— Şi dacă voi uita să vin în apropierea celei dintâi cataracte?

— Atunci te voi declara, cu părere de rău, indezirabilă în Egipt şi te voi sili să pleci cu cel dintâi vapor.

— Vorbeşti serios, Warren?

— N-am fost niciodată mai grav ca acum. Îţi dau cincisprezece zile răgaz, după debarcarea la Alexandria, ca să iei ceaiul în cortul meu.

— Acesta e un ordin?

Generalul se scoală. Se apropie de musafiră şi-i apucă mâna delicată. Lady Diana priveşte, ironică, insignele roşii şi aurii, care împodobesc reverele gulerului său kaki. Aşteaptă răspunsul. Generalul i-l dă cu o strângere de mână, semnificativă:

— Diana, sunt otrăvuri primejdioase pe care le bei totuşi cu o voluptate conştientă. Dumneata eşti dintre acestea. Am gustat pe vremuri din cucuta aceasta. Am dorit de mai multe ori să mai duc paharul la buze. Dumneata mi-l aduci din întâmplare. Nu-l mai îndepărta.

— Credeam că eşti mai bine înarmat împotriva acestei abdicări, Warren.

— Mi-ai smuls ciocul şi unghiile, colţii şi ghearele, mintea şi voinţa.

— Nu te cred. Un om ca dumneata nu e sclavul nici unei senzaţii.

— Greşeală! Port lanţuri când îmi place să port. Dar cunosc greutatea lor, cu exactitate aproape. Şi acesta-i esenţialul. Uite permisul, Diana, Dar ţine minte că nu va atârna decât de dumneata să-ţi prelungeşti sau să-ţi scurtezi şederea în ţara Faraonilor.

Lady Diana s-a ridicat la rândul său. Îndoi hârtia preţioasă, aşezând-o în săculeţul perlat, între tubul de ruj şi tabachera de jad.

— Cum, şi pleci? protestă generalul.

— Barca mă aşteaptă pentru a mă readuce la Valeta, scumpe prieten. Şi apoi, prezenţa unei tinere femei la bordul unui cuirasat este periculoasă pentru cămara cu pulbere care dormitează în inima oricărui marinar... chiar exportat din Anglia! Îţi mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţă şi, dacă nu mă vei vedea la Assuan în termenul prescris, pune agenţii pe urmele mele.

— Diana, ai să vii.

— Poate.

Lady Diana iese grabnic din cabină. Contactul prea îndelung al mâinii lui Warren pe antebraţul gol a înfiorat-o cu

dezgust. Se grăbeşte să scurteze vizita. Jos, afectează încă un zâmbet, în timp ce generalul o reţine câteva clipe şi murmură, poruncitor:

— La Assuan, nu-i aşa?

— Da.

— Pe cuvânt de onoare?

— Pe cuvântul meu de femeie. Ia-l aşa cum merită, Inch Alah!

A şi sărit în barcă. Statura înaltă a ofiţerului se profilează pe blindajul vasului de război. Warren salută cu mâna la şapcă a cărei vizieră e tivită cu aur. Lady Diana răspunde cu un gest scurt. Vâslele pescarului maltez se cufundă în apa neagră. Barca se depărtează. Umbra mohorâtă a cuirasatului se şterge puţin câte puţin. Înfăşurată în mantou, Lady Diana strânge săculeţul cu hârtia de preţ. Dar ce-i făgăduinţa unei femei? Un balon de săpun pe care degetul soartei îl poate sparge oricând.

Ruzzini umbla de colo până colo prin cameră. Lady Diana, în chimonou gălbui, brodat cu flori de argint, îl privea cu nelinişte. Întoarsă la Neapole, istorisise cum a făcut călătoria rapidă la Malta şi arătase iubitului ei permisul.

Ruzzini o ascultase, cu luare-aminte, cu sprâncenele încruntate, fără o vorbă. Apoi şi-a manifestat enervarea, ridicându-se brusc. Întrebă:

— Hârtia poartă semnătura generalului Warren?

— Da. Colonelul Burrough m-a introdus, fără să-i fi cerut, în biroul generalului Warren.

— Aşadar, ai avut de-a face cu el?

— Chiar cu el.

— Şeful de stat major te-a primit la bordul lui Cromwell?

— Da, scumpul meu! am impresia că faptul te miră.

— Mă mir că un ofiţer general englez se comportă astfel cu o necunoscută.

— Eu nu sunt prima venită, Angelo.

— Ştiu.

Ruzzini se oprise dinaintea ferestrei deschise. Statura lui robustă se desprindea pe pânza de fundal a unei nopţi foarte întunecate.

Lady Diana se pregătea să se ridice pentru a-l cuprinde în braţele-i goale, pe când Ruzzini se întoarse deodată, se apropie de pat şi strigă:

— Mărturiseşte, dar, că-l cunoşteai pe Leslie Warren!

Lady Diana protestă:

— Eşti nebun! Nu-l văzusem niciodată. Doar calitatea mea l-a determinat să mă primească bine şi să-mi satisfacă dorinţa.

— Calitatea şi frumuseţea ta, fără îndoială. Cum s-a purtat cu tine? Spune-mi totul. Colonelul Burrough te-a lăsat singură cu el?

— Dragul meu, gelozia îţi răpeşte mintea. Generalul Warren a fost de o corectitudine perfectă, aşa cum se cuvenea faţă de văduva Lordului Wynham. Mi-a semnat permisul şi mi-a spus că nădăjduieşte să mă salute iarăşi în Egipt, când voi debarca.

— A, ţi-a dat întâlnire! Mă aşteptam.

— Angelo!

— Hai, spune-mi adevărul întreg. Spune-mi!

Mâinile lui Ruzzini strângeau braţele Lady-ei Diana care, în violenţa încleştării, căzuse pe spate, în pat. Furia aceasta geloasă o încânta. Zâmbea fericită că Ruzzini îşi manifestă, cu o aşa violenţă, tăria dragostei sale. Îi mulţumea în taină că-i striveşte carnea.

— Dragul meu, dragul meu, ce ai?

Aplecat peste ea, Ruzzini îi strângea braţele frumoase la spate. Neputând să se elibereze, Lady Diana se lăsă în voia plăcerii de a fi maltratată. Chimonoul întredeschis încadra cu broderii de-argint sânii înfioraţi. Remus şi Romulus, aşa cum fuseseră botezaţi din prima seară, de către patrician, se mirau că sunt maltrataţi de cel care nu avea pentru ei decât gesturi blânde şi mângâieri încete.

— Diana, tu nu-mi spui adevărul. Simt. Jură-mi pe dragostea noastră că nu l-ai văzut niciodată pe omul ăsta.

Lady Diana şovăi câteva clipe. Iar şovăiala fu un chin pentru Ruzzini care, plecându-se şi mai mult, cu ochii întunecaţi de mânie, şopti:

— Vezi? M-ai minţit. Nu îndrăzneşti să fii sperjură. Cine ştie ce-ai făcut cu Warren altădată!

Dinţii amantului se încleştară deodată în grumazul iubitei, care gemu de durere. O ţinea captivă sub muşcătură, asemenea jaguarului furios, care domoleşte capriciul femelei în serile când vântul furtunii tropicale îşi suflă răbufnirea toridă peste jungla înfioratră. Lady Diana plângea de durere dar nu se tânguia. Suferea cu voluptatea de a dărui rana cărnii sale pasiunii

amantului său. O voluptate cumplită, formată din fiorii dorinţei şi din chinurile durerii fizice. O voluptate bestială, amestecată totuşi cu o plăcere rafinată. Un ţâşnet de acid coroziv peste mireasma îmbătătoare a unui trandafir. Un cuţit în miezul unui fruct frumos. Plângea şi în ochii cu irişi măriţi de lacrimi îi citeai gândul: ”Dragostea vieţii mele! Fă-mi rău. Răneşte-mi carnea. Violentează-mi trupul. Totul este al tău. Durerea mea îţi aparţine, iar pielea mea doreşte să poarte stigmatele violenţelor tale nedrepte. Mă iubeşti şi mă torturezi. Fă să-mi curgă sângele. Va fi ofranda mea pe care o vei primi picătură cu picătură, în ritmul inimiii mele, care nu va mai bate de-acum încolo decât împreună cu a ta!”.

Ruzzini îşi descleştă gura. O eclipsă roşie marca gâtul Dianei, lângă umărul ei frumos. Sângele curgea într-adevăr, dâră de carmin ce şerpuia spre rotunjirea catifelată a sânului. Privelişte nu domoli furia gelosului, care purta urme roşii în colţul buzelor. Înşfăcă de mai sus de ceafă părul scurt al amantei şi, dându-i capul pe spate, strigă:

— Haide, spune-mi adevărul adevărat. Vreau să ştiu.

Lady Diana gemea de suferinţă şi în imboldul ascuţit al dorinţei. Îngână:

— Adevărul adevărat e că... l-am cunoscut pe vremuri... pe Warren, la Petersburg. Făcea parte din misiunea militară engleză. Dar nimic mai mult. Nimic mai mult. Legături pur diplomatice. Nimic care să-ţi dea dreptul să fii gelos.

— Te curta!

— Nu. Nu-l interesam.

— Îţi plăcea, poate.

— Eşti nebun. Dragul meu, te rog... Oh, crede-mă. Îţi jur solemn că între el şi mine n-a fost niciodată nimic. Nimic! Nimic!

Strângerea lui Ruzzini se desprinsese puţin câte puţin. Minciuna curată a Lady-ei Diana părea că înrâureşte încet asupra lui ca veninul şarpelui care ajunge treptat-treptat la inimă, paralizând victima. Ruzzini se ridică şi îşi dădu parcă, în sfârşit, seama de rana pe care i-o făcuse iubitei sale. Gâtul ei era înroşit; chimonoul pătat. Atunci spălă rana cu dragoste pocăită şi vru să obţină iertare. Dar Lady Diana se lăsă îngrijită cu o moliciune înduioşată care o făcea să uite durerea înăbuşită a umărului. În timp ce el ştergea cu apă de colonie ultimele

urme de sânge pe sânul dezgolit şi se învinuia că strivise carnea iubitei, Lady Diana murmură:

— Angelo, să nu regreţi nimic. Gelozia ta m-a pecetluit ca fierul roşu. Voi purta multă vreme floarea de crin pe umăr Şi voi fi mândră de semnătura asta, parafată cu dinţii tăi, pe trupul care este obiectul tău, aşa cum sufletu-mi ţi-e sclav.

Ruzzini n-o asculta. Plângea în braţele ei, cu ruşine şi cu păreri de rău. Iar lacrimile bărbatului cutezător erau pentru Lady Diana un filtru nou, care o ameţea. Săruta ochii ei umeziţi cu evlavia unui novice încovoiat deasupra unei icoane. O înlănţuia cu gingăşie infinită, o gingăşie pe care aveau s-o profaneze curând efluviile vestitoare ale riturilor nelegiuite şi ale voluptăţilor interzise.

XV.

Lady Diana se urcase pe puntea comandantului vasului Charnpollion, căci se apropiau de Stromboli. Splendidul pachebot al Messageriilor Maritime părăsise Marsilia şi naviga spre Alexandria. Cele trei coşuri negre se înălţau pe fondul violet al nopţii pe sfârşite. Vulcanul se ivea la orizont în aurora sidefie, nimbată de o lucire roşiatică ce semnala reînteţirea activităţii sale. Comandantul Angelvin comenta, pentru pasagera sa frumoasă, aspectele unui ostrov învăpăiat care, din când în când, scuipând spre cer flăcările şi fumul, subliniază parcă milenarul dispreţ al lui Pluton pentru Febus.

Dar Lady Diana părea preocupată. Se sculase, căci nu putea dormi în cabina sa de lux. Înfăşurată într-o capă de blană, îşi simţea privirea îndreptându-se de la vulcan dincolo de strâmtoarea Messinei, spre Delta Nilului.

— Comandante, când ajungem la Alexandria, întrebă ea deodată.

— Sâmbătă, pe la nouă, Lady Wynham. Numai dacă n-om întârzia din pricina mării. Comandantul zâmbi şi adăugă:

— Din pricina mării sau a flotei engleze.

— Flota engleză?

— O, da. Am fost înştiinţat prin T.F.F. că blocarea coastei egiptene, adusă la cunoştinţa puterilor, va începe mâine, la amiază.

— Şi atunci?

— Nu ştiu deocamdată ce-o să se întâmple.

Lumina titanică de artificii, trasată la orizont de Stromboli, o lăsă pe Lady Diana indiferentă. Coborî în salonul egiptean al pachebotului, ale cărui fresce murale evocau minunile Egiptului-de-Sus, de la templul lui Filon la colonadele primitive din Dar-el-Bari şi, aşezându-se într-un fotoliu, căzu pe gânduri.

La Marsilia, în ajunul plecării, primise ultima radiogramă a lui Ruzzini care naviga spre Cyrenaice pe bordul unui vas grecesc plin cu arme şi muniţii, îmbarcate la Pineda. Noua încărcătură, destinată rebelilor egipteni, urma să parvină acestora, fără ştirea trupelor engleze, prin mijlocirea caravanelor, de-a lungul oraşelor Siwa, Baharia, Kharga şi Kurkur. Ruzzini însuşi avea să călătorească cu unul dintre aceste

convoaie, pentru a ajunge în zona luptelor, între Wedi-Halfa şi Assuan.

Cu inima strânsă, Lady Diana îşi reamintea despărţirea într-o cameră de hotel, din Marsilia, despărţire tragică, acompaniată de glasul monoton al clopotelor de la tramvaie şi de zumzetul încâlcit al oraşului. Iubitul ei pleca spre ţinta decisivă. Pleca hotărât şi sălbatic; cu inima împărţită între ura neînduplecată împotriva duşmanului şi tristeţea înăbuşită de a se despărţi de iubita lui. Când şi unde o s-o mai vadă? Riscurile aventurii sale erau aşa de mari, încât ar fi fost nebun să precizeze vreodată. La ce primejdii nu se expunea, pătrunzând în zona de război el, necombatantul care îi înarma în taină pe rebeli? Atâtea necunoscute care compuneau cea mai dureroasă dintre probleme şi agravau îngrijorarea Lady-ei Diana...

Niciodată valurile Mediteranei nu i se păruseră aşa de întunecate şi nici cerul aşa de mohorât. Navigase de multe ori la bordul yachtului răposatului Lord Wynham, din Veneţia la Alger sau din Gibraltar la Constantinopol. Curse fără ţintă, când noaptea era deplină, când flirtai în adierea caldă, când îţi treceai timpul cu bridge, cu partide de pocker şi cu madrigaluri cu tâlc. Se afla întotdeauna pe bordul Martizei un invitat cu inima fragilă, vrednică să fie ronţăită de dinţii Lady-ei Diana. Ea îşi sfârteca atunci manechinul îmbrăcat în bleu marin, cu şapcă albă, cu trese aurii; se juca între două escale cu inima lui, făgăduia în dreptul Sorrentei ceea ce va refuza în largul Pireului, iar când yachtul se înapoia la Cannes sau la Monaco, abandona marioneta destrămată pentru a alerga la golf şi a fredona ”Tee for ,one”. În ceea ce priveşte invitatul bruftuit, sfâşiat, hărţuit, dezolat, el nu mai avea decât o mângâiere: să-şi încerce norocul la Sporting sau să se spânzure în palmierii Cazinoului.

Lady Diana nu evoca aceste plăceri uitate. Avea gânduri mai grave. Ultimele sfaturi ale lui Sherim Paşa şi ale lui Ruzzini erau întipărite în mintea sa. Ştia pe cine trebuie să vadă la Cairo şi prin ce misterios lanţ de informatori o să poată fi în legătură cu iubitul ei. Restul nu o interesa. N-avea decât o grabă: să ajungă pe ţărmurile Nilului. Acolo cel puţin o să aibă mângâierea de a bătători acelaşi pământ ca şi amantul ei şi va şti aproape zi cu zi ce soartă o să aibă aventura ei periculoasă.

***

Era nouă dimineaţa. Câţiva pasageri sculaţi devreme se plimbau pe punte, când deckmanul le aduse la cunoştinţă următoarea veste:

— A fost semnalat un vas de război englez.

Pasagerii scrutară orizontul.

— Unde? Unde e? Colo... se vede slab.

— Da. Abia se vede. Un crucişător cuirasat, se pare.

Şi deckmanul adaugă cu filosofie:

— Un obuz de trei sute douăzeci şi dugheana mea se duce pe copcă.

O tânără femeie se nelinişti:

— Nu-i aşa că nu-i nici un pericol?

Un partizan sprijinit de un parapet, glumi:

— Nu se ştie, doamnă, trebuie să ne ferim întotdeauna de aliaţi. Suntem păţiţi.

Şi grupul pasagerilor urcă pe prima punte ca să vadă mai bine vasul în larg. Ştirea se răspândise. În curând se iviră şi alţi pasageri. Comentau prezenţa vaporului. Blocusul englez, – ce distracţie pentru oaspeţii pachebotului!

Pe punte, sus, comandantul Angelvin şi căpitanul Valery priveau, prin ochean, vasul.

— S-a postat pe drumul Alexandriei, observă comandantul. Consultă Navy ,list, Valery. Patru coşuri. La douăzeci şi patru de mii de tone. E cu siguranţă un crucişător cuirasat, cu seria Sussex.

Comandantul-secund al vasului Champollion răsfoi anuarul englez şi spuse:

— Mă prind că e Cromwell. Era la Valeta acum douăsprezece zile şi are pavilionul contraamiralului ce comandă escadra orientală a Mediteranei.

Comandantul Angelvin glumi:

— Nu-i aşa că îi venim în palmă? Dacă am avea contrabandă pe bord, ne-ar merge bine.

— O să ne oprească.

— Probabil. Înştiinţează-l pe timonier să arboreze pavilioanele şi adu la cunoştinţă maşiniştilor c-o să manevrăm cu siguranţă.

Silueta lui Cromwell se apropie treptat-treptat. Crucişătorul staţiona. Era doar la vreo două mile. Distanţa se micşoră. Deodată un nor alb se ivi în flancul cenuşiu şi o detunătură

surdă răbufni în sfârşit. În aceeaşi clipă, culorile crucişătorului se înălţară la pupa.

— Ce-ţi spuneam eu? exclamă comandantul. O să avem de furcă. Suntem pregătiţi, de altfel.

Un fluierat răsună. Drapelul tricolor fu înălţat, ca şi pavilionul Messageriilor Maritime, cu cele patru litere distinctive ale vasului Champollion: O.U.J.W. După un minut telegrafistul aducea cererea de identitate trimisă prin T.F.F.-ul vaporului britanic.

— Lasă-i, că nava o cunosc, răspunse comandantul, arătând cele patru pătrăţele multicolore, care fâlfâiau pe prăjină. Nu avem decât să ne oprim la un sfert de milă de crucişător şi să-i aşteptăm barca.

Vasul englez dăduse, într-adevăr, drumul unei mici bărci cu motor, care acostă îndată lângă Champollion. Un locotenent de vas, înarmat, însoţit de trei marinari, urcă şi-l salută pe comandant. Declară în franţuzeşte:

— Domnule comandant, în virtutea convenţiilor din Haga şi a blocusului coastelor egiptene, decretat de guvernul Majestăţii Sale, am venit să procedez la inspectarea bordului. Vă rog să-mi arătaţi actul de naţionalitate al vaporului, actul de proprietate, rolul echipajului, lista pasagerilor şi manifestul.

În timpul verificărilor, comandantul Angelvin încheie:

— Nădăjduiesc, domnule, că sunteţi satisfăcut şi liniştit în privinţa transportului vasului meu.

— Sunt, replică ofiţerul englez. Sunt în ceea ce priveşte mărfurile. Dar nu-i totul în regulă în privinţa destinaţiei pachebotului dumneavoastră. Comandantul şef al forţelor navale m-a însărcinat să vă înmânez aceste două somaţii scrise. Prima, aceasta, vă informează că portul Alexandria este interzis opt zile, pentru motive militare, vaselor de comerţ. Dacă, deci, nu vreţi să pierdeţi opt zile în faţa coastelor, puteţi debarca pasagerii la Port Said.

— Nu pot decât să mă înclin în faţa acestui caz de forţă majoră.

— Bun. În privinţa celei de-a doua, poftim:

„Comandantul vasului Champollion este somat să remită ofiţerului însărcinat cu inspectarea reglementară a pachebotului pe una dintre pasagerele sale, numită Lady Diana Wynham, deţinătoarea unui permis semnat de generalul Warren. Lady

Diana Wynham va fi obligată să-l urmeze pe ofiţerul de serviciu şi să treacă cu el pe bordul crucişătorului cuirasat Cromwell. Comandantul şef al escadrei orientale a Mediteranei.

P. O. Şef de stat major.
H. W. Perkinsu.

Comandantul Angelvin citi de două ori textul englez şi, înapoindu-l ofiţerului, declară categoric:

— Domnule, refuz să mă supun acestei a doua somaţii. Pasagera în cauză se află pe un pachebot al Messageriilor Maritime, sub protecţia pavilionului francez. N-o voi preda autorităţilor navale britanice.

— Chiar sub pedeapsa măsurilor coercitive?

— Suntem în largul mării. Pasagerii mei sunt inviolabili. Dacă autorităţile engleze ţin să se asigure de persoana Ladyei Diana Wynham când ea va pune piciorul pe teritoriul egiptean, la Port Said şi în continuare, sunt libere. Mai-nainte nu!

Ofiţerul părea că şovăie. Atitudinea sa, perfect politicoasă, de altminteri, trăda încurcătura.

— Dacă aţi chema-o pe Lady Diana Wynham, domnule comandant? sugeră el.

Comandantul încuviinţă. Lady Diana fu înştiinţată şi veni pe punte. Ofiţerul englez o salută cu respect şi-i explică întâmplarea; când el o informă de refuzul comandantului de a o preda autorităţilor britanice, Lady Diana păru foarte mişcată, şi, întorcându-se spre acesta, zise:

— Îţi mulţumesc pentru atitudinea dumitale cavalerească şi generoasă, comandante. Este vrednică de un marinar francez. Dar este inutilă, fiindcă mă voi duce cu dragă inimă pe bordul vasului Cromwell. Motivul care inspiră această măsură specială este, desigur, acela de a-mi permite să debarc în Egipt cât mai curând, deoarece sunt deţinătoarea unui permis special, semnat de generalul Warren.

— În acest caz, Lady Wynham, nu-mi mai rămâne decât să mă înclin şi să vă ajut pentru a coborî în barca crucişătorului.

După un sfert de oră, Lady Diana urca pe bordul crucişătorului. Contraamiralul Sir Barbely Waterbutt o primi cu o corectitudine rece, rău prevestitoare. O introduse în biroul său şi-i vorbi în aceşti termeni:

— Lady Wynham, am regretul de a vă aduce la cunoştinţă că am primit din partea comandantului şef al corpului

expediţionar britanic care, în virtutea legii marţiale, deţine puterea supremă a poliţiei în Egipt, ordinul de a pune stăpânire pe dumneavoastră deîndată ce veţi fi în raza Alexandriei.

— Oh, glumi Lady Diana, să puneţi stăpânire pe mine? Aşa de mult se interesează comandantul şef de persoana mea? O astfel de măsură mă uimeşte pe drept cuvânt, când însuşi generalul Warren mi-a remis la Valeta...

— Ştiu, Lady Wynham. În tot cazul, contra-ordinul este formal...

— Pot să văd, Sir Bradley?

— Cum să nu, Lady Wynham. Poftim.

Lady Diana se plecă asupra hârtiei dactilografiate şi zâmbi cu ironie.

— Marele cartier general britanic nu prea pare fixat asupra intenţiilor mele. Ordin. Contra-ordin. Ciudat. Şi ce înţelegeţi să faceţi cu mine, Sir Bradley? Să mă puneţi în fiare, jos, în beci?

— O, nu, sunteţi rugată să vă duceţi la Cairo, unde veţi primi instrucţiuni noi.

— Într-un cuvânt, sunt prizonieră în Egipt?

— Nu tocmai exact, Lady Wynham.

— Aha, binevoiţi să mă scutiţi de frigul puşcăriilor?

— Veţi fi numai sub supravegherea Serviciului Secret şi datoare să urmaţi directivele pe care vi le va da şeful statului major general. O vedetă din port vă va duce numaidecât la Alexandria. Vă urez ca şederea în Egipt să vă fie cât mai plăcută, Lady Wynham!

Amiralul sună. Veni un ofiţer. Se uită la frumoasa vizitatoare cu o surpriză prea puţin tăinuită, ascultă ordinele şefului său şi salută. Lady Diana ieşi, urmată de la distanţă de tânărul locotenent de vas. Avea impresia că a căzut într-o trapă şi zărea, din spatele zăbrelelor, zâmbetul îngrijorător al generalului Leslie Warren.

XVI.

Călăuze şi dragomani dădeau târcoale sub terasa hotelului Shepheard’s. Galabiile albastre ale barbarinilor, tarabuşii roşii ai localnicelor, pălăriile cenuşii ale turiştilor, căpăţânile cu păr creţ ale micilor văcsuitori şi tocile albe ale femeilor elegante se învălmăşeau în pulberea aurie a aerului îmbâcsit de soare şi de praf. De-a lungul balustradei înălţate, americane cu ochii ocrotiţi de ochelari negri arătau trecătorilor totalitatea picioarelor îmbrăcate în ciorapi deschişi de mătase. În jurul meselor de răchită, cu cocktailuri neterminate, gâsculiţe din Connecticut sporovăiau banalităţi cu privire la chipul lui Tutankamon sau despre profilul leonin al zeiţei Sekhmet. La stânga, o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un pardesiu gălbui, agita un colier de sticlă cumpărat de la o dugheană din Muski. La dreapta, două girls fumau ţigări chihlibarii schimbând cărăbuşi garantaţi de negustorii milenari din Lucsor.

Era la prânz. Lady Diana, venită în ajun la Shepheard’s, coborâse în holul cu coloane egiptene. Se întâlni la coafor cu ducesa de Bliss, pe care n-o mai văzuse de mai bine de-un an şi care fu mirată că o întâlneşte la Cairo.

— Dumneata aici, Diana? Nu ţi-e teamă de insurecţie?

— Nu mai mult decât îi este acestei mulţimi cosmopolite, ce forfoteşte în jurul Ezbekiehului.

— E drept că evenimentele din Sudan nu-i prea stinghe-resc pe turişti, aici. Hai să facem o mică plimbare. Soarele ăsta e încântător. Un cocktail mai întâi, căci – să mă bată Dumnezeu – mi-e limba uscată, aşa cum sunt lespezile piramidelor.

Ducesa de Bliss era o germano-americană. Îl cumpărase pe ducele de Bliss la târgul snobismului din Londra. În schimbul unei rente anuale de o sută de mii de dolari, el consimţise să dispară din sectoarele mondene cutreierate de obicei de femeia sa. Fusese chiar specificat în cuprinsul acestui acord bizar că ducele nu va călca niciodată în anume hoteluri mari, ca Shepheard’s-ul şi Semiramis, nici la Cafe de Paris, nici în alte douăsprezece case cunoscute unde prezenţa cu amanta sa ar fi neplăcută nevestei. Căci ducesa, care-şi încornora cu mare pompă soţul, nu înţelegea să fie ridiculizată de el. Înjurând ca un surugiu, fumând ca un sergent de stradă şi bând ca un rege negru, ea îşi împestriţa limbajul cu o serie de expresii pe care

lumea de rând le respinge dar pe care societatea le tolerează, cel puţin la miliardarele emancipate.

— Draga mea, exclamă ea luând-o pe Lady Diana de braţ, ador Egiptul. Mă las jefuită în fiecare an, plătind 500 de piaştri pentru relicve fabricate la Harrod’s şi cumpărând covoare vechi, false, de la sirieni, care au ochii catifelaţi şi un accent care mă tulbură. Dar îl ador. Nu ştiu dacă Cleopatra vorbea pe nas şi dacă Antoniu mesteca gumă, dar în blestemata asta de ţară simţi că ai un suflet de mare îndrăgostită. M-am dus ieri să dau o raită în preajma piramidei din Sakkara cu dragomanul meu. Mergea lângă asinul meu alb şi, din când în când, îşi strecura mâna între şa şi şezutul meu, ca să vadă dacă mă ţin bine de animal. În cele din urmă, enervată, i-am spus: ”Say Mohamed, dacă faci pentru asin, ceva, mai jos... Dacă e pentru mine, ceva mai sus!”. Dar iată-l că vine să mă ducă la mormintele califilor, înainte de masă.

Barbarinul frumos, cu chip bronzat, se pleacă la piciorul terasei şi duse dreapta la buze şi la frunte.

— Nu-i aşa că-i îndrăcit de chipeş? sporovăi ducesa. Come on, boy... Scumpă prietenă, ţi-l prezint pe Butros Abd el Masih. O puşlama simpatică. Hai cu noi până la Ezbekieh, draga mea. Trăsura mă aşteaptă la Continental.

Ducesa de Bliss o luă familiar pe Lady Diana de braţ şi o trase, urmată la doi paşi de dragomanul său devotat. Continuă:

— Curios, draga mea. Am în Statele-Unite, ca toată lumea, prejudecata raselor. L-aş ucide ca pe un câine răpănos pe negrul care şi-ar permite să atingă vârful degetului meu mic. Aici nu-i văd pe indigeni prin acelaşi unghi. N-ai fost niciodată sâcâită, într-un mormânt pustiu, de un barbarin cu ochii ca tăciunii? Nu? Te asigur că faptul merită osteneala şi că apropierea unei mumii este piperul care aţâţă senzaţiile. Am impresia unui domn venerabil care m-ar privi rânjind cu gingiile-i uscate de sub benzile colbuite.

Vânători ambulanţi le oferiră pe rând ţigări, cărţi poştale, buchete de flori, ultima ediţie din Ziarul Cairo-ului şi coliere de chihlimbar. În faţa Operei, Lady Diana se despărţi de ducesa de Bliss, strigă un taxi şi ceru să fie dusă în insula Gesireh. Şoferul abia porni din loc şi doi inşi îmbrăcaţi europeneşte, dar cu tarbus pe cap, săriră într-o altă maşină pornind în urma Lady-ei Diana.

”Paza continuă”, gândi Lady Diana întorcând capul. Recunoscuse pe cei doi agenţi care, de când debarcase în Alexandria, n-o pierdeau din vedere.

***

Vila pe care o locuia Marad-el-Din Paşa în insula Gesireh era învecinată cu parcul Sporting-Clubului. Lady Diana străbătu grădina cu tamarini, umbrită de palmieri înalţi şi fu introdusă în salonul maur de un servitor negru îmbrăcat în roşu, înzorzonat cu aur. Paşa apăru. Era un copt, un egiptean de rasă curată, care îndeplinise pe vremuri, în Europa, diferite misiuni oficioase. Parizian şi londonez de asemenea, Paşa nu ignora nici un magazin din Rue de la Paix, nici un tea room din Regent Street. Simpatiza mişcarea naţionalistă egipteană, deşi nu a luat făţiş parte la nici una din luptele partidelor politice.

— Vom dejuna între patru ochi, Lady Wynham, glăsui el sărutându-i mâna. M-am gândit că ceea ce avem să ne spunem reclamă uşi închise.

Şi adăugă cu un zâmbet semnificativ:

— Aceasta e cu atât mai necesar cu cât mişcările dumitale sunt îndeaproape supravegheate.

— Exact, Paşă. Compatrioţii mei nu par a-mi acorda decât o încredere limitată. Ştii?

— Ştiu. Şi nu pot face altceva decât să te sfătuiesc să fii prevăzătoare. Cunoşti evenimentele. Asasinarea înaltului Comisar britanic, în iunie trecut, asasinatul acesta politic ale cărui cauze n-au fost încă limpezite şi care a fost inspirat poate de un agent provocator, a avut ca urmare desfăşurarea unor măsuri de o asprime extremă care au dezlănţuit insurecţia în Egiptul-de-Sus şi în Sudan. De fapt, autoritatea a trecut în mâinile comandantului şef al trupelor britanice, Lordul Wedford care, în virtutea stării de asediu, tronează ca stăpân absolut în Egipt. Când spun Lord Wedfort, ar trebui să spun mai degrabă generalul Warren, şeful său de stat major general. El singur concepe, decide şi lucrează. Mareşalul Lord Wedford este un mare senior oarecum obosit. Îl lasă pe Leslie Warren să comande sub egida sa. Să ne păzim deci de acesta, cu atât mai mult cu cât poliţia sa secretă îşi sporeşte activitatea de la un timp.

— De ce?

— Pentru că insurgenţii sunt înzestraţi cu arme şi muniţii de tot felul, prin mâini necunoscute. Un avion britanic a bombardat, în plin deşert al Libiei, o caravană care le aducea mitraliere. Constatarea a încremenit înaltul comandament englez care, blocând coasta Deltei şi Marea Roşie, credea că seacă această sursă. Fiindcă nu poate interveni în Cyrenaica italiană, este silit să-i caute pe autorii responsabili ai contrabandei.

Explicaţiile lui Marad-el-Din Paşa erau întremătoare pentru Lady Diana. Ce-o priveau pe ea dorinţele naţionaliştilor şi pierderile corpului britanic! Tot universul său era concentrat în viaţa unui singur om. Tot ce dorea era ca Ruzzini să-şi termine în grabă misiunea, să scape teafăr din primejdiile care îl înconjurau şi s-o regăsească în sfârşit în căldura însorită a unui mic port mediteranean plin de flori, parfumuri şi siguranţă.

Când, după dejun, sorbi cafeaua turcească împreună cu Marad-el-Din Paşa, scutiţi de prezenţa celor patru servitori tăcuţi, ea formulă în sfârşit dorinţa pe care nu cutezase încă s-o precizeze. Dar amfitrionul îi inspirase încredere şi era sigură acum că Sherim Paşa avusese dreptate la Neapole. Nu întâmpina nici un risc vorbind pe şleau.

— Paşă, glăsui ea, prevăzusem totul venind în Egipt, în afară de vrăjmăşia tainică a generalului Warren care, după ce mi-a acordat un permis, mă tratează ca pe o suspectă şi-mi paralizează mişcările.

— Ştiu, Lady Wynham, Sherim Paşa mă informase că ai să fii pentru noi o preţioasă auxiliară dacă izbuteşti să ajungi în zona de război. Nici el nu bănuia că, în loc de a ţi se deschide toate uşile, au să fie aşezaţi doi spioni la uşa dumitale. Ceea ce dovedeşte încă o dată că este periculos să nu consideri la justa sa valoare perspicacitatea inamicului.

— Deoarece aceasta-i situaţia, aş vrea să-l pot preveni pe Ruzzini, pentru ca el să nu-mi suspecteze inactivitatea. Poţi să mă ajuţi?

— Chestiunea e periculoasă, Lady Wynham. Dar dacă vrei să transmiţi un mesaj contelui Ruzzini, scrie-l în astă seară. După masă va veni cineva din partea mea la Shepheard’s. Îi vei da biletul şi am să caut să-l transmit adresantului.

— Aşadar, ştii unde e?

— Ştiu.

Privirea Lady-ei Diana sclipi deodată. Exclamă:

— Da? Te implor, spune-mi. Sunt fără ştiri din partea lui de aproape o lună. E groaznic.

— Nu-ţi voi destăinui, pentru că eşti femeie. Şi, ca femeie, ai putea să faci o imprudenţă. Tot ce pot să-ţi spun e că Ruzzini e teafăr şi că, treptat-treptat, fără zgomot, cu răbdare, va înfăptui planul pe care şi l-a schiţat.

Lady Diana pricepu că mai mult n-o să poată scoate de la amfitrion. Se ridică:

— Aşadar, Paşă, îmi făgăduieşti că îi vei transmite scrisoarea?

Egipteanul, care se ridicase odată cu ea, o privea atent. O sfredelea cu ochi negri, cu o fixitate tulburătoare. Vădit lucru că şovăia. Deodată, ca şi cum ar fi luat o hotărâre gravă, se apropie de Lady Diana şi spuse tărăgănat:

— Lady Wynham, cred într-adevăr că dumneata nu eşti o femeie ca toate celelalte şi că mi-aş putea permite cu dumneata ceea ce n-aş cuteza cu vreuna dintre semenele dumitale. Încrederea pe care Sherim-Paşa şi asociaţii săi au pus-o în dumneata îmi pare în prezent mai mult decât justificată, îţi voi face o propunere, deci. Să transmiţi o scrisoare lui Ruzzini înseamnă să întâmpini un risc prea mare. Şi pentru dumneata, şi pentru el, şi pentru mine. Dar ai dori să-l vezi?

— Să-l văd? Oh! Şi să-i vorbesc!

— Nu. Să-l vezi numai. Dacă, aşa cum cred, eşti îndeajuns de stăpână pe nervii dumitale pentru a rămâne impasibilă când te vei găsi în faţa contelui, mă angajez ca mâine dimineaţă, la opt, să ţi-l arăt. Ai să pricepi, de altminteri, când ai să-l zăreşti, importanţa de a păstra acel sânge-rece care se cultivă cu atâta străduinţă în insula de unde ai venit.

— Unde să fiu mâine dimineaţă, la opt?

— La hotel, în costum de turistă. Voi veni să te iau pentru a vizita piramida din Sakkara. Cunoşti Sakkara, Lady Wynham? Ea imortalizează un demiurg de altădată, numit Sekker, care avea puterea de a reînvia morţii. Un răufăcător al omenirii, după cum vezi. Îţi voi arăta la Sakkara câteva morminte de animale sfinţite, căci în frigorificul acela multisecular, câţiva boi Apis, onorând cariera bovinelor, îşi păstrează în cârpe mădularele prestigioase. Îţi voi arăta şi piramida cu trepte a regelui Zoger. Un suveran care, cu trei mii de ani înainte de Isus Cristos... Dar, Lady Wynham, scuză-mă... Pasiunea pentru arheologie mă

târăşte, când dumneata ai dori, contrar lui Josua, să grăbeşti mersul soarelui. Mâine dimineaţă, la opt fix, maşina mea va fi în faţa Shepheard's-ului. Încă o dată: sânge rece. Mi s-a lăudat tăria cu care ştii să-ţi înfrânezi impulsurile şi felul cum îţi stăpâneşti nervii. N-o să ai niciodată un prilej mai nimerit de a exercita una şi a manifesta alta.

***

Când se întoarse în camera sa, Lady Diana găsi cu mirare un plic oficial pe măsuţa de toaletă. Desfăcu plicul alb şi citi aceste rânduri:

„Dragă Lady Diana,

Revenit la G.H.S., după o inspecţie în Sudan, aflu totodată de debarcarea dumitale la Alexandria şi de măsurile ridicole de supraveghere pe care subordonaţii mei le-au decretat faţă de dumneata. Cer scuze şi regret că şeful celui de-al doilea birou al meu a crezut de cuviinţă să anuleze înlesnirile pe care permisul meu ţi le asigura. Am dat instrucţiuni categorice pentru a repara eroarea. Vei profita, bănuiesc, de libertatea care îţi este redată pentru a veni să mă vezi în cortul meu, la Assuan. Confortul nu-i excesiv aici, dar ceaiul pe care ţi-l voi oferi va avea tot atâta savoare ca şi apa caldă a „tea-room"-urilor londoneze. Foarte respectuos, al dumitale,

Leslie Warren".

Ieşi chiar în seara aceea, ca să ia masa la Mena House, cu câţiva prieteni. Agenţii puşi pe urma sa dispăruseră.

Soarele matinal încălzea holul gării. Pe peroane era un dute-vino caleidoscopic de ţărănci în veşminte negre şi de fellahi în cămăşi deschise.

Lady Diana îl întrebă pe Paşă:

— Ai de gând, într-adevăr, să mă duci la Badershein, ca să-ţi vizitez piramida?

— Desigur, Lady Wynham. Deoarece urmărirea a încetat, să profităm.

— Paşă, murmură Lady Diana, nu-mi făgăduiseşi ceva care mi-e mai drag decât toate minunile Sakkarei? Numai dacă cel pe care urmează să mi-l arăţi nu se ascunde tocmai în direcţia faimoasei piramide...

— Oh, realitatea e mai puţin romantică şi nu în umbra mormintelor sfinte îl vei afla. Dar mai avem zece minute până la

plecare; vino să vezi cum sunt îmbarcate întăririle pentru Egiptul-de-Sus.

Pe peronul vecin, se agitau o mulţime de uniforme. Era acolo o jumătate de batalion de soldaţi, care se înghesuiau în vagoane.

— Trenul e lung, constată Paşa. Hai până în capătul peronului.

O luă pe Lady Diana. Când ajunse la ultimul furgon, se opri şi zise, arătând locomotiva:

— Maşinuţa asta va târî un aşa de lung convoi. Serios, e criză de material.

Lady Diana privise distrată locomotiva. Amănuntele o interesau cât se poate de puţin. Adusă pe nesimţite de paşă până în dreptul tenderului, îşi rătăci privirea asupra mecanicului, un soldat englez, care-şi freca pârghiile cu o cârpă unsuroasă şi asupra fochistului, un indigen care, aplecat în faţa cuptorului, zvârlea înăuntru lopeţi de cărbuni.

Deodată, inima Lady-ei Diana bătu foarte repede, şi gheara buimăcelii o încleştă de ceafă. Îl recunoscuse pe Ruzzini sub veşmintele murdare de funingine; Ruzzini, cu picioarele şi cu braţele goale, cu capul acoperit de un tarbuş murdar, cu chipul de nerecunoscut.

Paşa ghicise emoţia vecinei sale. O luă familiar de braţ şi o conduse spre celălalt peron. Lady Diana mergea, în aparenţă, indiferentă. Dar în sine era furtună. Mergea afişând o indiferenţă desăvârşită. Dar pulsul îi bătea vijelios. Ruzzini pe locomotiva unui convoi militar! Ce cutezanţă şi cât de vrednică de condotierul acesta întârziat printre civilizaţii secolului al XX-lea! Ruzzini încălzind un tren plin cu soldaţi englezi! Ce mijloc periculos de a ajunge grabnic la Lucsor, la Assuan şi la cartierul general al duşmanului său!

Când ajunseră ceva mai departe de urechi indiscrete, Paşa şopti:

— Lady Wynham, te felicit. Tăria dumitale a fost pusă la încercare.

— Cine l-a ajutat pe Ruzzini să se furişeze pe locomotivă?

— Noi, aliaţii săi secreţi. Dar ora plecării sună.

— Scuză-mă, Paşă. Nu-mi mai vine să mă extaziez în faţa relicvelor civilizaţiei dumitale faraonice. O să mă întorc la hotel; o să-mi fac valizele şi voi pleca la Assuan. Inch Allah!

— Păzeşte-te, Lady Wynham. Păzeşte-te în interesul celui pe care îl ştii.

— De ce? Chiar Warren mi-a dat autorizaţie.

Egipteanul tăcu. Privi îngândurat şiragul de mătănii pe care-l plimba printre degetele subţiri şi încheie, clătinând din cap:

— Lady Wynham, trebuie să te păzeşti îndoit de un englez care, timp de douăzeci de ani, a trăit printre orientali.

XVII.

Reîntoarsă la hotel, Lady Diana se aşezase pe pat. Căuta să adoarmă, să-şi amorţească zbuciumul. Dormita câteva minute, apoi brusc se trezea, cu inima strânsă ca într-o menghine; chipul mâzgălit al lui Ruzzini, chipul iluminat de reflexele roşiatice ale cuptorului incandescent, îi apărea neîncetat În faţă. Evocare a infernului dantesc... Viziune scurtă a unui osândit în faţa sarabandei fără sfârşit a flăcărilor ameninţătoare. Lady Diana era chinuită de amintirea aceasta de neuitat. Ruzzini împingând un tren militar britanic – ultimul lucru pe care putea să-l bănuiască! Să-şi bată joc de pericol cu atâta dezinvoltură, să înfrunte duşmanul astfel – era o cutezanţă de jucător care îşi pune viaţa pe o singură carte.

Ruzzini vorbea admirabil araba. Complicitatea egiptenilor care simpatizau în taină cu rebelii îi era asigurată. Dar era la cheremul unui denunţ. Şi, mai mult decât oricine, Lady Diana ştia că judecătorii consiliilor engleze de război nu glumesc cu legea marţială.

Coborî la ora două în grill-room-ul hotelului, ca să ia masa. Ducesa de Bliss o înhăţă cu un zâmbet din pragul terasei. În aceeaşi clipă, vânzătorii de gazete dădură buzna pe trotuar. Ducesa îndrugă:

— De ce-or fi urlând aşa? Nu cumva s-a aşezat Tutancamon pe capul Sfinxului?

Un prieten al ducesei, Selim Yussef Bey, urcă treptele peronului şi fâlfâi un ziar, a cărui cerneală era umedă încă:

— Ştiţi noutatea? N-aţi citit ediţia specială a Bursei egiptene?

— Ce noutate? spuse Lady Diana, a cărei nelinişte se trezise deodată, mai ascuţită ca oricând.

— Poftim, doamnă... Un tren militar englez a deraiat lângă Wasta. Se zice că sunt o sută şaizeci de morţi şi o sută optzeci de răniţi.

Selim Yussef Bey se aşeză într-un scaun de trestie şi, rezemat comod, citi aceste rânduri:

„Se comunică din Wasta că un convoi militar, plecat azi dimineaţă din Cairo cu destinaţia Lucsor, a deraiat la douăsprezece şi jumătate în împrejurări nelămurite încă. Se pare că viteza trenului, accelerându-se la o curbă în chip primejdios,

locomotiva a ieşit de pe linii, târând tot convoiul în râpă. Cu prilejul primelor cercetări, s-a observat lipsa de pe locomotivă a mecanicului şi a fochistului. Deoarece cadavrele lor nu au fost găsite prin partea locului, este de presupus că au sărit din maşină înainte de producerea catastrofei. Împrejurarea aceasta misterioasă dă loc la presupunerea că este vorba de o crimă şi că deraierea a fost premeditată de cei care conduceau trenul. Ancheta autorităţilor militare a început imediat.

Lady Diana nu mai ascultă. Se scuză faţă de ducesa de Bliss şi, pretextând un ceai la Senuramis, se duse la Maradel-Din Paşa. Îl găsi pe egiptean în sala de fumat. Ediţia specială se afla pe masă.

— Te aşteptam, zise el ridicându-se. Bănuiam că, aflând vestea, ai să vii să mă vezi.

Lady Diana îşi înfrână emoţia. Duse, fără să tremure, la buze, ţigara oferită de paşă şi întrebă:

— Ştiai ce se pune la cale?

— Nu, la drept vorbind, Lady Wynham. Ruzzini ne rugase să-l substituim fochistului indigen care asistă mecanicul englez pe trenurile militare. Prietenii mei şi cu mine izbutisem fără să trezim bănuieli. Dar, serios, nu ne trecea prin gând c-ar fi avut intenţia să provoace deraierea convoiului.

— N-a murit? Paşă, nu crezi că...

— Depeşa e clară în această privinţă. Dacă era vorba de un accident fatal, ambii oameni ar fi fost ucişi sau răniţi lângă maşina răsturnată. Faptul că au dispărut amândoi dovedeşte, după părerea mea, că în momentul când au dat trenului toată viteza, au sărit de pe locomotivă.

— Ar trebui atunci admis că mecanicul englez e complice cu Ruzzini. Faptul mi se pare de necrezut.

— În cazul acesta, Ruzzini se va fi descotorosit, în primul rând, de acest martor stingheritor, suprimându-l, şi a sărit apoi pe linie, după ce accelerase mersul maşinii. Oricum, în patruzeci şi opt de ore vom fi edificaţi asupra acestui punct, căci noi stabilisem cu el un mijloc de comunicare, deîndată ce ar fi ajuns la ţintă..Dacă peste patru zile vom fi tot fără ştiri, aceasta va însemna că domnii de la Siguranţa statului, major englez au fost mai iscusiţi decât noi.

***

În ciuda sfaturilor lui Marad-el-Din Paşa, Lady Diana se duse la Lucsor. Paşa i-a spus:

— Ia seama. Dacă îţi declar numele omului nostru de încredere, care îţi va arăta acolo adăpostul provizoriu al contelui Ruzzini, săvârşesc o greşeală. Căci sunt sigur că în douăzeci şi patru de ore ai să pleci. N-o să poţi rezista ispitei.

Şi paşa fusese un bun profet. În ciuda tuturor îndemnurilor minţii, care o sfătuiau să rămână la Cairo, Lady Diana luase trenul. Era nespus de fericită ştiind că autorul catastrofei din Wasta n-a fost descoperit şi că, ascuns la Lucsor, aştepta ora propice continuării operei sale. Se gândea că a sosit momentul să-l vadă pe Ruzini, să-l zărească măcar câteva minute, ca să-l întărească cu o privire, să-l încurajeze cu un cuvânt, să-l asigure încă o dată că dragostea ei îl susţine în vârtejul primejdiei.

Lady Diana descinsese la Winter Palace. Turiştii pe care peripeţiile insurecţiei îndepărtate îi lăsau reci, se duceau în trapul catârilor minusculi să exploreze mormintele din Valea Regilor. Traversau Nilul sub triunghiul alb al corăbioarelor leneşe şi se instalau pe terasa hotelului să contemple asfinţitul soarelui în pâcla roşiatică a Munţilor Libiei.

Seara, de cum sosi, Lady Diana o porni pe jos spre Karnak. Marad-el-Sin Paşa desenase pe o filă de hârtie amplasarea exactă a locuinţei lui Abd-el-Hady, un funcţionar în retragere al guvernului egiptean, care stătea într-o mică vilă situată între noua biserică coptă şi misiunea americană.

Lady Diana înainta în lumina amurgului. Număra casele, încă două, încă o grădină şi va fi în dreptul vilei lui Abd-el-Hady. Se opri în faţa unui zăplaz, străjuit de tamarini şi cameropi; străbătu o alee cu pământ uscat şi era cât pe-aci să se lovească de uşă, când un chip răsări în fereastra etajului întâi. Capul dispăru îndată şi paşi răsunară în vestibul. Uşa se întredeschise:

— Lady Diana?

— Domnul Abd-el-Hady?

— Intraţi repede.

Lady Diana pătrunse în culoar. Egipteanul o introduse într-o cămăruţă mobilată fără ,fast, luminată nu prea mult, şi zise într-o franceză aproape corectă:

— Am fost înştiinţat despre vizita dumneavoastră, doamnă.

Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să mă lăsaţi să-l văd măcar un sfert de oră pe cel căruia i-aţi dat adăpost, cu atâta generozitate.

— Cum să nu. Dar va trebui să vă grăbiţi, doamnă.

— Cum a scăpat de catastrofă?

— Omorându-l mai întâi pe mecanic. După ce i-a azvârlit trupul de pe locomotivă, a făcut vânt trenului şi a sărit. A hoinărit toată ziua pe ţărmul stâng al Nilului, după care a străbătut fluviul înot. Seara, şi-a oferit serviciile marinarilor unei gharebe mari, care era încărcată cu lemne, şi a urcat spre Lucsor. După cinci zile a debarcat aici şi a venit la mine cam pe la miezul nopţii. Fusese convenit să-l găzduiesc la sosirea sa la Lucsor. Nu ştiam c-o să pricinuiască deraierea convoiului. Faptul acesta îi face prezenţa la mine şi mai periculoasă de aceea, vă implor, doamnă, să scurtaţi întrevederea şi să nu mai veniţi până când n-o să vă înştiinţez eu la hotel.

— Vă dau cuvântul. Unde e? În ce cameră se culcă?

— Nu e în vila mea. Locuieşte într-o baracă de scânduri în fundul grădinii. O să vă conduc.

Abd-el-Hady ieşi. Lady Diana îl urma pe alee. Era aproape noapte. Grădina nu era încercuită de ziduri. Un zăplaz mărunt de arbuşti îi despărţea de câmpiile învecinate. Abd-el-Hady ajunsese la uşa barăcii. Se întoarse spre Lady Diana şi zise:

— E aici.

Atunci, drama se desfăşură cu o repeziciune uimitoare.

*

Cinci siluete de inşi în uniformă răsăriră deodată. Unii se înălţaseră dinapoia zaplazului, alţii ocoliseră pereţii barăcii. Primii doi o târâră cu brutalitate pe Lady Diana spre vilă. Ceilalţi trei, cu revolverul în mână, forţară uşa barăcii. Lady Diana auzi un zgomot de luptă. Dar împinsă fiind în vilă, nu mai văzu nimic. Doi jandarmi britanici o păzeau în faţa uşii deschise a vestibulului. Zări punerea în mişcare a unui automobil, care se depărtă spre Lucsor. Apoi, paşi bocăniră pe alee şi un ofiţer englez apăru. Arboră trei stele pe epolet şi o brăţară marcată A.G.M. pe mâneca de pânză kaki. Se prezentă:

— Căpitan Nicholson, şeful circumscripţiei britanice din sectorul de Nord.

Şi cum Lady Diana era incapabilă să articuleze un cuvânt, urmă cu glas firesc:

— Am primit de la G. H. Q. Ordinul de a spiona mişcările dumneavoastră la Lucsor, Lady Wynham. Oamenii mei v-au urmărit. I-aţi condus fără să ştiţi până aici. Nici nu ceream mai mult. Aceasta ne-a permis să-l arestăm pe omul pe care-l căutam, ca şi pe complicele lui, proprietarul acestei vile. Bună seara, Lady Wynham.

Poliţiştii ieşiseră. Căpitanul circumscripţiei o salută corect şi făcu stânga împrejur. Lady Diana îl urmă şi-l întrebă:

— Căpitane Nicholson, dar eu?

— Cum?

— Dar eu? Nu mă arestezi şi pe mine?

Ofiţerul făcu un gest evaziv. Replică:

— N-am ordin. Doamnă, scuzaţi-mă.

Salută din nou şi coborî liniştit. Atunci, Lady Diana fu singură în vila părăsită. Singură, în faţa vestibulului fără lumină. Privi cerul albastru închis pe care luceau stelele şi simţi deodată c-o să leşine. Ca să nu cadă, fu nevoită să se agaţe de uşă.

XVIII.

Se scurseseră zece zile. Zile mohorâte. Zile îngreunate de aşteptare. Lady Diana nu ştia nimic de la arestarea lui Ruzzini. Înfrigurată, zbuciumată, nu-şi mai recăpătase somnul. Al doilea mesaj trimis de generalul Leslie Warren o hărţuise noaptea trecută. Îi fusese adus la Winter Palace. Un soldat detaşat la cartierul general al sectorului de Nord o invitase să semneze de primire cu indiferenţa unui militar care-şi îndeplineşte misiunea monotonă şi, pe fiţuica dreptunghiulară, Lady Diana citise aceste cuvinte scrise cu o mână indiferentă de telegrafistul de serviciu:

„De câte ori paisprezece zile au trecut de la debarcarea dumitale în Egipt? N-ai venit încă. Şi totuşi te aştept la Assuan.. Ai avea cel puţin surpriza de a primi aici veşti proaspete despre cineva care te interesează. Al dumitale,.

Warren”.

Recitise de douăzeci de ori rândurile acestea neliniştitoare. Ce ascundea laconismul voit al generalului? Ce însemna aluzia grea de ameninţări la adresa prizonierului circumscripţiei britanice?

Încordarea Lady-ei Diana era aşa de ascuţită, încât hurducăturile trenului îi făceau rău şi-i agravau incertitudinea. Luase trenuleţul alb, cu geamu i albăstrii, care străbate zilnic colinele pustii într-un vârtej de pulbere încinsă, şi ajungea la Assuan chiar în seara aceea. La coborârea din tren, – de altminteri singura femeie cu un permis care-i dădea putinţa să pătrundă aşa de adânc în zona operaţiilor, – un tânăr aghiotant al mareşalului Wedford, un locotenent de lăncieri din Bengal, se prezentă.

— Generalul Warren m-a însărcinat să vă întâmpin, Lady Wynham, şi să vă conduc la cartierul său general. Să nu vă miraţi dacă e cam departe. În timp ce Lordul Wedford stă în mijlocul insulei Elefantine, într-un hotel rechiziţionat, generalul Warren şi-a înfipt cortul pe ţărmul stâng al Nilului.

Împrejurimile gării Assuan ofereau un spectacol heteroclit. Vânzătorii de cărţi poştale şi conducătorii de catâri dispăruseră pentru a face loc trenurilor de luptă ale batalioanelor engleze. Nu erau decât furgoane şi catâri în furnicarul de căşti, turbane hinduse şi bonete scoţiene.

Aghiotantul o duse pe Lady Diana până pe malul fluviului. Era ora şase seara. Amurgul ţesea eşarfa de nori portocalii dincolo de coline, dincolo de palmierii insulei înecată într-o penumbră mov. Norii îşi schimbară treptat-treptat culoarea, pe măsură ce soarele asfinţea dinapoia valurilor de nisip. Albăstruiul cerului dădea în verzui şi câteva stele clipeau, pietre scânteietoare pe rochia unei seri senine. Splendoarea maiestuoasă a naturii care se pregătea în vederea nopţii o lăsa pe Lady Diana indiferentă. Nu asculta cântul gutural al celor patru vâslaşi care trăgeau barca spre ţărmul celălalt al Nilului.Nu se gândea decât la Warren care, în curând, o va primi sub cort. Întrevedere fatidică. Convorbire grea de urmări, cu un singur martor – Sirius – felinar palid agăţat pe fundalul azuriu al cerului întunecat.

Barca acostase.

— Lady Wynham, atenţie! spuse aghiotantul mareşalului. Îmi daţi voie să vă ajut?

Degetele Dianei se înfipseră în mâna corectă a ofiţerului, îşi înfundă tălpile în nisipul ud şi se fixă sprijinindu-se de braţul ofiţerului.

— Unde e generalul Warren?

— În cortul acesta, doamnă. Vedeţi lanterna roşie-albă?

*

Leslie Warren stătea în faţa stâlpului care sprijinea cortul, bine luminat, de altminteri, de două lămpi electrice. Un birou mic, portativ, fotolii uşoare, o rogojină întinsă pe nisip şi un post telefonic de campanie. Ca mulţi ofiţeri britanici care au servit în Indii, generalul Warren prefera locuinţei rechiziţionate, cortul.

Stătea aici, cu capul gol, subţire, drept. Cu mâinile la spate, o privea pe Lady Diana încremenită în prag.

— Intră, scumpă prietenă. Nu mai nădăjduiam să te văd prin locurile acestea inaccesibile tuturor, cu excepţia câtorva rari privilegiaţi care, ca dumneata, posedă un permis. Ia loc. Pari cam obosită. Trenuleţul deşertului, nu-i aşa? Dacă nu eram zorit să te văd, ţi-aş fi trimis vasul oficial care te-ar fi adus în trei zile. Dar nu mai aveam timp de pierdut.

Generalul zâmbi ironic şi adăugă:

— Orele sunt acum preţioase.

Insistă:

— Orele...

Diana făcu un efort foarte mare pentru a declara, fără să-şi trădeze neliniştea:

— Ascultă, Warren. Să nu jucăm o comedie care, în împrejurările de acum, ar fi josnică şi ridicolă.

Generalul protestă:

— Cine vorbeşte de comedie, dragă? Vom cina între patru ochi în cort şi vom avea răgazul să discutăm făţiş. Îţi cer numai scuze că sunt nevoit să-ţi ofer o cină aşa de modestă. Dar raţiile stăpânirii nu sunt prea variate, iar şeful Marelui Cartier General e mai puţin savant decât maeştrii hotelurilor internaţionale.

Lady Diana voi să protesteze. Presimţea chinul tărăgănat ce avea să înceapă. Citea în privirea limpede şi rece a amfitrionului programul serbării pregătite de el.

Generalul făcu un gest de reproş:

— Nu-ţi surâde gândul de a împărţi cu mine masa, în decorul acesta neprevăzut, în tăcerea nopţii care-şi aprinde pentru noi cele mai alese constelaţii? Nu te mai recunosc, scumpă prietenă. Nu mai eşti diletanta cu gheare electrice, care sfâşia, altădată, în voia fanteziei sale, sufletele imprudenţilor ce-i veneau la îndemână?

Ordonanţa apăru. Generalul dădu poruncă. Se aduse o mescioară şi două tacâmuri.

— Cum ţi se pare cortul? Mobilierul este destul de puţin, dar am cu ce să mă distrez între orele de serviciu. Uite: un gramofon, câteva cărţi despre ocultism pe vremea Faraonilor şi caseta de sticlă cu un naja. A, uitasem principalul! Am în flaconul acesta de nichel, care îl conservă îngheţat, un cocktail excelent. Ai să bei puţin cu mine, nu? Cum să-l botezăm? ”Găinuşă” sau ”Ispăşire”: Tchin-tchin! my dear....

*

Lady Diana era incapabilă să mănânce. Generalul Warren se miră, afectând o sinceritate bine jucată. Îndrugând câteva cuvinte, de închinare, el exclamă:

— Nu ţi-e foame? Oh, dacă aş fi o gazdă cârcotaşă, m-aş supăra văzând că abia atingi bucatele ce-ţi sunt servite.

— Warren, ajunge! Să aruncăm cărţile. Care sunt atuurile dumitale şi care e al meu?

— Ce grăbită mai eşti?

— Unde e el?

— Cine?

— Ruzzini.

— Te interesezi atât de mult de nobilul pe care am avut, graţie dumitale, norocul de a-l captura în sfârşit?

Acest ”graţie dumitale” pricinui în inima Dianei un chin cumplit, o durere fizică aşa de intensă, încât se îngălbeni. Repetă mai în şoaptă:

— Unde e?

— În paza bună a santinelelor engleze, dacă vrei să ştii. Dar vom vorbi despre afaceri la desert. Îţi plac fructele astea presate, pe care un prieten al meu de la Reşedinţa din Cairo le primeşte din America şi care îmi trimite şi mie? Nu ţi se pare că fructele astea mari, tăiate Orizontal, seamănă cu nişte planşe care arată reţeaua glandelor într-un sân de femeie oribil mutilată?

Cina continuă. Chinul Dianei se agravă. Pironită de zbucium, inima ei se contracta. În preajma cortului tăcerea domnea profundă. Uneori un catâr legat îşi scutura frânghia. Uneori, scârţâitul jalnic al unei mori de apă de pe ţărmul celălalt al Nilului, răzbea până la ei. Şi-atât. Glasul metalic al lui Warren umplea cortul. Părea că el se ameţeşte cu vorbele şi că le înmulţea, ca să se desfete de nerăbdarea victimei.

Ordonanţa aduse portocale şi dispăru. Generalul îi oferi ţigări, dar Lady Diana îndepărtă brusc tabachera nichelată şi exclamă:

— Warren! Destul!

Generalul zâmbi.

— Vai, ce nervoasă eşti, scumpă Diana! Nu zău, te-ai schimbat în Italia. N-aş fi crezut niciodată că dragostea poate transfigura în aşa grad o femeie de spirit. Căci vom ajunge la faptul care ne interesează; dar să urmăm ordinea cronologică, prietenă. Eram departe de a bănui, când m-ai vizitat la Malta, că erai atrasă în Egipt de un contrabandist veneţian. Atribuiam capriciului dorinţa de a revedea basoreliefurile, foarte îndrăzneţe de altminteri, ale Templului din Lucsor sau de a hoinări prin dughenele din Musky, pline de muşte, de mirosuri şi de conciliabule. Mă înşelasem. Veneai la Nil ca să te întâlneşti cu cavalerul gândurilor dumitale. Nu zău, n-aş fi bănuit în ruptul capului că putea să fie o apropiere între dumneata şi misteriosul

personaj care, de multă vreme, înarma în secret pe rebeli contra noastră, dacă din întâmplare nu-mi cădea sub ochi un raport al serviciului nostru de contraspionaj în Italia. Romanul acesta mic te amuză, nu, draga mea? Ei bine, fiindcă n-am secrete faţă de dumneata, îţi voi arăta partea din raport care te priveşte. E nostim, nu-i aşa, să fii imortalizată în arhivele War Ofice-ului? Priveşte.

Generalul tăinuise sub hârtii partea de sus şi de jos a raportului. Lady Diana putu să citească aceste rânduri:

”În ce priveşte activitatea acestui personaj italian, ce pare a fi în strânse relaţii cu doctorul Hermus şi Sherim Paşa, este folositor poate a semnala că el are o legătură secretă cu o doamnă din aristocraţia britanică. Dacă informaţiile noastre sunt exacte, doamna n-ar fi alta decât văduva Lordului Wynham, ex-ambasador al Majestăţii Sale la Saint-Petersburg...

— Vezi, reluă generalul. Înţelegi cât de edificator a fost paragraful acesta pentru mine. Am ştiut din clipa aceea că veneai în Egipt cu speranţa de a comunica în taină cu duşmanul nostru cel mai aprig. Am tras, prin urmare, concluzia că urmărindu-te, vom pune în sfârşit mâna pe vinovat. În această privinţă, sunt dator să spun, şeful celui de-al doilea birou al meu a făcut o gafă în lipsa mea. Te-a debarcat la Alexandria, sub supravegherea vădită a poliţiei. Ce greşeală? Pus la curent deîndată ce m-am înapoiat, ţi-am scris scrisoarea de scuze pe care o cunoşti şi am ordonat ca supravegherea bătătoare la ochi să ia sfârşit.

Generalul Warren râse încet, sec, îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Am înlocuit-o, firește, printr-o urmărire ascunsă, operată de virtuoşi, urmărire neobservată. Esenţialul era să te lăsăm într-o siguranţă amăgitoare şi să te îndemnăm a comite o imprudenţă. Ai comis imprudenţa, venind la Lucsor să-l vezi pe Abd-el-Hady. Era cel mai bun mijloc de a-i face pe subordonaţii mei să înţeleagă că personajul căutat era acolo. N-am nevoie să-ţi spun mai mult. Ai fost martora întâmplărilor. Seducătorul dumitale şi complicele său au fost arestaţi şi duşi la Cartierul General sub pază bună. Iar perdeaua comedioarei mele a căzut peste acest ultim act admirabil.

Lady Diana ascultase în tăcere istorisirea. Generalul o privea curios. Era în privirea sa plăcerea morbidă a unui mascul

fericit că-şi torturează în gând victima oferită dominaţiei sale. Se aşează picior peste picior şi adăugă în bătaie de joc:

— În definitiv, raportul din Italia a grăbit adevărul. Acest Angelo Ruzzini îţi este amant.

— Exact.

— Nu mi-aş permite, scumpă prietenă, să-ţi ţin un curs de patriotism, nici să subliniez latura şocantă, pentru un ofiţer general în serviciul Marii Britanii, a acestei descoperiri. Este oricum prea mult pentru dumneata, o aristocrată engleză, o femeie care poartă un nume onorat, să-ţi oferi dragostea unui senior veneţian, inamic declarat al patriei dumitale.

— Decretele inimii mele stau deasupra legilor dumitale, Warren.

— Ştiu! De aceea n-o să te dojenesc. Eu, prietenul dumitale de demult, îţi iert complicitatea şi l-am sfătuit pe ofiţerul însărcinat cu rechizitoriul, să închidă ochii asupra alegerii amanţilor dumitale. Din păcate, consiliul de război a fost mai puţin indulgent cu frumosul dumitale condotier.

Lady Diana se înfiorase. Repetă:

— Consiliul de război a fost...

— Ei da! Curţile marţiale sunt expeditive în război. Mai ales când este vorba de cazuri aşa de flagrante cum e cel al contelui Ruzzini. Contrabandă de război. Înaltă trădare. Un tren deraiat. Două sute de victime pe suflet, fără a socoti mecanicul răpus cu premeditare. Te rog, spune ce trebuie mai mult ca să fii condamnat...

— Ruzzini a... a fost... judecat?

— Ieri. Curtea marţială l-a condamnat la moarte.

Lady Diana închise ochii. Mii de puncte sclipitoare dansară sub pleoapele ei, în timp ce sângele zvâcnea spre tâmple. Degetele-i se crispară pe braţul fotoliului de trestie. Nu s-ar fi putut ţine pe picioare.

— Executarea vinovatului va avea loc în zori, încheie Warren.

Şi, cu ipocrită compătimire, căutându-şi cuvintele, adăugă:

— Mareşalul comandant-şef ar putea desigur să amâne executarea, dacă i-aş sugera. O intervenţie ar permite probabil câştigarea câtorva zile. Şi, în câteva zile, ştii, cu ajutorul anumitor complicităţi, un condamnat poate să încerce evadarea. Înţelepciunea popoarelor spune: Câtă vreme trăieşti... Dar toate

acestea sunt utopii. De ce oare ai vrea să pun de bunăvoie piedici executării lucrului judecat?

Ultimele cuvinte ale generalului o surprinseră pe Lady Diana. I se păru că vede o rază de speranţă. Îşi adună tot curajul şi întrebă:

— Warren! Fii sincer. Ai putea să fii de foarte mare ajutor iubitului meu în marginea mormântului. Nu-i aşa? Spune. Ai putea să semnezi cererea de graţiere, deoarece adevăratul şef eşti dumneata.

Warren schiţă un gest vag. Cu solemnitate de prelat, neobişnuită la el, dădu încet din cap şi, îmblânzindu-şi timbrul vocii, răspunse:

— Hm, nu zic nu în principiu. Asta depinde oarecum şi de dumneata, scumpă prietenă. Depinde mult.

Lady Diana se ridică. Exclamă:

— Natural. Clasicul şantaj. Târgul respingător. Ţi-ar place să mă ai în braţe, resemnată ca o biată fiară încolţită. Asta ţi-e toată ambiţia.

— Nu fi aşa de modestă, Diana! O biată fiară ca dumneata e un ospăţ regal. De altfel, m-ai înţeles de la jumătatea cuvântului; nu voi stărui. Orgoliul meu masculin simte o plăcere de negrăit să înfrângă repetatele dumitale refuzuri de altădată. Am cunoscut câteva senzaţii rare în cursul carierei mele, dar niciodată pe aceea de a savura abdicarea unei femei care se dă pentru a salva viaţa unei făpturi care-i este dragă. Am citit pagini consacrate jertfelor de acest soi. Dar ce înseamnă o literatură stearpă comparată cu realitatea? Ce sunt jocurile de cuvinte şi arabescurile unei sinteze puerile alături de gama fiorilor vrăjmaşi ai femeii umilite? Diana, îţi cunosc trupul foarte puţin. Plăcerea noastră fugară mi-a lăsat doar o dorinţă: de a o reînnoi. Prilejul era nimerit în această seară. Dacă abdicai de la mândria dumitale, aş fi gustat voluptatea rară de a sparge, ca pe un fruct amărui, săruturi şovăielnice pe gura dumitale. Refuzi. Voinţa dumitale e respectată. A curţii marţiale va fi deasemenea la orele cinci dimineaţa.

— Warren, eşti un mizerabil şi nu mai stau un minut în plus în cortul acesta!

— Foarte bine, Diana. Voi spune să fii condusă în insula Elefantică. Vei putea dormi cu sufletul senin şi cu orgoliul neatins, în cămăruţa pe care ţi-am pregătit-o.

Generalul se ridică. Şi, înainte de a suna, adăugă:

— Dar noaptea nu e încă sfârşită. Ai şapte ore pentru a medita. Dacă îţi schimbi părerea, ai putea face să fii readusă de omul care va sta de pază la casa dumitale. Pentru orice eventualitate, o să prepar fructe, cafea rece, ţigări şi câteva plăci de gramofon.

*

Un amant – fie el mai gelos decât Othello – ar reproşa iubitei sale că s-a dat altuia pentru a-l smulge din gheara morţii? Cine ar cuteza să rezolve problema cu sânge rece? Omul nebuneşte îndrăgostit ucide, e drept, din gelozie. Când pe aceea pe care o iubeşte, când pe complicele ei. Uneori, disperat de actul său impulsiv, se omoară şi el. Exaltarea îl călăuzeşte. Furia îl inspiră. În momentul când săvârşeşte actele acestea irevocabile, nu mai e stăpân pe voinţa sa. Şi-a pierdut simţul răspunderii. Dar, prizonier într-o celulă, urmând să fie împuşcat în zori, acelaşi om vede un demon apropiindu-se: ”Aceea pe care o iubeşti şi te iubeşte poate să ţină în mână firul destinului tău, şopteşte demonul. Primeşti sacrificiul? Primeşti să datorezi sărutărilor acesteia viaţa ta?”.

Groaznica dilemă se ridica în faţa Lady-ei Diana cu tărie buimăcitoare. Pe măsură ce orele treceau, ea se învârtea în camera tăcută, întunecoasă, răsucind în mâini problema colţuroasă. Iar bietele-i mâini sângerau.

Întrucât o privea, hotărârea era luată. Era gata să se dea lui Warren, să încerce imposibilul în favoarea amantului său. Dar dacă Ruzzini scăpa de moarte, Warren o să-i arate prin ce intervenţii rămăsese în viaţă. Dragostea iubitului său sălbatic va mai suporta în alcov spectrul?

Lady Diana se plimba întruna prin cameră şi, din când în când, măsura pe ceas fuga neabătută a orelor. Deodată tresări, ca şi cum realitatea i-ar fi zgâlţâit umerii. Era ora patru dimineaţa. Ce mai aştepta? Ce însemnau toate acele consideraţii subtile asupra onoarei când viaţa iubitului ei era în joc? Să discuţi cu moartea când îi poţi închide uşa în faţă?

Se aplecă pe fereastră şi chemă santinela.

— Du-mă la cortul şefului de stat-major general, strigă ea.

— Da, doamnă, răspunse soldatul. O să-l trezesc pe cel cu barca.

Lady Diana se pomeni în umbra răcoroasă. Calea Lactee brăzda bolta nopţii albăstrii cu o banderolă de muselină înstelată. Lenta lui Orion lucea între doi palmieri. Lumini de bivuacuri scânteiau de-a lungul ţărmului, în jos de Assuan.

— Grăbeşte-te, ordonă ea soldatului.

Şi soldatul replică, molatic:

— Da, doamnă.

XIX.

Generalul Warren pusese o carte pe birou. Zâmbi ironic. Porunci soldatului să se înapoieze la barca priponită pe ţărm.

— Drept să spun, dragă Diana, nu mai credeam că o să revii.

— Am venit să răscumpăr viaţa unui om.

— Aşa înţeleg şi eu. Nu mi-ar place să răpeşti oarecari atracţii ritualului pe care ţi-l pretind.

Warren apucase braţul Lady-ei Diana. Izbucni într-un râs neînduplecat şi preciză:

— Unde ar mai fi plăcerea, nu-i aşa, dacă ceea ce-ţi cer ar fi şi în gustul dumitale?

Se ridică, turnă cafea în două ceşti şi reluă:

— De altminteri, ai făcut foarte bine c-ai şovăit atâta. Nu mai avem decât abia o oră ca să încercăm salvarea aceasta anevoioasă. Scurtimea termenului va spori farmecul gustării şi va pipera aranjarea micii dumitale datorii. Tocmai mă pregăteam să pun o placă de gramofon ca să-mi amăgesc aşteptarea. Ce preferi? Am: Frumoasa Dunăre Albastră... Madame Butterfly... O Umoristică de Dvorak... O arie de jazz... I want to be happy...

— Nu!

Strigătul ieşise involuntar de pe buzele Lady-ei Diana. Generalul se întoarse. O privi pieziş:

— O, de ce nu această mică melodie de jazz, aşa de banală şi de uşoară pentru ureche?

— Nu! Nu!

— Ghicesc. Ţi-o fi reamintind ceva. Adevărat, nu? Da, da, cunosc puterea evocatoare a muzicii şi potenţialul reminiscenţelor sub inocentul văl al unei armonii foarte simple. Aşadar, nu şovăi, Diana. Melodia aceasta americană îţi va zgândări nervii şi va fi foarte bine. Prietenul dumitale suferă în celulă. Nu uita că el suferă din vina dumitale. E drept ca şi dumneata să ispăşeşti.

Primele măsuri ale melodiei începeau. Lady Diana se înfioră. Baja. Trattoria în micul port al golfului napolitan.

Două bărci albe, legănate de valul albăstriu. O mână dragă îi ţine mâna. O privire pătimaşă fixează spre ea efluviile

unei iubiri nespuse. I se păru că amintirile acestea erau tot atâtea flori calde, minunate, care cădeau una câte una în apa rece.

— Scoate-ţi pălăria... Scoate-ţi mantoul, Diana. În cort nu-i frig. Să te-ajut?

Ea se trase înapoi.

— Nu! Lasă-mă!

Se înfiora de pe-acum la gândul că mâinile lui Warren o vor atinge în curând. Scoase, cu mişcări sacadate, ca un automat, pălăria şi mantoul.

— Aha, iată-te mai în voie, glumi generalul. De ani de zile nu mai contemplasem, draga mea, blondul nostim al părului dumitale scurt. Îmi dai voie?

Lady Diana se înfioră la atingerea degetelor care îi dezmierdau capul. Warren observă tremurul şi avu o privire dojenitoare.

— Oh, dar, repulsie? Te-ai schimbat într-un grad ce întrece prevederile celui mai perspicace dintre psihologi. Dumneata, care, altădată, gustai plăcerea acolo unde femeile oneste nu o căutau, care frământai, cu o măiestrie fără pereche, şiragul iubirilor fugare, ai acum o pudoare de copilă tulburată de o privire nesănătoasă? Dă-mi voie să întrerup gramofonul puţin, ca să fixăm condiţiile micului nostru contract.

Generalul opri goana acului pe placă şi se aşeză la birou. Scoase din geanta de piele o coală de hârtie şi ciocăni cu degetul.

— Draga mea, ăsta-i ordinul de suspendare a executării sentinţei. L-am întocmit eu însumi la maşina de scris. Nu mai am decât trei lucruri de adăugat. Adresa şefului circumscripţiei Marelui Cartier General care, dacă primeşte ordinul înainte de orele 5, va concedia plutonul de execuţie, data şi semnătura şefului de stat major general, adică a mea.

Warren stătea în faţa mescioarei portative. Întors pe trei sferturi spre Lady Diana, o privi cu o satisfacţie care-i ilumina ochii cenuşii şi adăugă cu glas domol, exagerat de îmbietor:

— Vrei să mă încurajezi să scriu mai întâi adresa locotenent-colonelului Simson, dezbrăcându-te ceva mai mult?

Aştepta cu tocul în mână. Şi cum Lady Diana, revoltată de forma pe care el înţelegea s-o dea ispăşirii, nu se clintea, Warren adăugă:

— Înţeleg că orgoliul dumitale geme înăbuşit, Diana. Dar uiţi poate că Talionul e tot atât de bătrân ca şi omenirea. Mândria mea a suferit altădată din vina dumitale. Ţi-a plăcut să mă batjocoreşti când nu eram decât o paiaţă în mâna dumitale. Vreau să-ţi înapoiez, în noaptea asta, ruşine pentru ruşine, umilire pentru umilire. Haide, scumpă prietenă. Timpul trece înspăimântător de iute. Peste douăzeci de minute, oamenii din pluton vor fi sculaţi.

Evocarea aceasta cumplită fu o lovitură de bici pentru Diana care, înfrigurată, cu dinţii strânşi, aruncă rochia. Atunci Warren strigă:

— Perfect! Perfect! Vezi, nu-i mai dureros decât ce-am simţit eu. Îmi ţin cuvântul şi scriu pe plic numele locotenent-colonelului şef al circumscripţiei B.E.F. Iată, e gata. Ca să pot să aştern data, ar fi bine să rămâi doar în cămaşă. Ce zici?

Lady Diana îi îndeplini dorinţa. Warren şuieră admirativ:

— Splendid. Linoul roz este o minune şi mulează admirativ nudul acesta vrednic de cei mai buni scluptori din Elada. Dacă n-ar fi aşa de scurt, ar aminti vălurile care drapează cu atâta graţie Tanagrele de la muzeul din Alexandria. Îmi ţin iarăşi cuvântul, dragă, şi adaug data pe document. Priveşte. Generalul flutură hârtia albă şi glăsui:

— Cine dintre scribii War Ofice-ului va bănui că fiecare detaliu al acestui ordin fatidic a costat o petală mai mult din pudoarea unei femei? Oh, dacă cele mai solemne documente ar avea grai! Câte regale n-au fost semnate pe genunchii unei favorite care îşi bătea joc de lucrul public ca de primu-i fior? Câte decrete ministeriale n-au fost concepute în atmosfera libertină a unui budoar parfumat? Dar, vom filozofa, Diana, mai târziu. Ca să pun semnătura pe ordin, te vreau sub înfăţişarea simplă a Frineei dinaintea judecătorilor. Eu sunt areopagul! Şi stau în instanţă, judecător suprem, doar pentru dumneata, pe meleagurile deşertului Libiei. Haide! Supune-te!

Dacă generalul Warren ar fi fost mai puţin sigur pe triumful său, dacă încredinţarea izbânzii n-ar fi întunecat perspicacitatea judecăţii sale, el ar fi observat în privirea Lady-ei Diana o flacără neobişnuită. Ar fi înţeles că fiarele încolţite au uneori năpustiri ofensive. Umilinţa vădită a victimei era sinceră? Nu-şi exagera el tăria când credea că Lady Diana se va oferi în

dar cu pasivitatea unei june doborâte pe piatra albă a sacrificiilor?

— Semnează mai întâi, Warren!

— Jos vălurile mai întâi, Diana!

Ţinea condeiul, gata să semneze. În picioare, la câţiva metri de el, Diana stătea neclintită. Urmă o lungă pauză. Undele vrăjmaşe ale ambilor adversari se ciocneau în planul invizibil unde electronii materiei dezagregate îşi dansează eternul tango.

Warren râse sarcastic:

— Hai! Goală! Dă-i drumul bentiţei de la umăr!

Diana rămânea neclintită. Statuie albă pe care un sculptor îndrăzneţ o împodobise cu o rufă profană. Vorbi îndrăzneţ:

— Warren, mă voi supune. Dar acordă-mi singura favoare de a lipsi un minut de aici. Cămaşa aceasta, simbol al ultimei mele împotriviri, va cădea şi vei putea pe urmă să revii. Ai să semnezi ordinul şi ai să faci cu mine ce vrei.

Warren şovăi. Aruncă o privire prin cort şi controlă să nu fie vreo armă la îndemână. Liniştit, se sculă:

— Bine, voi face acest ultim sacrificiu pudorii tale ultragiate. Mă retrag un minut, nu mai mult, în cortul mic de alături şi, dacă te ţii de cuvânt, mă voi ţine şi eu.

***

Abia dispăru generalul şi Lady Diana puse în aplicare planul pe care-l urzise în singurătatea camerei sale. Îşi scoase repede cămaşa, o puse la vedere pe masa generalului, se acoperi degrabă cu mantoul de călătorie, se aplecă lângă cutia cu plăci de patefon şi luă capacul casetei de sticlă în care se afla naja.

Şarpele dormea încolăcit în vată. Ea ştia cum poţi atinge, fără să fii muşcat, reptilele cele mai primejdioase. Îl văzuse operând pe vrăjitorii din Industan. Stăpânindu-şi frica şi dezgustul, apucă vietatea de gât şi o scoase din temniţă. Era un naja mic, punctat cu negru, cât o năpârcă, lung de cincizeci de centimetri. Băgă capul reptilei în buzunarul dinăuntru al mantoului, pentru ca în atingerea cu pielea, şarpele să n-o muşte şi, cu braţul drept ascuns pe jumătate de pulpana stângă a veşmântului, aşteptă.

Câteva clipe şi Warren apăru. La început se arătă mirat:

— O, dar te-ai îmbrăcat la loc?

Lady Diana îi arătă, din ochi, grămăjoara de linou pe masa cu hârtii. Atunci Warren zâmbi satisfăcut şi, cu galanterie, respiră parfumul din cutele linoului, cald încă. În timp ce trăgea în piept, cu voluptate, mireasma cămăşii strânsă în mâna stângă, luă condeiul şi spuse:

— Semnez.

Tocul scârţâi pe hârtie şi căzu. Warren se ridică, nerăbdător:

— Şi acum, Diana, n-ai să mai ţii mantoul ăsta care-mi tăinuieşte cel mai frumos tezaur din Egiptul-de-Sus. Desfă-l.

— Nu!

— Acum, îţi cer!

— Vino dacă îndrăzneşti!

Se năpusti spre Lady Diana. Ea se zbătu. Atingerea umărului gol care ţâşnea din gulerul de lynx acceleră ritmul dorinţei lui. Dădu în lături gulerul şi-şi strecură mâna dreaptă sub sânul stâng.

— Ah!

Scoase un strigăt ascuţit.

— Mi-a intrat un ac în deget...

Şi în timp ce examina dureroasa înţepătură la lumina lămpii, Lady Diana, cuprinsă de o groază nebună, făcu trei paşi spre deschizătura cortului şi zvârli şarpele. Animalul căzu pe nisip şi dispăru în noapte. Lady Diana scoase un strigăt.

— Ce ai? Întrebă Warren care-şi pipăia degetul sub para luminoasă.

Lady Diana găsi tăria să răspundă:

— Nimic... Crezusem că... am văzut un... un liliac intrând în cort... Sunt strigoi pe-aici?

— Draga mea, eşti nebună! Dar ce, aveai un ac sub mantou?

— Poate. Eşti serios rănit? A, nu e grav?

— Nu. Fireşte. Vino în braţele mele, Diana. Voi uita cu tine că Scaiul Scoţiei are ghimpi.

— Da! Da! Dar trimite mai întâi ordinul pe care l-ai semnat. Te rog. E patru şi jumătate. Zorii răsar.

— Bine. Cuvântul meu e dat. Mă supun.

Ieşi şi strigă de departe o santinelă. După câteva clipe se înapoie în cort:

— S-a făcut, Diana. Peste zece minute, locotenent-colonelul Simson va avea hârtia. Plutonul va primi contra-ordin. Şi acum, restul nopţii îmi aparţine... Împreună cu tine!

Generalul Warren duse mâna la frunte şi zise:

— Mi se pare că am puţină febră. Din cauza ta, Diana, sau mai degrabă vraja frumuseţii tale mă tulbură.

Îşi privi iarăşi degetul, îl pipăi şi adăugă:

— Curios... arătătorul parcă se umflă. Eh, un whisky bun şi gata.

Umple paharele şi oferi unul Dianei.

— Pentru dragostea noastră de demult, dearest! Pentru admirabila reluare a aventurii noastre!

Bău. Şi deodată, cu o pornire brutală, sparse paharul trântindu-l pe masă. Nu mai puţin brusc, duse mâna la ceafă şi-şi lăsă capul într-o parte-

— Ce am? Iartă-mă, draga mea. O durere subită la muşchii gâtului. O jenă de neînţeles. Ah, e stupid!

Lady Diana îl observă. Paloarea ar fi trădat-o dacă Warren nu ar fi fost preocupat de starea sa. Urmărea, în taină, îngrozită, progresul răului. Se înfiora acum c-a îndrăznit să atingă teribila reptilă.

— Mi-e mai bine, zise Warren întinzându-se. Hai să petrecem.

Se apropie de Lady Diana şi-i sărută cu violenţă gura.

— Gura asta rece! delicios remediu contra febrei! Hai, draga mea. Nu sta ţeapănă. Nu reacţionezi? Nu-ţi inspir dezgust? A, dar trebuie zguduită indiferenţa asta! Stai, am găsit un mijloc pentru a-ţi pune în mişcare nervii, copila mea! O să-ţi arăt mai de-aproape naja care doarme în cursă.

— Nu! Nu!

— A, vezi? Vibrezi în sfârşit, Diana. Pun mănuşa de piele ca să mă apăr şi apuc şarpele aşa. Priveşte.

Deschisese cutia, explorase aşternutul de vată. În zadar.

— Ce, pensionarul meu a fugit?

— Destul! Destul! Warren, te rog!

— Curios... Cum de-a putut.. Cum de-a...

Nu putu să termine fraza. Începu să clănţăne din dinţi, cu un spasm regulat al maxilarului inferior. Stropi de sudoare îi îmbrobonară fruntea. Duse mâna stângă la braţul drept şi-l pipăi. Neliniştea îi dilata pupilele. Înjură:

— Hell! Ce am? Braţul paralizat?

Lady Diana se retrăsese în fundul cortului. O frică de nespus o pironea în pământ. Asista, gâfâind, la primele semne ale unei groaznice agonii. Îl privea pe Warren care, de câteva minute, cu mâna crispată pe umărul ei, o privea, de asemenea. Părea că, treptat, treptat, foarte încet, lumina pătrundea în mintea generalului. Tresări încă o dată şi întrebă cu o voce răguşită:

— Cu ce m-am înţepat de tine? Cu ce?

Lady Diana nu putu să răspundă. Ochii ficşi ai lui Warren îndreptaţi spre ai săi, o hipnotizau de la distanţă şi-i înţepeneau mădularele.

— Nu vrei să spui cu ce m-am înţepat?

Sudoarea imundă tâmplele ofiţerului. Mâinile-i tremurau. Otrava care circula prin vine sporea tot mai mult tremurul fălcii. Desigur, bănuise, căci deodată strigă:

— A, m-ai asasinat! Ai făcut să mă muşte... Stai că-ţi vine şi ţie rândul!

Făcu un pas spre cortul mic de-alături, fără îndoială ca să-şi ia revolverul. Dar forţele îl trădară; picioarele i se îndoiră sub greutatea corpului şi căzu în genunchi, lângă masă. Chipul său schimonosit era aşa de grozav La vedere, încât Lady Diana nu putu să înfrunte, spectacolul. Scoase un strigăt, dădu buzna spre deschizătura cortului şi începu să dea târcoale pe-afară, în noapte, gemând ca o dementă.

Între timp, pe jumătate paralizat, Warren se agăţă de masă. În naufragiul minţii agitate, stăruia o voinţă. Îşi concentră toată puterea ca să întindă braţul stâng pe masă. Ajunse în cele din urmă la telefonul care se răsturnă. Cu ochii holbaţi se agăţă de fir, atrase spre el încet, încet, receptorul şi chemă:

— Alo! Dă-mi... repede... Colonelul Simson... Strânse cu deznădejde colţul mesei şi repetă cu o voce răguşită, care se înăbuşea din ce în ce. Alo! Alo! Alo! Simson... Dumneata?... Ascultă... mor înţepat de şarpe. Anulează ordinul pe care... ordinul pe care ţi l-am trimis acum... Justiţia să-şi urmeze cursul... Alo... Ai înţeles, Simson? Alo... Ascultă. Să arestezi de asemenea...

Generalul nu mai putu să adauge un cuvânt. Auzindu-l vorbind, Lady Diana ghicise că el telefona. Venise în fugă. Prea târziu ca să-l împiedice să anuleze mesajul fatidic. Tocmai la

timp ca el să nu-i pronunţe numele la aparat. Căci ea smulsese firul şi tăiase comunicaţia.

Warren era acum mult prea slab ca să acţioneze. Aproape prăbuşit, scuturat de fiori groaznici, o privea pe Diana pieziş, cu saliva pe buze, luptând deznădăjduit împotriva acţiunii veninului care-i cuprindea inima şi-i va paraliza în curând bătăile.

— Vii prea târziu, frumoasa mea. El o să moară împreună cu mine. Înainte de mine. Căci vreau să mai trăiesc un sfert de oră, un sfert de oră numai, ca să aud împuşcăturile. Vreau să... trăiesc... Încă... un sfert de oră... Vreau...

Dar Lady Diana nu-l mai asculta. Rezistenţa nervilor săi era la capăt. Căzuse, leşinată. Şi, în timp ce ea rămânea pe nisip, ţeapănă, pe jumătate goală, cu braţele în lături, cu chipul stors, muribundul horcăia agăţat de masă, ca omul agăţat pe mare de-un colac. Horcăia în surdină, cu urechea atentă. Aştepta. Nu voia să moară înaintea celuilalt. Tărie uimitoare a sufletului care-şi înfrânge durerea fizică şi care poate întârzia prăbuşirea definitivă în hău.

Zorile mijiseră. O rază cenuşie se strecura prin deschizătura cortului, luneca între nisip şi pânză. Cu membrele întepenite, cu pumnii încleştaţi, cu gura căscată, cu ochii împăienjeniţi, Warren tot asculta, clătinând din cap la răstimpuri egale. Părea că spune: ”Hai, grăbiţi-vă... v-aştept ca să mor şi eu...”.

Deodată, un foc de salvă sfâşie liniştea dimineţii, spre Assuan. Atunci, Warren tresări şi, brusc, se prăbuşi pe veci.

Aurora ilumină răsăritul. Izgonea din cale umbrele nopţii. În cortul singuratic, erau un mort şi o femeie în nesimţire. Pe ţărmul celălalt al Nilului, scârţâitul monoton al morii; urca spre cerul calm, ca tânguirea unui suflet trudit.

EPILOG

Noiembrie cu valori îngălbenite îşi plimba spectrul obosit pe canalurile din Bruges şi îşi oglindea chipul palid în apele calme ale Lacului Amor.

Părintele Antonio de Salas înainta cu paşi regulaţi pe cheiul Spinola. Era o după-amiază de duminică de toamnă, călduţă, liniştită. Umbră neagră pe câmpul de foi moarte, iezuitul se ducea la BeguirHage. Indiferent la splendorile lui Saint-Sauveur şi ale lui Saint-Sang, inaccesibil poeziei melancolice a apei liniştite ce spală blând pietrele cetăţii aţipite, se ducea la sanctuarul unde begiuinii meditează şi se roagă.

Când ajunse la biserica abatelui Hoornaet de lângă podeţul cu trei arcade răsfrânte în oglinda verzuie a Romei, sună. Preotul Beguinage-ului îl primi curtenitor şi-l întrebă ce doreşte.

— Vin, spuse Părintele de Salas, să-mi îndeplinesc o datorie omenească faţă de o doamnă intrată abia de câteva luni, la Beguinage. Vin să-i aduc omagiul amintirii mele şi, dacă voi putea, un dram de consolare. E vorba de Lady Diana Wynham.

Preotul făcu un gest mirat.

Într-adevăr, Lady Diana Wynham face parte, din ianuarie, din lăcaşul nostru. Sau mai bine zis, îşi face stagiul în casa unei beguine titulare, domnişoara Dupasquier, care nu se poate decât lăuda cu neofita sa. După un an complet, văduva Lordului Wynham va fi admisă la înveşmântare şi la ucenicie, apoi Superioara Şi Domnişoarele din Consiliu îi vor aproba noviciatul.

— Mi-e îngăduit, domnule Părinte, să am o întrevedere cu Lady Wynham?

— Prea bine, Părinte. Vă voi introduce în camera de la primul etaj, unde Lady Winham se află în acest moment.

Preotul salută. Părintele de Salas urcă scăriţa şi, anunţat, de beguină, intră în cameră. Lady Diana, care, citea, se ridicase brusc. Duse mâna la inimă şi, foarte palidă, scoase un strigăt de surpriză.

***

Era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, foarte simplă,, austeră. Durerea îi ofilise foarte puţin frumosul chip. Singur cearcănul din jurul ochilor ei mari dovedea profunzimea melancoliei. Spuse:

— Scuză-mă, Părinte. Prezenţa dumitale subită în acest refugiu m-a tulburat. Am impresia că un convoi de umbre a intrat odată cu dumneata.

— Nu, nu, Lady Wynham... Pacea să domnească din nou În inima dumitale! N-am vrut să-ţi tulbur adăpostul. De altminteri, n-am ştiut multă vreme că, în urma evenimentelor,, ai venit să cauţi alinare în mănăstirea asta. Săptămâni de zile, după drama de la Assuan, am căutat împreună cu prietenii mei să te găsesc. Sherim Paşa, doctorul Hermus, altădată cam bănuitor faţă de dumneata, au compătimit aproape cât mine durerea dumitale. Nu eram numai loviţi de sfârşitul tragic al prietenului nostru, eram afectaţi şi de dispariţia dumitale. Ne gândeam chiar că englezii te-au suspectat în această afacere şi te-au trimis la Londra ca să suferi acolofulgerele justiţiei lor.

— Morţii nu vorbesc, Părinte. Generalul Warren n-a ieşit din mormânt pentru a mă denunţa. Deoarece examenul medicului major a atestat că moartea se datora veninului najei, eu n-am fost acuzată. Oh, nu pot evoca fără să mă înfior nici acum trista, oribila dilemă în care m-am aflat în noaptea aceea: dacă suportam atingerea lui Warren, Angelo-Ruzzini n-ar fi fost împuşcat: scăpa. Dacă m-aş fi pretat capriciului lui Warren, faimosul soare al amorului nostru ar fi purtat o pată de neşters. Fidelitatea l-a ucis pe iubitul meu. L-am asasinat pentru că l-am iubit prea mult.

— Nu te învinui astfel, Lady Wynham. Curajul nebunesc al bietului nostru prieten avea în sine cele mai mari riscuri. A înfruntat norocul. Şi norocul s-a răzbunat. Deplângem cu toţii o nenorocire... Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază!

Lady Diana se aşezase într-un fotoliu bătrânesc de catifea grena, cu perniţă de croşetătură albă. Reluă cu un glas, pe care durerea îl făcea aproape aspru, cu privirea îndreptată spre fereastra scundă, ce dădea către peluza centrală a cărei iarbă îngălbenită primea din când în când botezul frunzelor uscate:

— Îndrăzneţul acesta se odihneşte acum în pământul uscat al Lucsorului. Am putut să-i hărăzesc un mormânt creştin, în micul cimitir roman de pe drumul Karnakului. Acolo am putut, cu ajutorul tainic al prietenilor egipteni, să onorez rămăşiţele singurului bărbat pe care l-am iubit. Oh, Părinte, un mormânt mic, simplu, la umbra a doi palmieri mari; o cruce de piatră, o bucată de granit cu numele lui gravat, nimic mai mult; nimic,

decât soarele Africii, care va încălzi în fiecare zi piatra modestă, aşa cum în timpul vieţii mele, amintirea mea credincioasă îi va încălzi umbra rătăcitoare. Acolo, sub palmierii care par a se pleca să surprindă visele nocturne ale morţilor, pe piatră roză ca şi coastele munţilor Libiei, am dat drumul lacrimilor mele de pe urmă. Acolo, ceasuri de-a rândul, în tihna maiestuoasă a serilor egiptene, am vorbit în şoaptă cu Ruzzini, i-am spus durerea mea; i-am arătat mâhnirea mea cu lacrimile ochilor mei; m-am învinuit, cu genunchii în nisip, că nu l-am iubit îndeajuns. Şi când am spus adio micului cimitir exotic, când pentru cea din urmă oară am sărutat pământul care va veghea de-acum încolo tihna iubitului meu, i-am făgăduit că în curând o să mă îngrop şi eu de vie. M-am ţinut de cuvânt. Am venit la Beguinage, în Bruges, şi în calmul profund al acestui lăcaş, în pragul căruia veghează Christ pe cruce, am vrut, la umbra renunţărilor supreme, să mă consacru toată amintirii marelui meu mort.

Părintele de Salas ascultase cuvintele Lady-ei Diana cu respectul la care avea dreptul o mâhnire aşa de sinceră. Şovăi şi, scoţându-şi portofelul din buzunar, spuse:

— Lady Wynham, aveam două motive ca să te văd. Primul era, fireşte, acela de a-ţi aduce condoleanţele prietenilor mei. Al doilea, de a-mi îndeplini o datorie faţă de scumpul nostru dispărut. Înainte de a pleca în Egipt, Angelo îmi dăduse o scrisoare cu rugămintea de a ţi-o înmâna dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire. Providenţa a vrut, oh, să mă achit de această tristă misiune; dă-mi voie, Lady Wynham, să-ţi dau scrisoarea.

Plicul se afla pe măsuţa neagră de lemn. Lady Diana o privea. O emoţie tot mai mare îi crispa chipul.

— O scrisoare... O scrisoare de la el?

I se părea că amintirea aceasta postumă e un ecou al vocii lui Ruzzini, reînviat deodată. Nu îndrăznea să atingă plicul.

Tremura.

— Suntem datori să executăm voinţa celor dispăruţi, murmură iezuitul. Trebuie să citeşti scrisoarea, Lady Wynham.

Atunci, brusc, ea desfăcu plicul alb.

„Diana, când vei citi aceste rânduri să nu crezi că ele sunt opera unui mort. Va trebui să-ţi închipui câteva minute că m-am întors în lumea celor vii şi că-ţi vorbesc cu aceeaşi dragoste, aceeaşi încredere, acelaşi elan ca altădată. Dacă vei citi cândva scrisoarea aceasta, va însemna că adversarii m-au biruit şi că

biata mea carapace umană se usucă undeva, sub dezmierdarea aspră şi dogoritoare a soarelui african. Dar aceasta nu-mi va împiedica sufletul să se înalţe spre tine şi să-ţi încredinţeze, chiar în clipa aceasta, voinţa mea din urmă.

Scumpa mea Diana, sunt sigur că sfârşitul meu va fi pentru tine spulberarea unui vis frumos. Îl evocasem, piept la piept, în faţa mirajului unui cer nespus de azuriu, în decorul nespus de frumos al Golfului Neapole! Sfidasem, fără îndoială, Soarta. Ispăşesc azi, în regatul Umbrelor, excesul de încredere şi de curaj. Atâta pagubă! Viaţa e o partidă de cărţi ce hărăzeşte cele mai frumoase emoţii celor ce ştiu să rişte totul. E totuşi ceva ce eu, şters pentru totdeauna din lista celor vii, aş vrea să-ţi cer.

Se poate ca, târâtă de sublima ta pasiune şi de devotamentul tău deosebit pentru biata-mi fiinţă, să cauţi să cultivi între zidurile unui adăpost singuratic flăcăruia albastră a iubirii noastre defuncte. Scrisoarea aceasta nu are alt scop decât să te scutească.

Eşti frumoasă, Diana. Eşti încă tânără. Răceala renunţărilor nu este pentru umerii tăi frumoşi. De ce să schimbi ceva din destinul tău ca să onorezi memoria unui om abia vrednic să fie aşa de iubit?

Crede-mă, iubită adorabilă, care ai împodobit cu zâmbetul tău cele din urmă luni ale existenţei mele haotice, crede-mă! Viaţa te cheamă încă. Întoarce-te fără păreri de rău în hora ce se învârte în răsfrângerea serilor de serbări şi arată-te din nou în splendoarea frumuseţii tale. Morţii nu sunt geloşi, Diana. Morţii care au iubit vor ca goana torţei aprinsă de

Eros să urmeze cu voioşie pe pământul pe care se agită. Dacă vrei ritmuri nebune, întoarce-te la jazz! Dacă vrei sărutări noi, ia-le în voie. Spectrul meu, spectrul meu binevoitor te imploră să cinsteşti încă plăcerea şi bucxiria. Nu-ţi cer nimic, Diana, decât un gând, din când în când. Uneori, între două dansuri, între două flirturi, între două călătorii, ai să-mi acorzi un minut de reculegere şi, blând, mă vei chema: Angelo! Atunci, în orice loc ar putrezi trupul meu, sub nisipul cald al deşertului sau sub linţoliul umed al mării, în giulgiul îngheţat sau în pământul gol, sufletul meu îţi va auzi chemarea şi, înfiorat de o emoţie negrăită, îţi va răspunde de dincolo de spaţiu şi de timp: ”Diana dragă, fii fericită!”

Angelo Ruzzini”.

Părintele de Salas respecta mâhnirea sfâşietoare a Lady-ei Diana, care plângea în tăcere. Bănuia conţinutul scrisorii. Ruzzini îi spusese înmânându-i-o: ”Dacă îmi las pielea în aventura asta, contez pe dumneata, scumpe prieten, că ai s-o abaţi pe Diana de la hotărârea ei. Şi înţeleg prin asta ca ea să se abţină de a se călugări. E tânără. Viaţa este prea scurtă pentru ca o femeie frumoasă să aleagă calvarul ce duce la tăcere şi la uitarea lumii. Antonio, făgăduieşte-mi c-ai s-o întăreşti, că ai să îndepărtezi de mâinile ei frumoase atingerea potirului. Te retragi după crima rămasă nepedepsită. Nu ispăşeşti fiindcă ai iubit”.

Părintele de Salas făgăduise. Şi, în minutul acesta sfâşietor, deşi admira în taină nobila hotărâre a Lady-ei Diana, era gata să-şi îndeplinească făgăduinţa. Cu un gest părintesc, îşi puse mâinile pe umerii încovoiaţi ai Lady-ei Diana, zgâlţâiţi de suspine şi glăsui:

— Scumpă copilă, dorinţele morţilor sunt sfinte. Angelo Ruzzini te îndeamnă să renaşti şi să-ţi uiţi mâhnirea în mijlocul bucuriilor profane şi al plăcerilor pământeşti. Eu, cel dintâi te voi aproba dacă-i îndeplineşti dorinţa.

Dar Lady Diana protestă cu tărie:

— Nu! Nu! Părinte, sunt mişcată până la lacrimi de noblеţea şi generozitatea lui Angelo; dar aş muri de ruşine dacă ar trebui să mă întorc în lume.

Schiţă un gest vag, care arăta un orizont unde voluptăţile ieftine lărmuiau în cortegiul plăcerilor false:

— Acolo, urmă ea, de unde vin, în lumea care macină între fălcile-i lacome Frumosul pe care îl dispreţuieşte şi Adevărul de care-i este frică? Să caut să-mi uit truda fără de leac în braţele snobilor, sub luminile Walpurgilor, unde te sfărâmi într-un parfum de minciuni vaporizate de invidie! Să revăd imbecili a căror inimă nu este decât un plastron de cămaşă şi al căror fard este toată sinceritatea? Să mai dansez? Să râd, poate? Nu, Părinte. Am ceva mai bun de făcut între pereţii albi ai căsuţei acesteia sfinte. Aici voi trăi, cel puţin, în fiecare zi, cu durerea mea. Inima-mi străpunsă de soartă va suferi de o rană pe care n-o va cicatriza nimic. Şi voi întreţine cu voioşie durerea asta. Va fi flacăra mea de vestală întinată şi blestemată. Schimnică, nu mă voi refugia în iubirea lui Dumnezeu ca să găsesc alinarea ci, dimpotrivă, pentru a-mi păstra rana vie, pentru a nu mă gândi

decât la tristeţea mea, pentru a-mi exalta mâhnirea în evocarea întruna reînnoită a unei fericiri năruite. Aici Angelo îmi va ţine tovărăşie oră cu oră; voi trăi cu umbra sa, invizibilă pentru mine, care o voi însufleţi prin mirajul credinţei mele.

Lady Diana se ridicase. Nu mai plângea. Ţinea scrisoarea în mâna stângă. Avea în privire flacăra aceea ce lucise desigur în ochii martirilor care mergeau la chinuri pentru a-şi proslăvi credinţa.

— Lasă-mă singură aici, Părinte. Nu căuta să mă abaţi. Ar fi zadarnic. Dragostea unui om ca Angelo Ruzzini nu se uită. Când ai avut fericirea să-ţi dai inima unui iubit ca el, nu ai zile îndeajuns ca să visezi trează la fericirea pe care ai pierdut-o. Am venit sub acoperişul acesta ca un pescăruş cu aripile frânte. Voi rămâne aici. Şi în liniştea blândă, impunătoare, a acestui cuprins, voi trăi singuratică. Anotimpurile se vor scurge. Ulmii Beguinage-ului vor înverzi şi se vor îngălbeni pe rând. Primăverile şi toamnele îşi vor urma cadenţa. Părul meu va căpăta treptat-treptat chiciura iernilor şi pleoapele mele se vor ofili în ritmul anilor... Ce-are a face! Voi rămâne aici. Cu el, aproape de el, în el. Căci omul pe care l-am iubit atâta nu va dormi în pământul dogoritor al Africii la tulpina palmierilor care îi salută, încovoiaţi de vânt, mormântul colbuit; va da târcoale pocăitei lui dragi. Sunt sigură că sufletul lui va fi prezent. Va domoli uneori accesele frigurilor mele şi va săruta blând ochii mei care vor fi obosiţi. Făcusem altădată proiecte minunate în faţa Golfului Neapole. Un cer senin fusese martorul fiorurilor noastre. Cerul mohorât al Flandrei îmi va arăta că este zadarnic să nădăjduieşti de la viaţă prea mult, iar pâclele nordului mă vor face să înţeleg relativitatea lucrurilor. Oh, Părinte, acum doi ani mă plimbam la Veneţia fără grijă, în gondola mea împodobită la prora şi la pupa cu două himere de bronz. Hoinăream pe apa amăgitoare a lagunei fără să bănuiesc că viaţa mea va ilustra în curând acest prea crud simbol. Hoinăream la umbra himerelor mele. Dragoste! Fericire! Am crezut că le-ating. Am dezmierdat, un timp foarte scurt, aripile lor gâdilătoare. Am fost uluită de bogăţia culorilor lor. Şi apoi himerele zburară...

Părintele de Salas ieşise din căsuţa albă. Ocoli cu paşi înceţi peluzele. Clopotele oraşului invitau pe credincioase la vecernie. Uneori, o frunză uscată, rotindu-se prin aerul calm, se

aşternea în drum ca o pasăre blândă. Părintele de Salas călca fără zgomot, se temea parcă să tulbure liniştea care şi-a făcut cuib în turla Beguinage-ului. Ajuns lângă boltă, întoarse capul spre casa în care şedea Lady Diana. Şovăi câteva clipe. Apoi, cu trăsăturile întărite de emoţia care deodată îi umezea ochii negri şi-şi crispa buzele subţiri, el se descoperi. Grav, solemn, aducea omagiu durerii unei femei.

SFÂRŞIT